

ΘΗΤΑΝΔΟΣ

Ο φόβος ως άρρώστεια

Μερικά περίεργα παραδείγματα

Σε κάθε εποχή κορόιδευαν και περιφρονοῦσαν τους δειλοὺς. Ὁ Ὀμηρὸς τοποθετῇ στὸ πλεῖστον τοῦ ἀνθρώπου Ἀχιλλέως τὸν ἀνάνδρο θεορίτη. Ὁ Θερσάντης δίνει γιὰ σύντροφον στὸν ριψοκίνδυνον Δὸν Κιχὴν τὸν φοβιδιάρη Σάντο Πάνθα. Τίς περισσότερες φορές οἱ δειλοὶ μᾶς προκαλοῦν τὰ γέλια.

Κι' ὁμως ὁ φόβος ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενον ἀρθρο εἶνε ἀρρώστεια τῆς ὁποίας μπορεί κανεὶς νὰ παρακολουθῇ τὰ συμπτώματα καὶ τὴν εξέλιξιν.

Υπάρχουν π.χ. ἄνθρωποι ποὺ παραλύουν ἀπ' τὸ φόβο τοὺς μάλιστα ἀκούσουν κεραυνό.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Καλλιγούλας ὅταν βροῦν τοὺς ἐκυριεύον ἀπὸ τρελλὸ φόβο κι' ἀπειλοῦσε μὲ τὴν γροθίαν τοῦ τὸν οὐρανὸ φωνάζοντας:

— («Ὁ σκότισέ με ἢ σὲ σκοτώνει!»)

Ἀπὸ («κεραυνοφοβία») ὑπόφερε κι' ὁ μεγαλύτερος τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ὁ Αὐγουστος. Ὅταν ἐπίανε μπόρα κρυθάνον πάντα σ' ἕνα ὑπόγειον μὲ παχείας θύλας!

Ἄλλος φόβος, συνηθέστατα παρουσιάζομενος εἶνε ὁ φόβος τοῦ νεροῦ. Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσουν ἐστὼ κι' ἀπὸ μιά γέφυρα.

Ἐπίσης δυὸ ἄλλοι γνωστοὶ φόβοι εἶνε ὁ φόβος τῆς μονιχίας, κι' ὁ φόβος τοῦ πλῆθους. Ἄλλοι πάλι φοβοῦνται τὰ ταξείδια κι' ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀνεβούν σὲ αἰθροφόρο!...

Ἄλλους πάλι τοὺς τρομάζει ἡ διαρκὴς ἐπικοινωνία μ' ἕνα ἄλλο ἄνθρωπο. Στὸς τελευταίους συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ διανοούμενοι μετὰ τὴν ἐποχὴν κι' ὁ μέγας Ἀγγλος συγγραφεὺς Καρλόττ, ὁ ὁποῖος ὅταν παντρεύτηκε ἀπέριψε τὴν πρόσας περὶ ναυπηλίου ταξιδίου, γιὰ τί-ὅπως ἔλεγε—σ' ἴταν ἀναγκασμένος νὰ βρισκῆται διαρκῶς σ' ἐπικοινωνία μ' ἕνα ἄλλον ἄνθρωπο... τὴ γυναῖκα του!...

Ὁ πῶς περιέριον ὁμως φόβος εἶνε ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν φωντάζονται ὅτι εἶνε ἀρρωστοί, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε! Δὲν πίνουν γάλα, γιὰ τὸν φόβον τῆς μήπως προσέχεται ἀπὸ φυματικὸ πρόβλημα! Δὲν ἀντιπνέουν ἐλευθέρῳ γιὰ τὸν φόβον τῆς πῶς ὁ ἀέρας ἔχει βακίλλους. Κι' αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε ἡ αἰτία πού στίς ἐπιδημίας ὁ φόβος ἔχει περισσότερα θύματα ἀπ' τὴν ἀρρώστειαν. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ φόβου εἶνε μεταδοτική κι' ἀπλώνεται σὲ πλῆθος, μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα.

Πόσες φορές ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀδικαιολόγητου πανικοῦ, μιά μάχη εἶχε διαφορετικὴ ἔκβαση, ἀπ' ὅτι φαίνονταν στὴν ἀρχή. Μία κραυγὴ, ἕνα «σώθηκε», φτάνει γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν γρομῆς τῶν πολεμιστῶν, πού τὸσας ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν διασπάρουν.

Ποῖος θὰ ποῖεμε ὑστερὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅτι ὁ φόβος θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετῇ νὰ κάνῃ καλὸ, νὰ χρησιμεύῃ ὡς μέσον θεραπείας;

Κι' ὁμως οἱ γιατροὶ καταφεύγουν πολλὰς φορές σὲ ἀπειλές, στὸν τρόμον γιὰ νὰ πολεμήσουν μίαν ἀρρώστειαν. Ὁ διάσημος γιατρός Μπερκόβιτς διευκρινίζει ἄλλοτε στὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ὀρφανῶν τοῦ Χάρλεμ, ὅταν ἐνέσκηψε ἔξωφθα ἐπιδημία ἐπιληψίας τῆς ὁποίας τὰ κρούσματα πολλαπλασιάζονταν διαρκῶς, ἔκαψε σ' ἕνα μαγκάλι μερικὰς τενάλλιας κι' εἶπε στοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς τοῦ ὅτι θὰ ἔκαινε μ' αὐτὲς ὅποιον ἐπίανε στὸ ἔξω ἐπιληψία. Ὑστερὰ ἀπ' τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ κανένα κρούσμα δὲν σημειώθηκε πλεὶς τοῦ νοσοκομείου!...

Χαρακτηριστικὸ ἀνεκδότουν θερμοφίας τοῦ φόβου διὰ τοῦ... φόβου εἶνε καὶ τὸ ἔξης:

Κάποτε ἡ γυναῖκα ἐνὸς γιαιτροῦ προσεβλήθη ἀπ' τὴν παρόξενον ἀρρώστειαν νὰ βλέπῃ παντοῦ κερφοῖτες! Μέσα στὸ ποτήρι ποὺ θάπινε νερὸ μέσα στὸ φανί τῆς, μέσα στὸ ψωμί.

Κατάντις ἐστὶ ἀπ' τὸ φόβο τῆς, νὰ μὴν τρώῃ παρὰ μόνον... αὐγὰ!

Μ' ἄλλα λόγια εἶχε ἐξαντληθῇ τρομερὰ καὶ κινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς. Κανένα δὲν ἀκούγε. Καμμίαν συμβουλὴν δὲν τὴν ἐμπρέαζε, ἡ μονομανία τῆς ἴταν τρομερή.

Ἀπελπισμένοι ὁ ἀντρας τῆς τὴν ἔστειλε σ' ἕνα φρονολόγον, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὴν κλειδῶσε σὲ μιά κἀμιντὴ καὶ τὴν ἄφησε ἐκεῖ νὰ οὐρλιάζῃ. Ὑστερὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας φυλακίσως ἡ γυναῖκα τοῦ γιαιτροῦ εἶχε θεραπευθῇ ἀπ' τὴν καριτισσοφοβίαν τῆς.

Ὁ ἐξυπνος φρονολόγος εἶχε θεραπεύσει τὸ φόβο διὰ τοῦ φόβου, διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς δηλαδὴ.

♦♦♦

Ὁ μεγαλύτερος βόλος χρυσοῦ

Βρέθηκε σ' ἕνα χρυσορυχεῖο τῆς Σιδηρίας ἕνας βόλος χρυσοῦ, βάρους 7.202 γραμμαρίων. Τὸ σέκορ ὅμως ἀντῆκει σ' ἕνα ἄλλο βόλον, ἐπὶσης ρωσικῆς προελεύσεως, ποὺ λέγεται («κόκκινον τρίγωνον»). ζυγίζει 36.220 γραμμαρία καὶ βρέθηκε πρὸ 104 ἐτῶν στὰ Οὐράλια.

Τὸ μαρτύριο μιᾶς μητέρας

Πρωτότυπο διήγημα

— Πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες, ἔλεγε ὁ διάσημος δικηγόρος κ. Λέ Μπρουμάν σ' ἕναν φιλικὸ κύκλον, μιά πλούσια ἡλικιωμένη κυρία ἐτοιμοθάνατη μὲ προσκάλεσε κοντὰ τῆς καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριε, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀναθέσω μιά ἀποστολὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη. Ἐκεῖ πάνω στὸ τραπέζι εἶνε ἡ διαθήκη μου. Σὰς ἀφήνω γιὰ ἀμοιβὴ ἑκατὸ χιλιάδες ἀν πετύχετε μετὰ τὸ θάνατό μου, νὰ βρῆτε τὸ παιδί μου.

Ἡ βοήθησα ν' ἀνασκηθῇ στὸ κρεβάτι καὶ συνέχτισε:

— Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου στὸν ὁποῖο λέω τὴν τρομερὴ μου ἱστορίαν. Ἀκούστε με. Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου ἀγατοῦσα ἕνα νεὸ πού ἡ οἰκογενεῖά μου δὲν τὸν ἤθελε, γιὰτὶ δὲν ἴταν ἀρετὰ πλούσιος. Παντρεύτηκα, λίγο ἀργότερα, κάποιον πολὺ πλούσιον ὅχι ὁμως ἀπὸ ἔρωτα, πού τέθανε σὲ λίγα χρόνια. Ὁ νέος πού ἀγατοῦσα εἶχε κι' αὐτὸς παντρευτῇ. Ὅταν ἐβίαινα γῆρα ἤθελε καὶ μὲ εἶδε. Ἦταν λυπημένος γιὰτὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ μὲ κάμῃ γυναῖκα του. Ἐπέστει ἴσως νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Μὰ ἤμουν τόσο μόνη, τόσο ἀπελπισμένη... Ἐοχόνα λοιπὸν συχνὰ καὶ περνοῦσε ὁλόκληρὰ εἰκοσιτετράωρα κοντὰ μου.

Στὸ τέλος, ἔγιναν δική του. Πῶς; Δὲν ξέρω, Κι' ὁμως ἀπὸ τότε ἔγιναν εὐτυχισμένη. Δώδεκα χρόνια εὐτυχίας!...

Μεγαλώσαμε σχεδὸν μαζί τὸ παιδί μου, τὸ κάναμε ἀντρα γεμάτον αἰσθημα, θέλησι καὶ ἰδανικὰ μεγάλα κι' εὐγενικά. Θὰ ἴταν τότε δεκαεφτά χρονῶν κι' ἀγαποῦσε τὸ οἶλό μου πού τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα ἡλικιωμένο, στενὸ κι' ἀφοσιωμένο σύντροφον τῆς μητέρας του.

Ἐνα βράδυ, ἐπρόκειτο νὰ φάμε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Τους περιμένα. Πρώτος πῆγε ὁ παλῶς μου φίλος. Ἐπεσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἔδωσα ἕνα θερμὸ φιλὶ στὰ χεῖλη. Μὰ ἔξαφνα, ἕνας κρότος μᾶς ἔκανε νὰ σκιρτήσουμε καὶ νὰ κυττάξουμε πίσω μας. Ὁ Γιάννης τὸ παιδί μου, ἴταν ἐκεῖ! Ὁρθιος χλωμός, ἀγριεμένος μᾶς ἐκύτταξε.

Ἡ στιγμή ἴταν τρομερή. Ἐκανα δυὸ βήματα πίσω κι' ἀπλώσα τὰ χεῖρα μου πρὸς τὸ παιδί μου, σὰν σὲ προσευχὴ.

Μὰ ἐκεῖνος ἔφυγε τρέχοντας καὶ δὲν τὸν ἐξαίεζε πιά.

Ἐπεσα συνταλαιμένη σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἐνῶ οἱ λυγμοὶ μοῦ σπάραν τὴν καρδιά, ἐκεῖνος... ὁ φίλος μου ἔμενε καταπονημένος μπροστά μου καὶ τέλος μοῦ εἶπε: «Πῶς νὰ τὸν βρῶ... νὰ τοῦ πῶ... νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ...».

Κι' ἔφυγε.

Περιμένα... Περιμένα μιά ὥρα, δυὸ ὥρες σκιρτώντας στὸν παραμυθὸ θόρυβον... Πού ἴταν τὸ παιδί μου; Τί ἔκανε; Ἡ Καρδιά μου πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπ' τοὺς δυνατοὺς παλμούς.

Ἡ καμαριέρα μου πού μπήκε γιὰ μιά στιγμὴ μέσα ὅταν μὲ εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἔπρεξε κι' ἔφερε τὸ γιαιτὸ πού μὲ βρῆκε σὲ μιά τρομερὴ νευρική κρίσι. Μὲ πῆγαν στὸ κρεβάτι μου. Καὶ σωρίστικα ἐκεῖ ἀναίσθητη δὲν ξέρω πόσες ὥρες.

Ὅταν ἄρχισα νὰ συνέρχομαι εἰδα δίπλα μου τὸ κρεβάτι μου... τὸν καλὸ μου φίλον... μονάγον. Φώναξα σπαρακτικὰ: «Τὸ παιδί μου!... Πού εἶνε τὸ παιδί μου!...».

Δὲν μ' ἀποκρίθηκε τίποτε. Ἐ-

γὰ τότε τραύλισα: «Πέθανε... Πέθανε... Σκοτώθηκε...».

Ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε: «Ὁχι, ὅχι, στ' ὀκίζουσαι. Δὲν κατάρθωσα ὁμως παρ' ὅλες τίς προσπάθειές μου, νὰ τὸν ἐξαπαθῶ πούθεναν».

Τότε ἐγὼ μ' ἕναν ἀδικαιολόγητον θυμὸ τοῦ φώναξα ἐξαγριωμένη, ἀνακτισμένη:

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ ἐξαπαθῆτε καὶ νὰ μὲ ἐξαπαθῆτε, ἀν δὲν τὸν βρῆτε!... Πηγαίνετε!

Ἐφυγε. Δὲν εἶδα ἀπὸ τότε, κύριε, οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον, ἔτσι ὡς εἰκοσι χρόνια. Τὸ φαντάζεστε αὐτό; Καταλαβαίνετε τὸ ἀπέραντο μαρτύριο τῆς μητρικῆς μου καρδιάς, τῆς γυναικείας καρδιάς μου, αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀναμνητὴ, τὴν ἀτελείωτη, τὴν ἀνέκφοραστη; Καὶ τώρα... τώρα πεθαίνω δίχως νὰ τοὺς ἐξαπαθῶ!

Ἐκεῖνος, ὁ φίλος μου, μοῦ γράφει κάθε μέρα, τὰ εἰκοσι αὐτὰ χρόνια, μὰ ἐγὼ δὲν θέλησα ποτὲ πιά νὰ τὸν δεχθῶ.

Πού εἶνε ὁ γυῖός μου;... Πέθανε; Ζῇ; Πού κρύβεται; Κεῖ κάτω ἴσως, πέρα ἀπὸ τὴν ἀπέραντη θάλασσα, σὲ μιά χώρα τόσο μακρινὴ πού δὲν ξέρω οὔτε τ' ὄνομά της. Μὲ συλλογίζεται καθόλου;... Ὡς ἀν ἤξερε τί ὑπέσχετο! Πόσο σκληρὰ εἶνε τὰ παιδιά! Νὰ καταλαβαίνω σὲ ποιά ἀπελπισία μὲ καταδίκασε, ἀπὸ τότε πού ἤμουν νέα ὡς τώρα, ἐμένα, τὴ μητέρα του πού τὸ λάρετρα; Νὰ πῆτε αὐτὰ τὰ τελευταῖα μου λόγια, κύριε, ὅταν τὸ ἔδωκε:

— Πολυαγαπημένο μου παιδί, νὰ εἶσαι λιγώτερο σκληρὸς γιὰ τίς δυστυχισμένες ὑπάρξεις... Μὰς φτάνει ἡ ζωὴ πού εἶνε τόσο ἀγρία καὶ κτηνώδης. Παιδί μου, σκέψου τί ἴταν ἡ ζωὴ γιὰ τὴν δυστυχισμένη σου μητέρα ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὴν ἀφῆσε. Ἀγαπημένο μου παιδί, συχώρεσέ την, ἀγάπα την τοῦλάχιστον τώρα πού εἶνε πεθαμένη, γιὰτὶ τιμωρήθηκε μὲ τὴ φρικτότερη τιμωρία!...

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἔλεγε ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία ἡ ἀτυχὴ μητέρα.

Κατόπιν πρόσθεσε:

— Νὰ τοῦ πῆτε ἀκόμα, κύριε, δὲν ποτὲ δὲν ἐξαίεδα... τὸν ἄλλον... Καὶ τώρα ἀφήστε με, σὰς παρακαλῶ. Θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω μόνη.

Καὶ ὁ κ. Λέ Μπρουμάν πρόσθεσε:

— Κι' ἔφυγα, κύριοι, κλαίοντας σὰν παιδί... Δὲν κατάρθωσα νὰ ἐξαπαθῶ αὐτὸ τὸ παιδί... αὐτὸν τὸν... πῆστέ τον ὅπως θέλετε, ἐγὼ θὰ τὸν ἀποκαλέσω: κακοῦργο!...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Μὲ μιά καινούργια γραφομηχανή, ἐντελὲς διαφορετικὴ ἀπὸ κάθε προηγούμενη ἀποφεύγονται τὰ λάθη τῶν δακτυλογράφων. Ὁ πρῶτος λειτουργίας τῆς εἶνε ὁ ἔξης: Τὰ πλῆκτρα δὲν ἀποτυπώνουν κάθε γράμμα χωριστὰ πᾶν στὸ χαρτί. Σχηματίζουν μόνον τίς λέξεις πᾶν σ' ἕνα εἶδος μακροστενὸν πίνακος. Ὅταν συμπληρωθῇ ἔτσι μιά ὁλόκληρη γραμμὴ, ὁ δακτυλογράφος τὴ διαβάζει, διορθώνει τὰ λάθη πού μπορεί νὰ ὑπάρχουν, καὶ πιέζει ἕνα κουμπί, πού ἀποτυπώνει ὁλόκληρη τὴ γραμμὴ πᾶν στὸ χαρτί. Ἡ ἀποτύπωση γίνεται πάντοτε ἀκριβῶς, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται πᾶ ἀπ' τὴ δύναμι μὲ τὴν ὁποία χτυπᾶται τὰ πλῆκτρα ὁ δακτυλογράφος.

Γραφομηχανὴ δίχως λάθη

Μὲ μιά καινούργια γραφομηχανή, ἐντελὲς διαφορετικὴ ἀπὸ κάθε προηγούμενη ἀποφεύγονται τὰ λάθη τῶν δακτυλογράφων. Ὁ πρῶτος λειτουργίας τῆς εἶνε ὁ ἔξης: Τὰ πλῆκτρα δὲν ἀποτυπώνουν κάθε γράμμα χωριστὰ πᾶν στὸ χαρτί. Σχηματίζουν μόνον τίς λέξεις πᾶν σ' ἕνα εἶδος μακροστενὸν πίνακος. Ὅταν συμπληρωθῇ ἔτσι μιά ὁλόκληρη γραμμὴ, ὁ δακτυλογράφος τὴ διαβάζει, διορθώνει τὰ λάθη πού μπορεί νὰ ὑπάρχουν, καὶ πιέζει ἕνα κουμπί, πού ἀποτυπώνει ὁλόκληρη τὴ γραμμὴ πᾶν στὸ χαρτί. Ἡ ἀποτύπωση γίνεται πάντοτε ἀκριβῶς, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται πᾶ ἀπ' τὴ δύναμι μὲ τὴν ὁποία χτυπᾶται τὰ πλῆκτρα ὁ δακτυλογράφος.

Κρατᾷ ἡ προδομένη κοπέλλα τὴ φωτανογραφία του μὲ τὴν ἀριερίαν πού τῇ εἶχε γράφει καὶ τῇ φαίνεται πῶς σκαλεῖ νὰ γῇ: «Στὴ λατρευτὴ μου Καίτη, πιστὸς καὶ στὸ θάνατο». Γιατὶ τὸ ψέμμα; ὁρῶνται τὸ κορίτσι. Γιατὶ τὸ θέατρο; Γιατὶ ἡ τῶν προτυχία του; Γιατὶ νὰ μὴ τῇ πῇ σὰν τίμιος ἀντρας τὴν ἀλήθειαν παρὰ νὰ πλᾶσῃ ὁλόκληρο μυθιστόρημα; Καὶ καταλήγει: «Εἰμι; τὸ κορίτσι μὲ τὰ γκρεμισμένα ὄνειρα. Δὲ ζητῶ νὰ μὲ παρηγορήσετε. Ὅτε νὰ τὸν καταδικάσετε. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ πῶμε

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιεκτῆσις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μὴν ἀγαπήσετε

Λουκέτο στίς καρδιές! Τὸ φωνάζει μιά κοπέλλα ἀπὸ τὴ θεοσκόνην στὰ κορίτσια ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Σχετίσθηκε μὲ κάποιον καὶ ἡ ἀγάπη κατέληξε σὲ ἀπάτη.

Γνωρίστηκε μαζί του ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Ἡ φίλια στὴν ἀρχή. Ἡ ἀγάπη ὑστερὰ. Μιά ἀγάπη ἀγνή κι' ὥρεια πού τὴν ἐνέμιξε μὲ χαρὰ.

Στὴν εὐτυχία περνοῦσαν οἱ μέρες τους. Ἀλλὰ ἔπρεπε κάπου νὰ προσανατολισθοῦν οἱ σκέψεις τους. Δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο, στὴν ἐλληνικὴ μάλιστα ἐπαρχία ἕνα κορίτσι νὰ συνδεῖται μ' ἕνα νεὸ καὶ νὰ κυκλοφορῇ μαζί του ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρη! Ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, δίχως ἀδελφὸν, χωρὶς κανένα ἄλλον ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς πού νὰ προστατεύῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς σκεφτικῇ ὅτι ἴταν καιρὸς νὰ προχωροῦν οἱ σκέψεις τους ἀπὸ ἀρεσθῶνα. Γιατὶ ὅχι; Ἡ ἀγάπη ὑπῆρχε. Οἱ κοινωκῆς δυσκολίες δὲν ἔβλεπε, ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ τους ἐργάζονταν καὶ τὰ μπορούσαν περιφρῶ νὰ ζήσουν.

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ μίλησε ἕνα βράδυ. Καὶ τότε ἀκούσε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν τρομερὴ ἀποκάλυψιν: «Ἀρρωστος. Ἀνίστη πάθους τοῦ ἔκλειε τὸ δρόμο τοῦ γάμου. Οἱ σκέψεις τους ἔπρεπε νὰ μείνουν στὸ σημεῖο πού βρίσκονταν: Πλατωνικές. Ἡ νὰ χωρίσουν. «Θέλω — τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ βαρεῖα ἀπὸ τὴ συγκίνησι — νὰ παντρευθῇς μὲ ἄλλον».

Ὅτε ν' ἀκούσῃ τέτοια λύσι θελήσει ἐκεῖνη. Δὲν ἴταν, ὁ οἶκτος. Ἦταν ἡ ἀγάπη πού, παρὰ τὴν ἀρρώστειαν τοῦ τῆς κρατοῦσε κοντὰ του. «Καμμία δύναμις — τοῦ ἀπάντησε — δὲ θὰ μὴ μὴ μὴ νὰ μὴ χωρίσῃ ἀπὸ σένα. Σ' ἀγαπῶ».

Τῆς εἶπε τοῦ εἶπε ὡς πού τὸν ἔπεισε νὰ μὴ χωρίσουν. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς κλαίοντες ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Τὸν ἐαυτὸ τῆς τὸν εἶχε ξεγυρᾶ. Ἡ ἀνσκούφις τοῦ ἀγασμένου τῆς εἶχε γίνει σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς.

Ὅπου κάποτε ὁ νέος, ὑπάλληλος καὶ ὡς ἴταν μετατέθηκε σὲ μιά ἐπαρχία. Ἐφυγε ἀπελπισμένος. Ὁλοῦν γράμματα τῆς ἔστειλε ἀπὸ τὸ νεὸ τόπο τῆς διαμονῆς του. Στὴν ἀπελπισία του ἀπαντοῦσε μὲ τὴν στοργὴν τῆς. Τοῦ πρότεινε νὰ ζοῦν μαζί σὰν ἀδελφά. Τοῦ ἔλεγε πῶς ὁ μισθὸς τῆς ἡ σύνταξί τοῦ πατέρα τῆς, ἕνα σπιτάκι πού εἶχε, θὰ τοὺς ἴταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ κυττάξῃ ἐκεῖνος τὴν ὑγείαν του...

Δὲν τὸ δεχόταν. Ἀπέφευγε σ' αὐτὸ ἐπᾶν τὴν ἀμέσως ἀπάντησε. «Ὁς πού ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα διάστημα ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ. Πῶς νὰ τῆς γράφῃ καὶ νὰ τῆς τὸ πῇ ὅτι παντρεύτηκε; Παντρεύτηκε μάλιστα. Μῦθος τὰ πάντα: Ἡ ἀρρώστεια οἱ συνειδήσεις, τὰ δάκρυα... Ὅλα παρὰ τῆς. Ἀπλοῦστα θαρσέθηκε καὶ ἤθελε νὰ τὴ σκολάσῃ. Κάποια πῶς πλῆσιν, πῶς νὰ πῶ νόστιμη...

Κρατᾷ ἡ προδομένη κοπέλλα τὴ φωτανογραφία του μὲ τὴν ἀριερίαν πού τῇ εἶχε γράφει καὶ τῇ φαίνεται πῶς σκαλεῖ νὰ γῇ: «Στὴ λατρευτὴ μου Καίτη, πιστὸς καὶ στὸ θάνατο». Γιατὶ τὸ ψέμμα; ὁρῶνται τὸ κορίτσι. Γιατὶ τὸ θέατρο; Γιατὶ ἡ τῶν προτυχία του; Γιατὶ νὰ μὴ τῇ πῇ σὰν τίμιος ἀντρας τὴν ἀλήθειαν παρὰ νὰ πλᾶσῃ ὁλόκληρο μυθιστόρημα; Καὶ καταλήγει: «Εἰμι; τὸ κορίτσι μὲ τὰ γκρεμισμένα ὄνειρα. Δὲ ζητῶ νὰ μὲ παρηγορήσετε. Ὅτε νὰ τὸν καταδικάσετε. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ πῶμε

μαζί σ' ὅλα τὰ κορίτσια: Κορίτσια ἀσώφιστα καὶ μορφωμένα, κορίτσια ἀνεξάρτητα κι' ἐξαρτημένα ἀπὸ γονεῖς, κορίτσια μικρὰ καὶ μεγάλα προσέχετε τὴν καρδιά σας. Μὴν ἀγαπήσετε. Ἡ ἐποχὴ μας νέμισε τίς ψυχὰς ἀπὸ ἀπάτη. Δὲν ἀξίζει νὰ λερώσουμε καὶ τ' ὄνομα τῆς Ἀγάπης».

Ὅμως τῆς ἀπελπισίας. Τῆς ἔπνευσε ἀφοῦ τόσο βαθὺ εἶνε τὸ τραῦμα τοῦ κοριτοῦ. Τῆς ἔπνευσε, μὰ ἀλλὰ δὲν τῆς προσυπογράφουμε. Ἐτοὶ φωνάζουν κι' ἐκείνοι πού ἀδύνατοι ἀπὸ τὴν ἐγκόσμιαν, φοροῦν τὸ ράσο τοῦ μοναχοῦ καὶ φεύγουν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶνε λύσις αὐτό. Εἶνε δειλία. Εἶνε φυγὴ ἀπὸ τὸν ἀνδρῶν. Εἶνε λιποτάξις ἀπὸ τὴ ζωὴ. Δὲ γίνεται ἀρνητικὴ τῆς ἀνάπτυξιν γιὰτὶ ἡ ἀγάπη ἔχει τ' ἀγκάθια τῆς Προσέχεις δὲν μπορεῖς γιὰ νὰ μὴν ἀγκυλωθῇ. Δὲν ὠφελεῖ πάντα ἡ προσοχή. Τὸ ξέρω. Θὰ πονέσῃς κάποτε καὶ θὰ κλάψῃς. Τί σημασί; ἔχει; Ἀπὸ δυὸ πλευρῶν ἀποτελεῖται ἡ ζωὴ: Τὴ χαρούμενη καὶ τὴ θλίβουσα. Ζῶ σημαίνει δέχομαι τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες. Δὲν πηγαίνει βέβαιον κανεὶς γυροῦντας τὸν πόνο θὰ διασπασθῇ μαζί τοῦ καὶ εἴν' ἐτοιμὸς νὰ τὸν ἀντιμετωπιῇ μὲ νεναιότητα.

Τί τὰ βάζουμε μὲ τὴν ἐποχὴ; Κάθε ἐποχὴ ἔχει τοὺς καθάρους καὶ τοὺς ἀκάθαρτους τοὺς τίμιους καὶ τοὺς ἀπεψέντες, τοὺς ἀντρες καὶ τοὺς ἀνανδρους. Μήπως, ἄλλως τε τὴ φωνὴ αὐτῇ («κορίτσια, μὴν ἀγαπήσετε») δὲ θὰ μπορούσε ἐπὶ σκεπτικῇ νὰ τὴν ἐκπέμψῃ καὶ τὸ ἄλλο νέος; «Ἀνδρία, μὴν ἀγαπήσετε». Ἐννοία σας, ὑπάρχουν κα

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΗ ΑΔΕΛΦΗ

Η κυρία Βεγιά η γυναίκα του φαρμακοποιού είχε στον άντρα της όταν νύρισε απ' τις δουλειές του: «Εχω μια κακή είδηση να σου αναγγείλω. Ξέρεις η παραμύθη του παιδιού μας, του Ζωρζ, πέθανε. Αχι! το δυστυχισμένο! φώναζε ο κύριος Βεγιά. Και το κοριτσάκι της τι θ' απογίνει!»

— Λένε πως θ' ατείνουν το παιδί στο όρφανοτροφείο.

— Τό καυμένο το παιδί. Ήπιε το ίδιο γάλα με τον Ζωρζ. Γυναίκα, το παίρνουμε μαζί μας;

— Αυτό σκεπτόμουν και βέγιά, απάντησε η κυρία Βεγιά.

— Φραϊά! θ' πάρουμε λοιπόν τη μικρούλα στο σπίτι μας και θ' την αναθρέψουμε μαζί με το παιδί μας.

— Περιφρομα! είπε η γυναίκα του. Έτσι το αγόρι μας θάχει και μια καλή συντροφιά. Θάγει σαν αδελφός και αδελφή.

— Έτσι κι έγινε. Τα δυο παιδιά μεγάλωσαν το ένα πλάι στο άλλο. Οι δυο σύζυγοι είχαν αγνοή καρδιά και δεν έκαναν κομμάτι διαφοράς μεταξὺ της μικρής ορφανής και του παιδιού τους. Αγάπησαν την εξυπνη και χαριτωμένη Μαρία ού να ήταν κόρη τους.

Αρκετά χρόνια πέρασαν από τότε. Τα δυο παιδιά μεγάλωσαν. Στο ταμείο του φαρμακείου κάθεται τώρα μια ξανθή και όμορφη κοπέλλα, ενώ η θετή μητέρα της, που τα μωλιά της έγιναν γκριζα περνάει κοντά της την ώρα της μ' ένα εργόχειρο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

«Έαρηνή επίθεσις»

Κατόπιν της σκληροπρεπούς εσχάτης τάσεώς μου και της προς πάσας τας γυνάδες, σκληρώδους οτάσεώς (μου)

έθορουθήσων, σφοδρώς, αι τελευταίαι δυντς και μέτρα, συνεκέφθησαν, να λάβουν επειγόντως. Την... «άνταροίαν» την εμην να καταστείλουν (είπον)

και να μοι καταφέρω τον τελικό κτύπον. Προς τούτο επεστράτευον δυνάμεις των γενναίων ειδικευμένων παλαιάς, αλλά και πλείστας νέας. Διά να μ' εκριζώσωιν με πάσαν εύκολισιν εκκέφθησαν ν' αρπάξωιν τα όπλα των όμου αλλά και να συλλέξωιν... νταρντανοέσσας (λίαν)

και ούτω μάχης... άρματα να ρίψουν κατ' έμου. Διά να επιτύχωιν ώσάυτως τον σκοπόν, με άπαντα τα μέσα των θα μοι έπιτε- (θώσιν)

κι' αντί βολίδων, ρουκετών, πυρρύ- (λυν και λοιπών, ...ώ ρα ι ο φ θ α λ μ ο υ ς νεαράς (θα μεταχειρισθώιν)

Πολυκροτώδη επίθεσιν κι' έαρηνήν συ- (νύμα)

να μοι έξαπολύσωιν, σκοπεύουν, έν (τώ άμα)

και να με κατακρύψωιν έγκαίρως τε (κι' άνήλεα)

με τελευταίου τύπου των... φ λ ο γ ο - (β ο λ ω δ η έήλεα!)

Τας προετοιμασίας δε εύθως ες τεο- (ματώσιν)

εις άσφυκτόντα κλοϊόν φρικτώς θα (μ' έγκλωδίσωιν)

και εις την θέσιν την δειννήν εις έν (θα εύρεθώ)

στηρίζουν τας ελπίδας των να τας... (πιστοδοθώ)

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ο Ζωρζ την αγαπάει πολύ, σαν αδελφή. Δεν ξέρει πως η Μαρία τον έχει έρωτευθή περιφρομα από καιρό. Όχι δεν καταλαβαίνουν τίποτα απ' το κρυφό της δράμα κι' ενώ όλοι τους κάνουν ώραία σχέδια για το μέλλον, η Μαρία πέφτει πάνω στο κρεβάτι της, μονάχη στο δωμάτιό της και προσπαθεί να πνίξη τους λυγμούς της για να μη την ακούσουν.

Ο χορός τέλειωσε. Οι αϊθουσές άδειασαν τώρα απ' τον κόσμο. Οι γονείς του Ζωρζ έπέμεναν να γίνει ο γάμος στο σπίτι τους. Παντού είνε σκορπισμένα άφθονα λουλούδια κι' αναδίδουν το άποπνιχτικό τους άρωμα. Οι νεόνυμφοι αποσύρθηκαν στο νυφικό θάλαμο, όπου τους συνόδεψε η κυρία Βεγιά. Κωθώς βγαίνει απ' το δωμάτιό τους συναντάει στο σκονάκι τη Μαρία.

— Πήγαίνε κόρη μου, να κοιμηθής... Είσαι κουρασμένη, θάρρη σε λίγο και η σειρά σου, της λέει με τρυφερότητα, φιλώντας την στα μάγουλα.

Η Μαρία μένει μονάχη στο μικρό σαλόνι, που μόλις φωτίζεται, θεέ μου!... Τι δύνατο! Τι άποπνιχτικό άρωμα που έχουν αυτά τα λουλούδια!... Και πόσο είνε ζαλισμένη!...

Τι φορική μέρα! Τι μαρτύριο δοκίμασε τη στιγμή που γονάτισε για να τακτοποιήσει την ούρα του νυφικού φορέματος της 'Ελένης, της αντιπάλου της, που τίποτα δεν υποπευόταν απ' το δράμα της κι' ανάγκασε και φιλούσε μπροστά της τον Ζωρζ! Αχι! αυτά τα φίλια τι μακαριές που ήταν για τη δυστυχισμένη τη Μαρία!...

Κι' αυτή η μυρωδιά των λουλουδιών πόσο τη ζαλίζει. Το κεφάλι της πονάει. Πέφτει πάνω στον καναπέ, γέρνει προς τα πίσω σφίγγει το μέτωπό της με τα δυο της χέρια και κυττάζει με φόκη και όδυν το νυφικό θάλαμο όπου έχει κλειστή ο Ζωρζ με τη γυναίκα του, ο άντρας που αγαπάει. Χίλιες δέν αναμνήσεις της έρχονται στο νού. Θυμάται τα παιδικά της χρόνια στο όρφανοτροφείο. Έπειτα αναπολεί το σχολείο της, τους δασκάλους της, το φαρμακείο, τα παιχνίδια της με το μικρό Ζωρζ, κι' άρνότερα ακόμα, όταν έγινε κοπέλλα έτοι ξανθή και όμορφη, πόσο φλογερά, πόσο περιφρομα έρωτεύθηκε το Ζωρζ! Γιατί να μην του αποκαλύψει τόσον καιρό το αίσθημά της; Γιατί να σιωπή; Τώρα πιά είνε άργά. Όλα τελείωσαν.

Αχι! αυτό το άρωμα των λουλουδιών! Μήπως τοελλάθηκε; Πνίγεται, ζαλίζεται! Πονεί το κεφάλι της, το κορμί της δλόκληρο. Να φύγει απ' το σκόνι ν' ανοίξει τουλάχιστον το παράθυρο...

Μα δεν μπορεί να σηκωθεί. Οι δυνάμεις της την έγκαταλείπουν. Άρα γε θα πεθάνη;... Πιέζει τα μηλίγγια της με τα δάκτυλά της.

Με προσπάθεια σπώνεται, κλαμύ κι' αδύναμη η Μαρία. Μας ξαφνικά κάνει τις αισθήσεις της και πέφτει κάτω. Δυστυχισμένη Μαρία!... Είνε νεκρή απ' το μεγάλο της τόν άφάνταστο έρωτικό πόνο κι' απ' το άρωμα των λουλουδιών, των λουλουδιών του γάμου του καλού της που της σύνηψε την καρδιά, την ακούτωση!...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

Η πρώτη επιθεώρησι του «Λυρικού» έσπυεώσε μεγάλη επιτυχία, και άφησε τις καλλιτέχνες έντυπώσεις σε όλα τα σημεία έκτός από το τραγούδι.

Ίδιαίτερα συγκινητική ήταν η σκηνή των «5 άσων» με τις μεγαλύτερες επιτυχίες τους, που ζωντανεύει τις ωραιότερες αναμνήσεις από το παλαιότερο θέατρο της Αθήνας.

Για τον τόσο δημοφιλή πρωταγωνιστή Βασίλη Αύλωνι λέγεται ότι από το νούμερό του, την περίφημη «Κοσμογονία», που έκράτησε μήνες δλόκληρους ένα έργο, έχτισε ένα σπίτι!

Σε μια άλλη νέα επιθεώρησι την «Όλα Ναύλων», ντεμπουάρε για πρώτη φορά σε όλο η ντιζέ Καίτη Έπισκόπου, με ένα σκέτο μαζί με τον Γιώργο Γαβριηλίδη και τον Δαμασίου.

Τα σκηνικά του έργου αυτού, που όφειλονται στον Μάριο Άγγελόπουλο έχουν πολλά πρωτότυπα «τρυκ».

Με την όπεράτα του Τζέλλερ «Ο πτηνοπόλη», που θα παιχθή το καλοκαίρι από τη Λυρική μας Σκηνή καταροίπτεται κάθε προηγούμενο ρεκόρ δαπάνης για την αναδίδασι θεατρικού έργου.

Κι' αλήθεια, το συμβούλιο της Λυρικής Σκηνής, άπεφάσισε να διατεθούν 96 εκατομμύρια δραχ. για τα σκηνικά και τα κοστούμια του έργου, που άνετέθησαν στον Μάριο Άγγελόπουλο.

Η συμπράξις καλλιτέχνων του τραγουδιού Ζαννίνα, θα μεταβή με το θίασο του μαστρού Θ. Παπαδοπούλου στην Κρήτη, προκειμένου να έμφανισθή εκεί σε διάφορους οόλους.

Και μια άλλη ντιζέ η Ρούλα Στάθη, που τραγουδούσε πένυσι στο Μουσείο θα ντεμπουάρε έφέτος σε όλους με το μουσικό συγκρότημα του κωμικού Πρινέα που θα παίξη στο θερινό θέατρο Μουσούπου.

Το «Ηράκλειο της Κρήτης θ' άποκτήσει επί τέλους ένα αξιόλογο θέατρο.

Ένας θεατρόφιλος έπιχειρηματίας, ο ιδιοκτήτης του εκεί κέντρου «Ντορέ» Κ. Άγγελιδάκης, έπέσθη να το μεταβάλει σε θέατρο, και άρχισε τις σχετικές έργασίες τις τελευταίες ήμέρες.

Ο χορευτικός όμιλος Νίκολας, μετά την επιτυχή πρώτη του έμφανισι στη Ρώμη Βοϊσκέται τώρα στην Έλλάδα. Από εκεί, ως έγνωσθη, έπηρε μαζί του και τη γνωστή χορευτοία Δώρα Παρασίου, που συμπλήρωνε τις σπουδές της.

Η Σοφία Βέμπο, θα δώση ένα μεγάλο ρεσιτάλ στη Νέα Ύδρην.

Οι χορευταί μας Γιάννης Φλερύ και Λίνα Άλμα, ντεμπουάρεσαν με μεγάλη επιτυχία στο θέατρο «Τσένε» της Στοκχόλμης.

Μεθυσόν την Κυριακή άρχίζει τις παραστάσεις του στο θέατρο «Άλκαζάρ» το μουσικό συγκρότημα η «Φρεγάτα του Λάσκου» με μια σειρά από επικαιρα νούμερα του Γ. Θεσίβου.

Αναμνεί σε λίγες μέρες για την Πάτσα μουσικό συγκρότημα που περιλαμβάνει τους: Διανέλλον Τζινιόλην, Νάκον, Φρόσος Κοκόλα το ζεύγος Ευαγγελίου, το κωμικό ακροβατικό «Ντούο Κάρολο Τοτό» κ. ά.

Για περιοδεία έτοιμάζεται επίσης και ο μουσικός θίασος Τούλας Δρόκου — Σαραντοπούλου, που υβλεις προχτές έγυρσε από την Τσίπλη.

Ο θίασος Καίτης Βερόνη — Μαυροπούλου σπυεώσε άοκετή επιτυχία, στη Χίο. Φεύγει δε αυτές τις μέρες για τη Μυτιλήνη.

Έπείστωσε προχτές από την Κρήτη ο δημοφιλής τραγουδιστής Βάσσος Σεϊτανίδης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ «ΓΑΤΟΝΗΣΙ» περιμένει βασιλέα

Η περιεργή ιστορία μιας νησίδης του Ν. Ειρηνικού

Όποιος θέλει, μπορεί να γίνει βασιλιάς και απύλυτος κυριόρχος ενός μικρού νησιού του νοτίου Ειρηνικού, σε μικρή απόσταση απ' την Ταϊτή. Το νησάκι αυτό έχει άφθονα φοινικόδενδρα, άμετρητα ψαρια στις ακτές του κι' άλλο φυσικό πλούτο. Μένει από πολλά χρόνια δίχως κατοίκους, και κανένα κράτος δεν το διεκδικεί. Είνε λοιπόν στη διάθεσι του καθενός ο μικρός αυτός παράδεισος.

Εκείνος όμως που ή αποφάσισε να τον κατακτήσει, πρέπει πρώτα να εξοντωρή τις φοβερές κι' άμετρητες γάτες που κυριαρχούν εκεί επί 69 χρόνια!

Το «Γατόνησι» — άς το ονομάσουμε έτσι, έφ' όσον δεν έχει κανένα έπίσημο όνομα — έχει μια άπιστευτη ιστορία. Άλλοτε ζούσαν εκεί εύτυχιόμενοι κάμποσοι ίθαγενείς. Μία μέρα όμως του 1862, ναυάγησαν στους κοραλλιογενείς βράχους των άκτών του δυο μεγάλα ιστιοφόρα. Οι άνδρες του πληρώματος βήκαν στην ξηρά, και μαζί τους βήκαν έκπντδες πεινασμένοι άρουραίοι, από τα άμπαρια των πλοίων.

Δυο βδομάδες άρνότερα, ένα άλλο πλοίο παρέλαβε τους ναυαγούς. Έμειναν όμως οι άρουραίοι, που πολλαπλασίασθηκαν καταπληκτικά και κατάντησαν άνυπόφορη πληγή. Κατέστρεφαν τα σπικρά έκαναν έπίδρομες στο χωριό και κατασπαράζαν τα μικρά παιδιά. Έμπρός στον τεράστιο αριθμό τους και στην έπιθετικότητα τους οι ίθαγενείς έφυγαν όλοι από το νησί, το 1871, άφινόντας το στη διάθεσι των άρουραίων.

Μερικοί απ' αυτούς πήγαν στην Ταϊτή. Κι' έτσι έμαθε την περιπέτειά τους ένας Γάλλος έμπορος έγκατεστημένος εκεί ο νέος κι' ένεργητικός Άντρέ Όλάν. Ού ήρθε τότε μια ιδέα μεγαλειόβουλη: Να κάνει δικό του το ποντικόπληκτο νησί και να εκμεταλλευθή τα πλούτη του. Χρειάσθηκε 6 χρόνια, για να ώριμάσει το σχέδιο του και να τελειώσουν οι σχετικές προετοιμασίες. Τέλος, το 1877, γέμισε το άμπαρι ενός μικρού ιστιοφόρου με 500 διαλεκτές γάτες και ξεκίνησε για την κατάκτησι του «βασιλείου» του. Στο δρόμο, άφινε τα ζωα σκεδόν νυστικά. Κι' έτσι, όταν τα άπόλυσε στην παραλία του νησιού, ρίχθηκαν με μανία στο κυνήγι των άρουραίων. Οι περισσότεροι κοντικοί έζωντώθηκαν κι' οι υπόλοιποι κατέφυγαν στο έσωτερικό του νησιού.

Ένθουσιασμένος για την έξυπνάδα του ο Όλάν ξανάφινε με το πλοίο του, έκαμε το γύρο των γειτονικών νησιών, για να στρατολογήση ίθαγενείς εργάτες, τους μετέφερε στο «βασιλείο» του και διωργάνωσε τη συστηματική εκμετάλλευσι των φοινικοδένδρων.

Έν τω μεταξύ όμως, οι γάτες είχαν καταβροχθεί και τον τελευταίο ποντικό κι' άρχισαν τις έπίδρομες κατά των άποθηκών τροφίμων του Όλάν. Ο Γάλλος δεν έθύμωσε στην άρχή μαζί τους. Τους χρωστούσε ευγνωμοσύνη, γιατί του είχαν προσφέρει πολύτιμη βοήθεια για την κατάκτησι του νησιού του. Άντι λοιπόν να βάλη τους εργάτες του να τις σκοτώσουν, άνέφερε σε μερικούς απ' αυτούς να πιάσουν ψαρία για τις γάτες.

Δεν άργησε ωστόσο να καταλάβη το τεράστιο λάθος του. Γιατί οι γάτες πολλαπλαιάσθηκαν άπερίοριστα, όπως άλλοτε οι ποντικοί. Τα ψαρια πούπιαναν οι άνθρωποι του Όλάν ήσαν πιά έντελώς άνεπαρκή. Ξανάρχισαν οι λεηλασίες των άποθηκών. Τότε μόνον ο Όλάν, διέταξε τους εργάτες του να σκοτώνουν τις γάτες όπου τις εύρισκαν. Μα ήσαν πιά πολύ άργά! Οι γάτες είχαν γίνει πολλές χιλιάδες και τόσο άγριες που δεν έδί-σταζαν, να έπιτεθούν κατ' των ανθρώπων.

Ένν συνήθως οι γάτες φοβούνται το νερό, αυτές είχαν μάθει να κολυμπούν, και μάλιστα σε μεγάλες αποστάσεις να κάνουν βουτιές και να πιάσουν ψαρία με τα νύχια τους μέσα στη θάλασσα!...

Τέλος, ο Όλάν αναγκάσθηκε, το 1881 να εγκαταλείψη το νησί, μαζί με τους εργάτες και να νυρίση στην Ταϊτή.

Από τότε κυριαρχούν στο «Γατόνησι» οι γάτες. Έχουν γίνει τόσες πολλές με το συνεχή πολλαπλασιασμό τους, ώστε κανένα περαστικό πλοίο δεν τολμάει να πλησιάσει πολύ στο έπικίνδυνο νησάκι.

Εκείνος που ή αποφάσισε να το κατακτήσει, θάπρεπε να ρίξη πρώτα από αεροπλάνο μερικές βόμβες με άσφυξιγόνα ή να μεταχειρισθή φλογόβολα!...

Δηλώσεις κατοικίας

Οι «δηλώσεις κατοικίας», των μελών και όλα τ' άλλα, σε μελέα μας έχουν βάσει και σε βάσανα μεγάλα. Ή κατάσταση βεβαίως τέτοιο μέτρον άπαιτεί, για πολλούς κι' άπειρους λόγους, που σχολίων περιττεύουν, αλλά πάλι από την άλλη, αναγκάζονται άνακατεύουν, τέτοια μέτρα άναστατώνουν και πολλούς άνακατεύουν.

Πρώτα - πρώτα των δελτιών οι γνώστες οι συμπληρώσεις, σ' αναγκάζουν με κόπους και λεφτά να την πληρώσει, 'Επειδή, κατά κανόνα, στη δική μας πολιτεία, έχεις πάντοτε να κάνης με τη... γ ρ α φ ε ι ο κ ρ α τ ί α !

Λυσιπώς και κατ' ανάγκην άρχινάς το σύρε κι' έλα έως ότου κατορθώσης ν' άποχτήσης μιά... κ α ρ τ έ λ λ α κι' αν υπάρχει κι' άλλος κόσμος, τελευταίος περιμένεις ώσπου νάρρη κάποια μέρα κι' ή δική σου ή σειρά κι' όταν έρχεται ή ώρα να ρωτήσσουνε:

— πού μένεις; — Πρέπει ν' άπαντήσης: — Μένω πέντε μέρες στην... ο ύ ρ α !

Την αύτο, μ' αυτό το μέτρον και τη μέθοδο αυτή άλλος θ' ά τ' ά β ρ η μ π α σ τ ο ύ ν α, άλλος θ' άποκαλυφθή και σκεφθήτε μιά κυρία ψηλομύτισσα λιγάκι, που δηλώνει στους γνωστούς της ότι ζή στο... Κ ο λ ω ν ά κ ι

και νά βγαίνει τέτοιος νόμος, και νά την εξαναγκάζη να δηλώση, δημοσίαι, ότι κάθεται στο... Γ κ ά ζ ι !

Είνε όμως και κυρίες που το νόμο εύγνωμοноυ, που έγκώμια του πλέκουν και πετούν απ' τη χαρά τους, έπειδή τις νύχτες, πλέον, δίχως έννοιες θ' άπερνούν και το σύζυγό τους θάχουν στην κρεβάτοκάμαρά τους.

Κι' αν συμβή νά ξεμυτίση και νά ξενοκοιμηθή στάν τμημάτων τα κιτάπια τ' όνομά του θ' ά περνών και θ' άξερη κάθε μιά τους από δω και πέρα πιά, που... κ ο ι μ ά τ α ι και... μ ε π ο ι ά !

Τέτοια πράγματα, νομίζω, θ' ά προκύπτουν τακτικά, γιατι υπάρχουν στην Αθήνα και κωμικοτραγικά, που τη δήλωσι θ' ά πάνε να την κάνουν μεθυσμένοι και θ' άκοις συχνά.

— Πού μένεις; — Παιός, εγώ πού μένω; — Εσύ... — Από ποιόν; — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

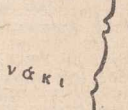
— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

— Εξαρτάται... — Εσύ... — Άπ', το πιά... κ α λ ό κ ρ α σ ί !

— Βρέ, πού μένεις σε ρωτώ... — Κάπου εκεί στη γειτονιά. — Δρόμος κι' άριθμός; — Κολώνα... έ ν ν ι ά !

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία νύχτα του Νοεμβρίου, η Παυλίνα Ρούντου, παραφυλάει και βλέπει το σύζυγό της, το Στέλιο, να βγαίνει απ' το σπίτι μιάς φίλης της, της γοιτρενικής Λούσης Πίντη. Έξαλλη η Παυλίνα γυρίζει σπίτι και, μόλις φθάσει ό άντρες της, του ζητάει εξηγήσεις. Εκείνος δικαιολογείται όπως-όπως. Η Παυλίνα μένει άγρυπνη απ' τη στενωπρία της και άποπολεί τα περασμένα. Τό σπτάκι τους στη Νεάπολι που ζούσε με τη χίρα μητέρα της και τη μικρότερη αδελφή της Ξένη και στο οποίο έφτασε μία μέρα ό Στέλιος, φοιτητής τότε, και νοίκιασε ένα δωμάτιο. Σιγά-σιγά οι δύο νέοι άγαπιοδινάκι. Μά πεθαίνει χρεωμένος τό μεταξό ό πατέρας του Στέλιου κι' άναλαμβάνει τη συντηρία του ή κ. Ρούντου. Σέ λίγον καιρό ή Παυλίνα παραδίνεται στον άναπημένο της σε μία στιγμή άδυναμίας. Περνούν λίγον μίνες, νιώθει πως θά γίνει μητέρα και όμολογεί τό σφάλμα της στη μητέρα της. Η κ. Ρούντου μιλάει ιδιαιτέρως μέ τό Στέλιο κι' άποφασίζεται ό γάμος πού γίνεται σ' ένα έρημοκλήσι. Σέ λίγον καιρό ένα κοριτσάκι έρχεται στον κόσμο. Και λίγον κατόπιν πεθαίνει ή μητέρα της Παυλίνης. Η φίλη της Λούση Πίντη μεγαλώνει σέ μεταξό και όμορφανεί. Γοιτεύει τό διευδυνή τοό ύπουργελοό ΈξωτερικώΝ Νάσο Ξανθάκη και γίνεται σύζυγός της. Η Παυλίνα άρχίζει νά τη ζηλεύη, όχι γιά τόν εύτυχισμένο γάμο της, αλλά γιαντί αντίλαμβάνεται ότι κι' ό Στέλιος έχει παρασυρθεύ απ' τη γοιτρεία της. Καλούνται και πηγαίνουαν συχνά στις συγκεντρώσεις στο σπίτι της Λούση. Οι ύποψίες της Παυλίνης μεγαλώνουαν. Ό άντρας της συναντάται συχνά με τη Λούση. Τούς πιάνει μαζί σε μία συνουσία. Εκείνος της όρκίζεται πως όδίκά του ό ύποψιάζεται. Μά τό μαρτύριο της Παυλίνης συνεχίζεται ως πού βεβαιώνεται άπολύτως.

6ον Τόν είδε με τή μάτια της νά μποιήν, τόν είδε με τή μάτια της νά βγαίνει. Δεν θέλανε όμως νά σταθώ μπροστά του στοό δρόμο, νά τοό δημιουργήση έπεισόδιο. Προτίμησε νά συζητήσουν στοό σπίτι. Κι ήταν άποφασισμένη νά τοό πη όλοφάνερα πως τή ξέρει όλα.

Κι' όμως δεν είχε τό θάρρος νά έξωθή. σπ τά πράγματα. Σταμάτησε τά παράνοιά της. Έκανε πως τόν πιστεύει πάλι. Προσπάθησε νά τόν πιστέψη. Κι' ενώ μέσα της τάνοιθε όλα, όλη τήν αλήθεια, τώρα καθώς ήταν ζαλωμένη δίπλα του, προσπαθούσε πάλι νά πείσει τόν εαυτό της, παρ ό τή λογική πού της έλεγε τό εναντίον. πως γελιόταν. Βέβαια, ήταν άναμφοιόηττο ότι ό Στέλιος συναντιόταν με τη Λούση. Άλλά ίσως δεν ήταν τίποτε άλλο παρ ό συμπόνοια εκ μέρους του.

Έτσι πέρασε αυτή τήν άσχημη νύχτα ή Παυλίνα. Είχε περάσει κι' άλλες πολλές άσχημες νύχτες, από τόν ήρό που ή σκιά της ύποψίας είχε πέσει άπάνω στην ψυχή της. Άλλά αυτή τη φορά, ήταν πιο βαρεία. Κι' έτσι και στοό ζήτημά της, δεν ένοιωσε τό ξελαβωμένα πού φέρνει συνήθως ή αλήθ. Τό σκεπτικό χέρι πού της έφαινε τήν καρδιά δεν έλενε νά χαλάρωσει τό σφιγμένο του. Ό Στέλιος τώρα τελευταία γάλλι, είχε άναμφορή τήν εύδαιμία του. Αυτό ήταν κι' αν ήταν πού δεν μπορούσε νά τό εξηγήσει ή Παυλίνα. Πού

όφειλόταν ή δυσθυμία του τούς τελευταίους μίνες; Και πού όφειλόταν πάλι ή ζαφνική του ευθυμία;

Έφτανε τραγουδώντας και σφυρίζοντας στοό σπίτι του. Μάλιστα και μαζί της σά νά γινόταν λιγάκι πιο τρυφερός πάλι. Κι' ή δύστυχη Παυλίνα προσπαθούσε πάλι νά νά πείσει τόν εαυτό της πως θά τέλειωναν όλα καλά.

Τό πρωί αυτό ζήτησε με δυνατό πονοκέφαλο, άρρωστη αληθινά. Δεν έδειξε όστόσο τίποτε στοό Στέλιο, έπειδή κατάλαβαινε πως έπρεπε πάλι νά κάνει πως ξεχασε τη χθεσινή σκηνή.

Τήν ώρα όμως πού φύγοντας της έδινε τό τυπικό φιλή τοό είπε γελαστή κυττάζοντας τον με μάτι ύγρo.

—Λοιπόν, Στέλιο! Σήμερα έχω όρεξη νά διασκεδάσουμε λιγάκι. Πού θέλεις νά πάμε τ' άπόγευμα;

Μ' ένα σφίξιμο της καρδιάς παρατήρησε πως τή βλέφαρά του φτερουγίσαν γιά μία στιγμή νευρικά.

—Απόψε, έπανέλαβε βραχνά. Δεν είναι δυνατόν Παυλίνα. Δέ μπορεί άπόψε. Έξ' άλλου τό ξέρεις πως έσφιξε ή δουλειά τώρα και είμαι άπασχολημένος και τ' άπογεύματα.

—Καλά τοό άποκρίθηκε, προσπαθώντας νά μή χάσει τό χαμόγελό της. Τότε, όριστικά τήν Κυριακή θά πάμε κάπου έ; Οι δύο μινς, Στέλιο. Έχω έπιθυμίες τόσο πολύ νά πάμε κάπου οι δύο μας. Χωρίς ούτε τήν Ξένη, ούτε τή Βάντα. Θά τις στείλω άπάντην στις κυρίες Μέξη. νά παίξουν με τή κορίτσια της. Κι' εμείς θά πάμε κάπου μαζί.

Τοό χαμογελούσε τρυφερά, έρωτικά, συγκινημένα.

Αυτός φαινόταν νά πατάει στοό κάρβουνα.

—Καλά, της άποκρίθηκε. Βλέπομε ως τήν Κυριακή.

—Όχι. Θέλω νά μου δώσης τό λόγο σου. Δίπτοσε γιά μία στιγμή αυτός.

—Έστω, σού δίνω τό λόγο μου είπε επί τέλους.

Τόν φίλησε άλλη μία φορά ή Παυλίνα, κι' ό Στέλιος έφυγε.

Η Κυριακή

Μετρούσε τις ώρες ή Παυλίνα όπου νά φτάσει ή Κυριακή. Όχι μόνάχο δεν έκανε πιά κανέναν ύπαινιμο, στοό Στέλιο όχι μόνάχο δεν τοόδεινε καμιά δυσπιστία, αλλά και κατώρθωσε ν' αντιτασθεύ στον πειρασμό πού τήν έσπρωχνε νά πάν νά τόν παραμονεύη, νά βεβαιωθεύ αν στοό μεταξό δεν συναντιόταν με τη Λούση. Της κόστικε άφάνταστα αυτή ή αμφοδολία. Θά μπορούσε ν' άναέσει στην Ξένη γιά μάθη, με τρόπο, θά μπορούσε νά πάν ή ίδια νά κάνουν καρτέρη απ' έξω από τήν πολυκατοικία της Λούσης. Θά μπορούσε ακόμα νά παρακολουθεύ κρυφά τόν άντρα της τ' άπογεύματα, όταν έδιναν έξω. Δεν ή...

Πού τό κατάλαβε...

Η ώρα είχε περασμένη. Ό Ριρής, νέος κομψός κι' ολέθριος, δίνει ένα άκίνητο σκατό φιλή στη λατρευτή του Λιλή κι' έτοιμάζεται νά φύγη.

—Καληνύχτα, αγάπη μου! της λέει. Η Λιλή άρχίζει ζαφνικά τά κλάμματα. Ό Ριρής σαστίζει, άπορεί και έξίσταται.

—Γιατί κλάεις αγάπη μου; τί έχεις; —Δέν μ' άγαπάς πιά... δεν μ' αγαπάς! όπνενά ή Λιλή.

—Δέν σ' αγαπώ; Τί λόγια είναι αυτά χρυσό μου; Εγώ δέν σ' αγαπώ; —Όχι, όχι, δέν μ' αγαπάς. Δεν μ' αγαπάς όπως άλλοτε.

—Σου όρκίζομαι ότι... —Δέν θάλω ν' άκούσω τίποτε. Έσθους ή αγάπη σου. Είμαι μία δύστυχη μιν!

—Μά εξηγήσου τέλος πάντων. Τί σου συμβαίνει;

—Σου είπα δέν μ' αγαπάς. Είναι ή πρώτη φορά άπόψε πού σπώνουσαι νά φύγης πριν έρθη ό μπαμπάς... νά σε πετάξη έξω με τις κλωτσιές!...

Ο ΦΑΚΟΣ

θελε. Περιμένε μοιραία τήν Κυριακή κι' έλεγε μέσα της πως αν έδιναν αυτή τήν Κυριακή οι δύο τους μαζί, αυτό θά σήμαινε πως κατά βάθος μέσα τήν αγαπούσε. Και πως τό ειδυλλίο του με τη Λούση δεν είχε μεγαλύτερη σημασία από τις άλλες του παρελθόντες.

Από τό Σάββατο έδωσε όδηγίες στην Ξένη. Της είπε όλη τήν αλήθεια:

—Θέλω νά τόν κερδίσω άλλη μία φορά τόν άντρα μου Ξενούλα. Μόλις τελειώσουμε τό τραπέζι, τήν Κυριακή θά πάρης τή Βάντα νά πάτε άπάντην. Θέλω νά μείνι μόνη με τό Στέλιο νάχουμε τήν έντύπωση πως είναι μία έξαιρετική μέρα γιά μας.

Η Ξένη ήταν ένθουσιασμένη μ' αυτή τήν ιδέα.

—Έννοια σου άδερφούλα! Έμεις θά εξαφανιστούμε μόλις σπκωθούμε από τό τραπέζι.

Τό πρωί τήν Κυριακή, έλαμπε ολόκληρη ή Παυλίνα. Έτρεμε μίν πη ό Στέλιος πως τοό παρουσιάστηκε κάτι τό έξαιρετικό. Ό Στέλιος όμως φαινόταν ήρεμος.

—Πού θά πάμε τ' άπόγευμα; τόν ρώτησε τό μεσημέρι στοό τραπέζι.

Κι' αυτός της άποκρίθηκε γελαστός:

—Όπου θέλεις. Αυτή ή ήμέρα είναι δική σου δεν είπαμε;

Είχε τήν έντύπωση ή Παυλίνα πως ήταν στον ποώτο μήνα τοό νόμου τους τότε πού χαμογελούσαν ό ένας στον άλλον όλη τήν ώρα, τότε πού όταν έτοιμάζονταν νά βγούνε έξω μαζί, πετούσε από χαρά και τό τραγουδι άνέβαινε εύθόρμητο στοό χέλι της.

Μόλις σήκωσαν τό τραπέζι, ή Ξένη είπε:

—Λοιπόν... εγώ θά πάρω τή Βάντα και θά πάω στήν κυρία Μέξη.

—Ναι ναι! άποκρίθηκε με χαρά ή Παυλίνα.

Ό Στέλιος όμως κατοούφιασε.

—Στάσου ντ' μή βιάζεσαι, της φώναξε. Δεν έπαιξα εγώ με τό κοριτσάκι μου σήμερα.

Πήρε έπειτα τή Βάντα στοό γόνατό του, κι' άρχισε νά παίζη με τό δικό του τρόπο πούδινε τήν έντύπωση πως ξεχνούσε τόν κόσμο όλο γιά χατήρι της κόρης του.

Η Ξένη έκανε νόημα της Παυλίνης σά νά της έλεγε πως δεν έφταιγε αυτή. Η Παυλίνα έτρεμε από τήν ταραχή. Η τρυφερότης αυτή τοό Στέλιου προς τήν κορούλα τους της φαινόταν αυτή τη στιγμή παράκοιρη. Πώς δεν καταλάβαινε τόν πάθο της νά μείνουν μόνον;

Άρχισε νά τόν άποσκολιή, νά τοό μιλή, νά τόν ρωτά. Αυτός ούτε τήν άκουσε σκεδόν, άπορροφημένος καθώς ήταν από τό παιχνίδι με τό κοριτσάκι τους.

Η Παυλίνα δεν βάσταζε πια:

—Έλα, είπε ζωφρά, φάνε πιά τό παιχνίδι. Στέλιο νά φύγουαν ή Ξένη με τή Βάντα. Θέλω νά μείνουμε λίγο μαζί και μετά νά θυγουμε και μεις λιγάκι έξω.

Ό Στέλιος δεν κατέβασε τη μικρή από τά γόνατά του και τό κοριτσάκι έτρεψε τό μαγουλάκι του άπάνω στοό δικό του, με τήν άθά τρυφερότητα τών παιδιών.

—Εγώ θά μείνι όλο τό άπόγευμα με τό μπαμπά! φώναζε χαρούμενα.

Η Παυλίνα ένοιωσε κάτι σαν άπελπισία. Ήταν άστείο. Κι' όμως πίστευε πως άρχιζε νά ζηλεύη τήν κόρη της. Τόσο λαχτορούσε νά μείνι μόνη με τό Στέλιο εκείνη τη στιγμή. Πίστευε πως από δύο λόγια πού θάλεγον έτσι κοντά — κοντά, στοργικά, ανθρώπινα, όλα θά διορθώνονταν κι' αν αυτός είχε αληθινά και σθεύη ρά συμπάθεια στη Λούση, πάλι θά τό μετάνοιωνε και θά ξαναγύριζε στη φωλιά του.

Ό Στέλιος όμως φαινόταν σαν νά εύρισκε εύχρηστίσαι νά τήν τυραννή. Δεν έννοούσε ν' άφήση τήν κόρη του νά φύγη. Κι' έζηνα ενώ άρχιζε πιά νά χάνη τήν ύπομονή της κουδούνισε τό τζελόφωνο. Ό Στέλιος δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Έτρεξε ή Ξένη και πήρε τό άκουστικό.

—Έσένα ζητούν, Στέλιο είπε. Ό Στέλιος σπκώθηκε άδιόφορα.

—Τί θέλουν τέτοια ώρα; είπε με δυσφορία.

Και πήρε τό άκουστικό.

Η Παυλίνα ή Ξένη, κι' ή μικρή Βάντα άκόμα, τόν κυττάζαν με κάποια άνησυχία. Κι' άκούσαν τά λόγια του:

—Πώς... Είνε άνάγκη γαρδύ στού κυρίου Κοντού; Μά δέ μπορώ... Αποκλείεται, Σας λέω άποκλείεται! Έχω δουλειά, ναι μίν έπιμένετε... Επ' τέλους, έχω κάπου νά πάω με τη γυναίκα μου... Νά με δικαιολογήσετε στον κύριο Κοντό... Άδύνατον. Είναι άπόλυτος άνάγκη. Τώρα άμέσως μάλιστα; Εί... Δεν ύποφέρεται πιά, ούτε τήν Κυριακή του νά μίν όρίξη κανείς... Θυμώνω βέβαια... Ε... δεν

ξέρω πιά τί νά κάνω... Θά σάς παρακαλέσω νά τή πείτε της ίδιας της γυναίκας μου...

Και γυρίζοντας στην Παυλίνα, φώναζε:

—Έλα δώ, Παυλίνα. Πάρε τό τζελόφωνο κι' άκου.

Μηχανικά πήρε τό άκουστικό ή γυναίκα του.

—Η κυρία Ρούντου; άκουσε μία εύγενική άντρική φωνή. Εδώ... από τό γραφείο τοό κυρίου Κοντού. Νά μας άναχωρήσει πάρα πολύ πού άποσκολομεί τό σύζυγό σας και σήμερα. Άλλα συμβαίνει κάτι έντελώς έξαιρετικό. Η παρουσία του είναι άπορροήσιμη και μάλιστα άμέσως... Συγγνώμη χιλίες φορές.

Η Παυλίνα στεκόταν άκίνητη, βουδθ, σά νά της είχε συμβεί κανένα μεγάλο δυστύχημα. Ό Στέλιος της πήρε τό άκουστικό από τά χέρια.

—Τί θά κάνω; φώναζε με ζυμό. Θερμώ βέβαια άφού είναι τόσο άναποφεικτό. Άλλά σάς λέω πως αυτό δεν είναι σωστό.

Κι' έκλεισε με δύναμη τό τζελόφωνο. Τόσο πού ή Ξένη τρώαζε, και τοό φώναζε:

—Πρόσεξε! Θά σε παρεξηγήσει ό κύριος Κοντός. (Ήταν ό πρ' στάμενος στοό γραφείο μηχανικών, όπου έργαζόταν ό Στέλιος).

—Δέν πάει νά παρεξηγήσει; φώναζε αυτός, έξω φρενών. Όριστε μας. Μία Κυριακή μας μείνει πιά, ύστερα από χίλια βάσανα και τώρα μας τήν παίρνουν κι' αυτή!

—Θά πάς; ρώτησε ή Παυλίνα με χέλι παντασμένα.

Αυτός σήκωσε τούς ώμους του.

—Μπορώ νά μή πάω; Άκούσε και μόνάχο σου. Θέλεις δηλαδή ν' άρννηθώ;

Η Παυλίνα στεκόταν πάντα άκίνητη, σαν κεραυνόχτυπημένη.

Πήγε ή Ξένη κοντά της και πέρασε τό χέρι της γύρω στη μέση της:

—Ε, δέν πειράζει, Παυλίνα. Μία μικρή άναποδιά. Πάτε τήν άλλη Κυριακή και γλεντάτε δίπλα, της είπε.

—Ε, βέβαια! έκανε ό Στέλιος σθεβάρ, δεν χολαει ό κόσμος. Ημέρες έχουμε μπροστά μας, και Κυριακές όσες θέλουμε. Άλλά είναι πού ή Παυλίνα τό είχε βάλει στην καρδιά της γιά σήμερα.

Πήγε κοντά της κι' αυτός και τή χτύπησε στον ώμο.

—Δέν πιστεύω νά στενωχωιείσαι άλλη τρία τόσο πολύ, της είπε τρυφερά. Κάνεις πιά σά μικρή μεθπριούλα πού χάνει τις διακοπές της.

—Ναι, στενωχωρήθηκα είπε ή Παυλίνα.

Και με άπάνταση προσπάεια κατώρθωσε νά συγκρατήσει τό δάκρυά της.

Σήκωσε αυτός τούς ώμους του.

—Ε, τί νά σου κάνω... Αυτά έχει ή δουλειά. Δεν μπορεί κανείς νά όρίξη τόν εαυτό του... Μά νά, έχω τόν τρόπο νά σου περάσω τό μεράκι.

Έθωλε από τήν τσέπη του μερικά χαρτονομίσματα.

—Νά τό ρίξεις έξω οι τρεις σας, είπε, κυττάζοντας γελαστός τή Βάντα. Κι' ή Βαντούλα μούξ' έ; Νά διαλέξετε έν'ν καλό κινηματογράφο νά πάτε, νά καθήστε δύο ώρες, κι' έπειτα νά πάτε νά φάτε από μία πάστα. Έγώ όμως πρέπει νά φύγω.

Και χωρίς νά παρατηρήσει τήν έντύπωση πούκαναν τά λόγια του στη γυναίκα του, έφυγε βιαστικός.

Με τη Λούση!

Η πρώτη κίνησι της Παυλίνης ήταν νά κρύψη τό πρόσωπό της με τά χέρια της και νά ξεσπάσει από κλάμματα.

Η Βάντα όμως έπεσε άπάνω της με κλάμματα κι' αυτή κι' ή Ξένη της φώναζε:

—Μην κλάεις! Μπορεί νά είναι αλήθεια. Αυτή ή λέξη χτύπησε τήν καρδιά της γυναίκας, σαν μαχαίρι.

Κατέβασε αργά — αργά τά χέρια της από τό πρόσωπό της.

—Πρέπει νά μάθω! φώναζε. Πρέπει νά ιδώ με τά μάτια μου.

Κι' όπως ήταν με τό πρόσωπο άνομμένο, με τά μάτια πρησμένα από τά δάκρυα, πετάχτηκε στοό δρόμο.

—Πού πάς; τή ρώτησε ή Ξένη με άγωνία.

Η Παυλίνα όμως δεν άποκρίθηκε. Με μάτια άγρια κυττάζε μπρός της κι' άντρίκρουσε τό Στέλιο, νά περπατή με βήμα τρεχάτο. Τόν άκολουθούσε με μεγάλη άγωνία. Οι διαβάτες τήν κυττάζαν παραξενεμένοι.

Ό Στέλιος όλο κι' τάχυνε τό βήμα του. Λές κι' είχε άρπάσει πολύ. Στο τέλος άρχισε νά τρέχη σκεδόν προχωρώντας προς τήν όδον Σταδίου. Η Παυλίνα τρέχοντας κι' αυτή τραυλίζε ώστόσο μία προσεχική μέρα της:

—Άς στρίψω δεξιά, Παναγία μου. άς στρίψω δεξιά.

Τό γραφείο τοό Στέλιου βρισκόταν προς τήν Όμόνοια.

Ό Στέλιος όμως έστρίψε άριστερά και πήρε με ταχύτερο βήμα άκόμα τήν όδον Σταδίου προς τό Σύνταγμα.

Γιά μία στιγμή ή Παυλίνα ένοιωσε τά πόδια της νά λυγίζουν. Σταμάτησε, λέγοντας μέσα της πως ήταν περιπτώ νά εξακολουθήσει άλλο αυτό τό κυνηγητό μία και ήξερε πιά αυτό πού φοβόταν: Πώς ό Στέλιος δεν πήγαινε στοό γραφείο του.

Τήν άλλη στιγμή όμως, τά πόδια της άρξισαν πάλι άσυναίσθητα νά κινούνται. Τά μάτια της θόλα από τήν ταραχή σά νά μίν τόν διεκρίνουν γιά μία στιγμή μέσα στον κόσμο, κι' ή καρδιά της πήγε νά σταματήσει. Τήν άλλη στιγμή όμως τόν είδε πάλι μακριά κι' έτρεξε, άψηφώντας τόν κόσμο πού τήν κυττάζε περιέργω.

Όταν έφτασε στοό Σύνταγμα ό Στέλιος, τράβηξε με βήμα σίγουρο προς τό ρολόι. Μία γυναίκα βρισκόταν εκεί.

Πριν τήν δει καλά ή Παυλίνα, ή καρδιά της τή μάντεψε. Ήταν ή Λούση! Στεκόταν άκρίβως στοό ρολόι, ντυμένη σαν κούκλα, και τόν περιέμενε.

Τά κοκκινύχρα μαλλιά της σε πλούσιες μπούκλες έφταναν στους ώμους της και τό κατάλευκο πινιέρ της ταίριαζε περίφημα στην άρμονική σιλουέττα της. Είχε ρυγμένη στον ένα της ώμο μία θαυμοσία γούνα και γενικά ή όμορφιά της κι' ή κομψότης προκαλούσαν τά βλέμματα τών δι' ύβριτών.

Ό Στέλιος προχώρησε προς τό μέρος της, με άνοικτά τό δυό του χέρια. Αυτή τοό χαμογέλωσε. Κάτι της είπε αυτός και τήν έσπρωξε από τό μπράτσο λές και τήν έβάζον νά φτάσουν κάπου. Η Παυλίνα, βιαζόταν νά φτάσουν κάπου, έτρεχε. Ήταν άρκετά μακριά άκόμα, είξε νά διακρίση όλη τήν πλατεία. Μά ήταν άποφασισμένη νά τούς παρουσιάσει, νά δημιουργήση σκανδάλω ν άγωνιστεί γιά τήν εύτυχία της. Δεν πρόφτασε όμως.

Ένα ταξί περνούσε εκείνη τη στιγμή. Ό Στέλιος τό σταμάτησε, έσπρωξε μέσα τή Λούση βιαστικά, και τήν ώρα πούφτανε πιά ή Παυλίνα στοό ρολόι, τό αυτοκίνητο χανόταν στη στροφή προς τή Λεωφόρο Άμαλίας.

Ωρες άπελπισμένες

Πόση ώρα στάθηκε ή Παυλίνα άκίνητη στην ίδια θέση πού πριν λίνα λεπτά στεκόταν ή Λούση, δεν μπόρεσε νά καταλάβη. Μονάχα κατάλαβε κάποτε πως άρχιζε νά σουρωπνιγνι, και τότε πήρε τό δρόμο τοό γυρισμού.

Δεν σκεπτόταν τίποτε όλη αυτή τήν ώρα. Τό κεφάλι της ήταν σαν άδειο, τό μυαλό της σαν άπνιγμένο.

Όταν έφθασε σπίτι της είδε τήν Ξένη νά τήν κυττάζει με μάτια πρησμένα από τό κλάμμα. Η Βάντα έπεσε άπάνω της με λυγμούς.

—Μαμά! Γιατί μας έκλεισε μέσα, σήμερο, Κυριακή; της φώναζε.

Και τότε μονάχο άρχισε νά λειτούργη ή σκέψη της.

Δεν σκεπτικε πιά ούτε από τήν κορούλα της νά κρυφθ. Ήταν τόσο ή ά...

—Έεε! Ψι! τέρμα!... Ξεκολλάτε!...

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

ταράχθηκαν πειδ πολύ τὰ κύματα τοῦ θαλάσσιου πού κρύβονταν μέσα της.
— Μὴ μ' ἀγγίξεις! φώναζε σὰν τρελλή.
Τὴν κῦτταζε ἀποδολωμένος.
— Σὲ καλὸ σου! Τί ἐπαθες;
— Μὴ μ' ἀγγίξεις! φώναζε πάλι ἡ Παυλίνα. Τὸ χέρι σου ἔχει ἀκόμα τὴ μυρουδιά της Λούσης... ὄφιν ἀπὸ κοντὰ μου.
Ὁ φάνης νὰ σαστίει αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμή.
— Μά... τραύλιζε... εἰσαι στὰ καλά σου.
— Πού πήγατε; ρώτησε ἡ Παυλίνα. Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, πού μπήκατε στὸ ταξί, πού πήγατε;
Τὸν κῦτταζε μὲ μάτια φλογισμένα.
Αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμή ἔκανε ν' ἀποφύγει τὴ μοιρία της. Ἐπειτα ὅμως, σπύλωσε κι' αὐτὸς τὰ μάτια του στὰ δικά της προκλητικά!

— Ἀ, ἔτσι; Ὅποτε μὲ κατασκοπεύεις; φώναζε.
— Ναι, σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.
Τὴν κῦτταζε δυσπιστῶτα.
— Πῶς εἶνε δυνατόν; ψιθύρισε.
— Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τοῦ ἐπανέλαβε. Σὲ ἀκολουθῆσα μόλις ἐφυγες. Σὲ εἶδα...

Διότασε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα σήκωσε τοὺς ὤμους του.
— Καλὰ. Ἀφοῦ μὲ εἶδες, τί θέλεις να σοῦ πῶ; Ἐκάνες πολὺ ὁσχημα να μὲ ἀκολουθῆσες.
— Αὐτὸ μονάχα ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, Στέλιο; φώναζε ἡ Παυλίνα μὲ σπαραγμό.
— Εἰσαι κομψὴ σὰν ὅλες τίς γυναῖκες! εἶπε αὐτὸς προσηλώνοντας νὰ τὴν πάρει τὸν ἀέρα. Μιὰ ἐξυπνὴν γυναῖκα δὲν ἀνακατεῖται σ' αὐτὲς τίς δουλειές. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐν τάξει ἀπέναντί σου; Δὲν κυττάζω τὸ σπῆτι μου; Δὲν ἀγαπῶ τὸ παιδί μου; Τί σὲ μέλλει τί κἀνὰ πάρα ἔξω;

Τὸν κῦτταζε σὰν νὰ τὸν ἔδλεπε γιὰ πρώτη φορὰ.

— Δὲν ἔχεις θεὸ! τοῦ ψιθύρισε. Ἐξέχασες πῶς μ' ἄφησες ἐμένει, ντυμένη, ἔτοιμη νὰ βγοῦμε ἔξω; Πῶς μοῦ σκονοβήτησες τὸ τηλεφώνημα; Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλά; εἶνε ἀσχημάτια;
— Μὲ ἀνάγκασες νὰ φερθῶ ἔτσι. Ἀφοῦ θέλεις σάνει καὶ καλὰ τῶρὰ νὰ παίξουμε τὸ ρόλο τῶν νεονύμφων, σὰν νάμωστε στὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, ἀναγκάστηκα κι' ἐγὼ νὰ σοῦ τὰ σκονοβητήσω ὅλας αὐτὰς.
Τὸ ὄφιν τοῦ γινόνταν τῶρὰ κυνικὸ. Ὅτε προσπαθοῦσε πᾶ νὰ τὴν κρυφτῇ.

Ἡ Παυλίνα ἐννοιοῦσε τὸ νύθ τὴν νὰ σαλεῖται. Πίστευε πῶς ὁ Στέλιος εἶχε τὴν καλοπιάσει πάλι, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐγκαταλείψει ἔστω καὶ ψεύτικα. Καὶ μὲς της προθυμίας ἔστω καὶ τὸ ψέμμα, παρὰ αὐτὸ τὸ κυνικὸ καὶ ἐχθρικό ὄφιν.

— Ὅποτε καὶ ἀπάντησε, πού μοῦ λὲς πῶς ἔχεις δουλεῖ, γραφεῖο, λὲς ψέμματα; τοῦ φώναζε. Ὅλες τίς Κυριακές πού φεύγεις χωρὶς δικαιολογία καὶ μ' ἀφίνας μόνη πᾶς μὲ τὴ Λούση; Κάθε μέρι συναντάσαι μὲ τὴ Λούση!

Σπύλωσε αὐτὸς τοὺς ὤμους του, καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἡ Παυλίνα τὸν ἔναρμήτισσε:

— Καὶ πού ἔχουν φτάσει οἱ σχέσεις σας; Μιλά... θέλω νὰ μάθω.

Μόλις ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ κατὰλαθε πῶς ἦταν κορτὸ νὰ ρωτᾷ ἔτσι.

Αὐτὸς τὴν ἔριξε μιὰ εὐνοϊκὴ ματιά.

— Δικαίωμα σου νὰ φαντάζεσαι ὅ,τι θέλεις, τῆς εἶπε.

Σώπασαν πολλὰ ὥρα. Ἡ καρδιά της Παυλίνης μᾶννε, θὰ ἤθελε νὰ πέσει ἀπάνω του, νὰ τὸν φιλεῖ στὴν ἀγκαλιά της νὰ τοῦ φωνάξει πῶς τὸν ἀγαπᾷ πῶς δὲν θέλει νὰ τὸν χάσει. Ἀλλὰ ὁ Στέλιος τὴν κῦτταζε τόσο ἐχθρικά, πού τὴν πᾶννε.

— Τώρα, τί θὰ γίνῃ; τὸν ρώτησε.

— Τώρα, τί θέλεις νὰ γίνῃ; ἀποκρίθηκε αὐτὸς θυμωμένος. Τώρα κατέστρεψες τὴν νοηκία τοῦ σπιτιοῦ μας μὲ τὴν κουταμάρα σου. Ἐπειδὴ ἂν δὲν ἤθελες νὰ κύνεις παντοῦ τὴ μύτη σου, δὲν θὰ γινόνταν τίποτε.

— Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσες νὰ ζῆς μιὰ διπλὴ ζωή;

— Ὅλοι οἱ ἄνδρες ζοῦνε μιὰ διπλὴ ζωή.

— Σωπῶ! Δὲν εἶνε ὠστό νὰ ἐρχεσαι στὴν γυναῖκα σου, νὰ ἐρχεσαι στὴν κόρη σου, φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μιᾶς ξένης γυναῖκας!

Σήκωσε πάλι τοὺς ὤμους του καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ, εἶπε ἡ Παυλίνα.

— Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ τὴν τυραννία σου, τῆς εἶπε ἐχθρικά ὁ Στέλιος.

— Θέλεις νὰ χωρίσουμε Στέλιο; Τὴν ἀγαπᾷς ἀληθινὰ, θαθεῖαι.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀκρωπὴ πονεμένη.

— Εὐὲ θέλεις νὰ τὸ ἐξωθήσεις ὥς αὐτοῦ τὰ πράγματα, τῆς εἶπε. Ἐγὼ δὲν σκέφτομαι τέτοιο πράγμα. Ἀν πῶστε μόνον ἴσως...

— Ἀλλὰ τὸ ζέρεις πολὺ καλά, πῶς δὲν μπορῶ ν' ἀφῶμ τὴ Βάντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Αὐτοκράτορικὸ Εἰδύλλιο

Μαργαρίτα Μπελλανζέ, «ἡ γυναῖκα μὲ τὴν πιστὴ καρδιά»

Ἐνα πρωῒ, ὁ Ναπολέων ὁ 3ος διέσχισε, μὲσα σ' ἓνα ἀνοιχτὸ ἀμῶδι τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ δάσους τοῦ φονταίνεμπλῶ.

Πλῆθος τῶν ἦταν καθισμένος ὁ ὑποσιππὴς τοῦ Μακάρ.

Ἐμφανικὰ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ δρόμου φάνηκε μιὰ ἀμαζόνα. Ἦταν ἀνεδαμένη σὲ μιὰ ὀλόκληρη φορὰ.

Ἡ κομψὴ ἱππεύτρια χαιρέτησε τὸν αὐτοκράτορα μὲ σεβασμό.

Ὁ Ναπολέων τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό της, βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Πολὺ ὁμορφὴ, ψιθύρισε ὅταν προσέπερσαν λίγο.

— Μιλάτε γιὰ τὴν φορὰ; ἡ γιὰ τὴν... ἀμαζόνα. Μεγαλειότατε; ρώτησε ὁ Μακάρ.

Ὁ Ναπολέων τὸν ἀνιοκῆκε.

— Ὅσοι πάντες ἠλθίσι! τοῦ εἶπε.

Ὁ Μακάρ δὲν εἶδε καμμία στενοχωρία γι' αὐτὸ τὸ χαρακτηρισμό. Ἡ ἀλήθεια, μάλιστα, εἶνε πῶς ἦταν πολὺ ἐχθροιστῆς.

Γιατὶ εἶχε ἐπιτύχει τὸ σκοπὸν τοῦ πού ἦταν νὰ προκαλέσει τὴν προσοχὴ τοῦ αὐτοκράτορος σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα.

— Πότε ἡ Μεγαλειότης σας θὰ ἤθελε νὰ τῆς πορευοῖσθε τὴν ὥραία ἀμαζόνα; ρώτησε.

— Μπορεῖς λοιπόν, νὰ τὸ κάμεις αὐτό, καλὲ Μακάρ; εἶπε ὁ Ναπολέων.

— Μπορῶ νὰ κάμω κάθε τι πού θὰ μὲ διατάξῃ ἡ Μεγαλειότης σας ἀπάντως ὁ συνηθισμένος στὴν κοίτικα αὐλικός.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ναπολέων ὁ 3ος ἔκανε τὴν γυναικίαν τῆς Μαργαρίτας Μπελλανζέ...

Τὸ ἀληθινὸ τῆς ὀνόμα ἦταν Ἰουλιὰ Λεμπέφ. Καταγόταν ἀπὸ τὸ Βιλλμπρενιέ, ὅπου ὁ πατέρας της ἦταν ἓνας εὐκατάστατος κτηματίας. Ἀλλ' ἡ νῆα ἀνάγκη ἔνα γυρολόγο καὶ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὄψη, οἱ τὴν ἔκρινε, τῆς νὰ τῆς τὸν δώσουν γιὰ αὐτοῦ, ἔφυγε μαζί του γιὰ τὴ Νάντη.

Ἐκεῖ ὅμως ἐξαντλήθηκαν τὰ λίγα χρήματα πού εἶχαν καὶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀρχισαν νὰ περνοῦν πολὺ στενοχωρὰς μέρες. Μιὰ μέρι τέλος ἡ Ἰουλιὰ ἄφησε τὸ γυρολόγο καὶ πῆγε στὸ Παρίσι.

Εἶχεν ἐμπιστοσύνην στὰ νεῖτα καὶ στὴν ὁμορφίαν της. Ὅσο, οἱ προσπαθείες της νὰ ἐμφανισθῇ στὸ θέατρο, μ' ὅλο πού εἶχε κάποιον ταλέντο ἀπέτυχαν.

Ἡ τύχη εἶχεν ἀποφασίσαι διαφορετικὰ. Ἐκεῖν τὴν ἐποχὴ, ὁ ντὲ Μορνὺ, ὁ πᾶνίσχυρος ὑπουργὸς τοῦ Ναπολέοντος 3ου, ἀναζητοῦσε μιὰ νῆα πού θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ τὸν υποδουλώσῃ μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν γοητεία της.

Τὸ σχέδιό τοῦ ντὲ Μορνὺ ἦταν πολὺ ἀπλό: ἡ γυναῖκα πού θὰ ἐρχινε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ναπολέοντος θὰ ἦταν ἓνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χεῖρά του. Ἐτοί στὴν προσωπικότητά, θὰ διπύθνε αὐτὸς τὰ πάντα, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τοῦ παρουσιασαν μιὰ μέρα τὴν Ἰουλιὰ Λεμπέφ, πού εἶχεν ἀλλὰ ἔλαβε τῶρὰ τὸ ὄνομα της καὶ λεγόταν Μαργαρίτα Μπελλανζέ.

Ὁ ντὲ Μορνὺ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. Τῆς νῆας καὶ ἀμέσως μιὰ κομψὴ ἑπιτύχη κοντὰ στὸ φονταίνεμπλῶ. Τῆς ἔδωκε ἀφῶνα τὰ μέρα γιὰ νὰ ζῇ μιὰ πολυτελεῖ ζωὴ καὶ μιὰ μέρι τὴν ἔδωκε στὸ δρόμο τοῦ Ναπολέοντος...

Ἡ πονηρία τοῦ Μακάρ, πού ἦταν κι' αὐτὸς ὄργανο τοῦ Μορνὺ ἔκαμε τὰ ὑπολόγητα.

Ἀλλ' ὑπῆρχε κάτι πού δὲν εἶχαν προβλέψει οὔτε ὁ ντὲ Μορνὺ οὔτε ὁ Μακάρ. Μεταξὺ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Μαργαρίτας ἀναπτύχθηκε ἓνα φλογερὸ αἰσθημα πού γινόνταν ἀσέβεια καὶ πῶς μὲ γάλο.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἡ αὐτοκρατορικὴ εὐνομένη ἐφανερὸν στὸν κόσμο ἓνα ἀνόρθο.

Ὁ Ναπολέων ἦταν ὀλότρελα πᾶ δοσιμένος στὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Μαργαρίτα. Κι' ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔτρεφε μιὰ ἀληθινὴ λατρεία γι' αὐτόν.

Ὁ Μορνὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ πολὺ εὐχάριστος. Γιατὶ, μὲ τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη του στὰ μηχανορραφίες, καθάρωνε νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιρροή πού ἡ Μαργαρίτα εἶχε στὸν αὐτοκράτορα.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ ντὲ Μορνὺ ἐννοιοῦσε πῶς ἡ Μαργαρίτα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Δὲν ἦταν πᾶ τυφλὸ ὄργανό του.

Ὁ ντὲ Μορνὺ τὴν θεώρησε τότε σὰν μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλο κι' ἀποφάσισε νὰ τὴ συντρίψῃ.

Τὸ σχέδιό τοῦ ἦταν ἀληθινὰ μακιαβελικό.

Ὁ σατανικὸς ἄνθρωπος καθάρωνε πάντα νὰ πληροφῇ μὲ εὐσχημὸν τρόπο τὴν αὐτοκράτειρα Εὐγενία καὶ γιὰ τίς μικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειες τῶν συνθημάτων τοῦ συζύγου της μὲ τὴ Μαργαρίτα.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἐννοιοῦσε ἀνανάγκη στὴν ἀρχή. Ἀλλ' ἡ ζήλεια ἡ λύπη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή της, ἡ σκεδὸν περιφρονητικὴ στάσις τοῦ συζύγου της ἀπέναντί της ὅλα αὐτὰ ἐπέδρασαν στὴν ὑγεία της.

Ὁ ντὲ Μορνὺ ἐπιφελήθηκε ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ τῆς ψυχικῆς ἀδυναμίας της αὐτοκρατορίας, γιὰ νὰ καταφέρῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Τὴν εἶπαι ὅτι ὁ Ναπολέων σκεδῶν νὰ νομιμοποιήσῃ τὸ νύθ γιὸ πού εἶχε ἀπὸ τὴ Μαργαρίτα καὶ νὰ τὸν ὀρίσῃ διάδοχό του.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ Εὐγενία ἐννεοῦσε μᾶλλον ἡ καλύτερα ὄργανο τοῦ ντὲ Μορνὺ. Καί, μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βραδὴ σκηνὴ ἀνάγκη τοῦ Ναπολέοντος ν' ἀπομακρύνῃ τὴ Μαργαρίτα ἀπὸ τὸ φονταίνεμπλῶ.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ εὐνομένη ἔναρμήτισσε τότε στὸ Βιλλμπρενιέ.

Ἡ τελευταία πράξις τοῦ θλιβεροῦ δράματος παίχθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς βδομάδες.

Ἐνα πρωῒ ἐμφανίσθηκε στὸ σπῆτι της Μαργαρίτας ἓνας ἀνώτατος δικαστικός, ὁ πρόεδρος τοῦ Εφετείου Ντεβιέν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν διεβεδαίωσε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στερητὴν τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐχθρῶν τῆς εἶπε, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέκει στὴ Γαλλία. Γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γαλλίας, λοιπόν, ἦταν ἀπαραίτητη μιὰ θυσία ἐκ μέρους της.

Θὰ ἔκανε μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὸ παιδί πού εἶχεν ἀποκτήσει δὲν ἦταν δικό του ἀλλὰ κάποιου ἄλλου ἔραστοῦ της...

— Πῶς μπορῶ νὰ πῶ ἓνα ψέμμα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαργαρίτα.

— Τὸ ψέμμα αὐτὸ παιδί μου, εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἡσυχία τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπάντως ὁ Ντεβιέν.

Ἀλλ' ὅμως κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά του δὲν προκρίτει νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ... Ὅ, θὰ τοῦ γράψετε, λοιπόν, ὅτι εἶχατε σχέσεις μὲ κάποιον ἄλλον — ἐπινοήστε ὅ,τι θέλετε νὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — ὅτι τὸ παιδί πού ἔκαμτε εἶνε αὐτοῦ τοῦ ἄλλου καὶ ἔα προσθέσετε μερικὲς τυπικὲς φράσεις συνγνώμης...

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύποπτη, ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν πού της ζήτησε ὁ Ντεβιέν.

Ὁ Ναπολέων, ὅταν τὴν διάβασε, κυριεύθηκε ἀπὸ ὄργην. Καὶ ἀπέλπιζε μάλιστὰ πῶς θὰ ἐξώριζε ἀπὸ τὴ Γαλλία τὴ Μαργαρίτα. Γιατὶ εἶχε πιστέψει πῶς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἦταν ἀληθινὸ καὶ πῶς τὸν εἶχε προδώσει πρᾶγματικα.

Ὁ ντὲ Μορνὺ εἶχε θριαμβεύσει. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἤθελε πᾶ ὅτε ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τῆς παλῆς εὐνομένης του...

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1870 καὶ τὸ θάνατο τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ Μαργαρίτα, πού πλῆσσε πᾶ τὰ σὰραντα παντρεῦτηκε ἓνα ἐννεὸν γερμανικὴς καταγωγῆς ὀνόματι Κουλιμπάχ. Στὸ σύζυγό της ἐπέθεσε ἓνα ὄρο: ὅτι πᾶν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦς θὰ κρεμοῦσε μιὰ φωτογραφία τοῦ Ναπολέοντος, μὲ ἰδιόχειρὴ ἀφιέρωσι του. Καί, μερικὰ, χρόνια ἀργότερα, ἡ Μαργαρίτα πέθανε μὲ τὰ μάτια σπῆλωμένα στὴ φωτογραφία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἦταν γι' αὐτὴν ὁ μεγάλος καὶ μοναδικὸς ἔρως τῆς ζωῆς της.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Τοῦ συνεργάτου μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

— Εἴμαστε γιὰ τὸ κανάλι τῆς Κούλουρας! Ἐλάτε!

Ἐδῶ, λοιπόν, τὰ υπέλεξαμε. Δὲν μᾶς ἔδωσαν οἱ «ὄρειοι ἀετοί» τῆς Κυθῆλης. Ἐχομε τώρα καὶ τοὺς... «θαλασσινοὺς» τῶν Ἀνὰ καὶ Κάτω Πατισιῶν. Ἄλλοι τόσοι κι' αὐτοί — καμμιὰ τοιανταριά νεοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες πού γίνονται γλάροι τὰ Σαββατοκύριακα — ἀγαποῦν, λατρεύουν μὲ πάθος τὴ θάλασσα καὶ προσκαλοῦν κάθε τόσο καὶ τοὺς φίλους των νὰ τὴν ἀπολαύσουν μαζί τους.

Οἱ «γλάροι» μάλιστα, ὅλοι φίλοι τῆς ἱστορίας, ἔκαμαν καὶ ἀκαίρεσις μεταξὺ των καὶ ἀνεκήρυξαν, διὰ βοῆς, πρὸ ἐδῶ τοῦ σμῆνους ἓνα παλὸν καραδοκῆρ, τὸν ἀγαθότερο τῆς παρέας καὶ ὅλης τῆς συνοικίας τῆς Ἀγίας Ζώνης: τὸν κύριον Ἀναστάσιον τὸν Μυκονιάτη.

Κι' ἔτσι τὴν αὐγὴ τῆς Κυριακῆς βρέθηκαν στὰ λεωφορεία, στὸ Μοναστηράκι ὅλοι παρόντες.

Ὅταν σὲ λίγο ἀντικοῦσαμε τὴν ὀλογᾶλαν θάλασσα, μᾶς καλωσῶρισε τὸ πρῶνὸν δοσορὸ θαλασσινὸ ἄεράκι. Τὸ πῆραμε, ἀπ' τὰ παρόντα, μὲ θαθεῖες ἀναπνοές, θαυμάζοντας τὸ ἐξυλιγμὰ τῆς πευκοφυτῆς γραφικῆς παραλίας τῆς Ἀττικῆς, Στὴν Ἐλευσίνα ὁ δρόμος χωρίζετ' ἐν δύο. Ἀριστερὰ πᾶει κατὰ τὸ Μεγάλο Πεύκο, Μεγάρων, Ἰσθμοῦ, Κόρινθο. Καὶ δεξιὰ πρὸς τὰ Βίλλια, Κριεκούκι, Θῆβα, Λεβαδεία. Στὸ μαγαζάκι τῆς διχάλας τῶν δύο δρόμων μᾶς περιμένε ἓνας μεζές καὶ ἡ πρώτη μετάλλισσις:

— Εἰδὶκα πρώτο! Ἀσπρὸ πάτο!

★

Μεγάλο Πεύκο. Κατεβαίνουμε. Μπροστὰ μας, τώρα, πρόσχαρα, ἀπλῶνεται ὁ «ἀτρυγέτος πόντος» ὅπως τὴν ὠνόμαζαν, οἱ παλαιοὶ θαλασσομάχοι, τὴν καταγάλανη λαοῖδα τῆς θάλασσας πού χωρίζετ' τὴν Μεγαρικὴ παραλία ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ καὶ πολυδιήγητη Κούλουρα (Σαλαμίνα).

Ἐδῶ τὸ τσεκούρι τῶν κατακτητῶν δὲν ἔκαμε στὸ πράσινο, μεγάλη θραύσι. Κι' ἔτσι ἡ ἀντικρινὴ παραλία τῆς Κούλουρας κραταίει πάντα τὸ ὠραῖο γαλαζοπορᾶσι χρώμα της, καὶ στὸ φόντο του διακρίνεται ἀπὸ μακρὰ μῆκος στὰ δέντρα τοῦ τὸ πανόραμο καὶ ἱστορικὸ μοναστήρι τῆς Φανερωμένης. Ὁλοζώντανι ζωγραφία. Ἐδῶ, μεταξὺ ἄλλων κλειστὰ γιὰ κάμποσο καιρὸ, γιὰ νὰ προσευνθῇ, ὁ σμειωνὸς Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Δαμασκηνὸς ὅταν τὸν ἐξγάλαν ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ Θρόνο, μετὰ τὴν ἀκύρωσι τῆς ἀοικήτικῆς ἐκλογῆς του.

Ἀλλ' ἡ ἱστορία τοῦ Μοναστηρίου, μᾶζι μὲ τὴν γαλήνην του, βυθίζεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Ἡ λαϊκὴ μυσία ἐξέφυγε τὴν Φανερωμένην ἢ Νεοφανεῖσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀγῶνος τοῦ Εἰκοσίου ὅταν ἡ «δύναμις» της καὶ ἡ χάρις της συντρίψαν, ὅπως λέει ὁ στίχος τὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρικῆς Παραλίας ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων κατὰ τῶν προσφύγων Ἀθηναίων οἰκογενειῶν στὴν Κούλουρα, στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας. Σχετικὴ περικυπητὴ τῆς λαϊκῆς Μούσας πού περιεσώθη καὶ στὰ μεταγενέστερα χρόνια, βάζει στὸ στόμα τοῦ παλαιοῦ χιτσορά, τὸν περιόδοτον κατακτητὴν τῆς Ἀττικῆς Κιουταχὴ τοὺς στίχους:

«Χωρὶς καὶ κάστρο καὶ βουνὰ καὶ ὅλα τὰ Μοναστήρια, τὰ διόβηκα, τὰ πάτησα καὶ τάκαμα ὅλα στάχτι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μὰ ἡ Παναγία τῆς Κούλουρας τὸ μέγα Μοναστήρι στέκεται καὶ μὲ πολεμὰ... Δεκάτη φ. ο. ρ. ο. ρ. ἔκαμα κι' εἰκοσιεννιά γιουρούσια μὰ ἡ φωτιά της μ' ἔκαψε! φεύγω καὶ τὴν ἀφίνω!

Περάσαμε τὸ ὠραῖο καὶ ἥρεμο κανάλι, μὲ δύο μεγάλες βάρκες. Ὅταν φτάσαμε στὸ νησί καὶ βγήκαμε στὴν γραφικὴ ἀκρογιαλιά τῆς Κούλουρας καὶ προχωρήσαμε στὸ μοναστήρι, — ἔδῶ παλαιότερα εἶνε μεταφερόμεν γιὰ ἓνα διάστημα καὶ ὁ Ναύσταθμος, ὅπως διηγείται χτισμένη στὸν τοῖχο μαρμαρίνη ἐπιγραφή — οἱ Ἀθηναῖοι ἐκδρομεῖς συγκινήθηκαν μόλις ἀκούσαν ὅτι ἔξισαν ἐδῶ, ἀκετὸ καιρὸ, ὡς πρόσφυγες. Ἀθηναῖοι πρόγονοί τους, στὸν Ἀγῶνα.

Στὸν περίβολο τοῦ μοναστηρίου, μόλις ἀντίκρουσαν τὴν ἐκδρομικὴ λεγεῶνα, δύο καλονεράκια, ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ ἀνοίξαν τὴν ἐκκλησία. Ὁ «θεοσεβέστατος» Πρόεδρος ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς εἰσόδου. Καὶ ἀκετὰ κεράκια ἀναψαν, τότε, μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Φανερωμένης.

Ἐνας γερο-καλόνερος μύλησε, μέσες-ἄκρες, γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς καὶ τ' ἀνακρίτως. Θυμήθηκε καὶ τὸν Λαυτάκη πού ἔγραψε γι' αὐτὴν ἀκετὰ πράγματα καὶ πού παρακίνησε καὶ τὴν βασιλίσσα Ὀλγα νὰ ἔλθῃ κάποτε στὸ μοναστήρι καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐκκλησία, μὲ ἱερά σκευὰ καὶ μὲ χρῶματα.

★

Ξαναγυρίσαμε, ἔπειτα, στὸ Πεύκο

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ κι' η όμορφη

(Εκείνος κι' Εκείνη κάθονται άμυαλοι σε δύο πολυθρόνες. Εκείνος προσφέρει να διαβάσει στον φίλο του ένα βιβλίο που του έχει φέρει από την Αμερική. Εκείνη να συνεχίσει να εργάζεται, άρχεινόμενο από δέκα-άσες. Έχει προσηυγεί κάπως.)

ΕΚΕΙΝΗ (που δεν μπορεί να κρατήσει περισσότερο): Τα δα: ακούω από εδώ μέσα θάταν άδύνατο να τα υποφέρει άνθρωπος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να τα υποφέρει λοιπόν, έσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλη): Θα πη πως δεν είμαι άνθρωπος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σ'είπας)... ΕΚΕΙΝΗ: Δεν άφαινα, λέω γώ, τη φρασολογία του Χριστού!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ'έκανες και Χριστό, άπ'τα μορτίδια!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά νευρικά): Τό καμένο μου, τό άδικημένο μου πλάσμα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δεν σου λέω, φυσικά να μη ζηλεύεις, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι θα μου πης ότι (έχω κακία), έπειδή ά μύνομαι άπέναντι στή νυναικεία καί άρρωστα που σε τριγυρίζουν για να σε άποπάσουν από τήν άγκαλιά μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

ΕΚΕΙΝΗ (κίτρινη άπ'τό θυμό άποκρουστική άπ'τήν κακία): Σ' ευχαριστώ... Είσαι καλός, άθόρος, ευγενικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο ρεαλιστής... Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κοιταξώ, δεν είν ή κατάλληλη στιγμή... Να φροντίσεις να μη ζηλεύεις, γιατί ή ζήλεια σου προκαλεί τήν κακία σου. Κι' ή κακία σου κουβαλάει πίσω της τήν, άσχημα σου... Η καλωσύνη ά γάπη μου είν ή όμορφιά τής ψυχής... Η άσχημοσύνη σου έχει έναν τρόπο να καθρεφτίζεται από τήν ψυχή στή πρόσωπο του άνθρώπου... Ας πούμε ότι έσύ

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ'είπες ότι είναί άσχημο το πρόσωπο μου, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

ΕΚΕΙΝΗ (κίτρινη άπ'τό θυμό άποκρουστική άπ'τήν κακία): Σ' ευχαριστώ... Είσαι καλός, άθόρος, ευγενικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο ρεαλιστής... Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κοιταξώ, δεν είν ή κατάλληλη στιγμή... Να φροντίσεις να μη ζηλεύεις, γιατί ή ζήλεια σου προκαλεί τήν κακία σου. Κι' ή κακία σου κουβαλάει πίσω της τήν, άσχημα σου... Η καλωσύνη ά γάπη μου είν ή όμορφιά τής ψυχής... Η άσχημοσύνη σου έχει έναν τρόπο να καθρεφτίζεται από τήν ψυχή στή πρόσωπο του άνθρώπου... Ας πούμε ότι έσύ

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ'είπες ότι είναί άσχημο το πρόσωπο μου, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

ΕΚΕΙΝΗ (κίτρινη άπ'τό θυμό άποκρουστική άπ'τήν κακία): Σ' ευχαριστώ... Είσαι καλός, άθόρος, ευγενικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο ρεαλιστής... Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κοιταξώ, δεν είν ή κατάλληλη στιγμή... Να φροντίσεις να μη ζηλεύεις, γιατί ή ζήλεια σου προκαλεί τήν κακία σου. Κι' ή κακία σου κουβαλάει πίσω της τήν, άσχημα σου... Η καλωσύνη ά γάπη μου είν ή όμορφιά τής ψυχής... Η άσχημοσύνη σου έχει έναν τρόπο να καθρεφτίζεται από τήν ψυχή στή πρόσωπο του άνθρώπου... Ας πούμε ότι έσύ

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ'είπες ότι είναί άσχημο το πρόσωπο μου, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

ΕΚΕΙΝΗ (κίτρινη άπ'τό θυμό άποκρουστική άπ'τήν κακία): Σ' ευχαριστώ... Είσαι καλός, άθόρος, ευγενικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο ρεαλιστής... Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κοιταξώ, δεν είν ή κατάλληλη στιγμή... Να φροντίσεις να μη ζηλεύεις, γιατί ή ζήλεια σου προκαλεί τήν κακία σου. Κι' ή κακία σου κουβαλάει πίσω της τήν, άσχημα σου... Η καλωσύνη ά γάπη μου είν ή όμορφιά τής ψυχής... Η άσχημοσύνη σου έχει έναν τρόπο να καθρεφτίζεται από τήν ψυχή στή πρόσωπο του άνθρώπου... Ας πούμε ότι έσύ

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ'είπες ότι είναί άσχημο το πρόσωπο μου, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

ΕΚΕΙΝΗ (κίτρινη άπ'τό θυμό άποκρουστική άπ'τήν κακία): Σ' ευχαριστώ... Είσαι καλός, άθόρος, ευγενικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι μόνο ρεαλιστής... Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κοιταξώ, δεν είν ή κατάλληλη στιγμή... Να φροντίσεις να μη ζηλεύεις, γιατί ή ζήλεια σου προκαλεί τήν κακία σου. Κι' ή κακία σου κουβαλάει πίσω της τήν, άσχημα σου... Η καλωσύνη ά γάπη μου είν ή όμορφιά τής ψυχής... Η άσχημοσύνη σου έχει έναν τρόπο να καθρεφτίζεται από τήν ψυχή στή πρόσωπο του άνθρώπου... Ας πούμε ότι έσύ

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ'είπες ότι είναί άσχημο το πρόσωπο μου, άφού είνε τό ακαίρι σου και θα ζηλεύεις, τίδηποτε κι άν σου πω. Εκείνη που δεν μπορεί να υποφέρει είνε ή κακία σου, που άντιπύσσεται μέσ' στή ζήλεια σου τό ίδιο όπως άντιπύσσεται ένα μικρόβιο όταν τό (καλλιεργούμε)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί κάνεις πολύ άσχημα που δεν έχεις αυτό τόν πολιτισμό. Τά έν οικη μ'έν δήμω... Κάτι που θα σου συχωρούσε (κατ'ιδίαν) γίνεται φοβερό όταν υπάρχουνε μάρτυρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Άντιθέτα μ'έ-ζαγριώνει άφάνταστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι και μένεις πάντα ή ίδια... Μαντεύω τά όρδια σου λογάνια που κρατιούνται δια τής βίας μέσ' στή στοματιά, κι σου κι' είνε έτοιμα να ξεκυθύνει και να με λούσουν άπ'τό κεφάλι ως τά νύχια... Καί, συγχρόνως, προμαντεύω τη μετ'έμωφω σ' σου από γυναίκα άμωφω σ' σε τέρας...

δεν θέλεις νασαι καλή, άπως άπαιτεί ό πολιτισμός κι' ή έξυπνάδα. Ας είσαι, τουλάχιστον καλή, γιατί τό άπαιτεί ή κοκετταρία σου... Δεν είν άμωρία να πετάς λίρες για τό ντύσιμό σου, για τίς κρέμες που παραλείβεις τό πρόσωπό σου, για τή μιλ' άν... πλ'ι που θα τό πλαισιώσει με τέχνη, όταν έρχεται στιγμή που ή κακία σε μεταβάλλει σε έκτρωμα, σε έ γελοιογραφία τραγική, σε Μέδουσα...

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Σ' ευχαριστώ για όλες τίς λεπτότητες σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρέπει να υ' ευχαριστήσεις που περιόλ' πω νοσοκομειακά αυτή τη φοβερή πληγή σου... Γιατί, πιστέψέ με είνε πληγή! ΕΚΕΙΝΗ: Ας άνσκεφ' λάισουμε λοιπόν: Να μη ζηλεύω, γιατί γίνουσαι κακιά και να μη γίνουσαι κακιά, γιατί γίνουσαι άσχημη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύτυχώς ότι έχεις αντίληψη...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όταν άδιαφορήσ' άδρας τότε δυό λόγους να μ'αναπα: Πρώτον γιατί θάμαι άμωφω και δεύτερον γιατί θα σου δείχνω άδιαφορία, που θα σε κάνει να σκυλάσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύτυχώς που βλέπεις μόνο σου τόν ίσιο δρόμο, μόνο που δεν τόν ακολουθείς...

ΕΚΕΙΝΗ (πέφτει στήν άγκυλιά του με λυγμούς): Δεν μπορώ... Είν υπεράνθρωπο αυτό που μου ζητά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν στή ζήτα έγώ στή ζήτα ή όμορφιά σου που τη μακαρίζεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ είσαι πιδί σκυρόδ' παράνω άπ' τήν όμορφιά μου... Κι' όμως δεν μπορώ δεν μπορώ... Όταν ζηλεύω, θα γίνουμαι κακία, κι' όταν γίνουμαι κακία, θα γίνουμαι κι άσχημη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τή χ'ιδεύει): Τότε να μη ζηλεύεις που κυττάς τίς άμωφες... Κι' άμ'ι δεν ζηλεύεις, δεν θα γίνουσαι κακία κι' άσχημη...

ΕΚΕΙΝΗ: Ούφ!... Με ζάλισες με δικολαβισμούς... (Εκείνος τη φιλάει βέβαιος ότι σε πρώτη εύκαιρία θαρήσ' σε θέσι, να τή δαγκώσ'...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ «ΕΚΕΙΝΟΣ - ΕΚΕΙΝΗ»

Όποιος από τους άναγνώστες του «Θη'υρού» θέλει ν' άποκτήσ' τό βιβλίο του Κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου «Εκείνος - Εκείνη» άς έμβάσ' στή διεύθυνση του συγγραφέως Κύμης 7. Αθήναι δ'ραχμιάς έξ χιλιάδας επί πλέον τά ταχυδρομικά.

Γιαπωνέζικη ευγένεια

Στους δρόμους του Τόκιο άναρτήθηκαν τελευταία μεγάλες ταμπέλες, όπου άναγράφονται τά έξής:

«Αυτόκλητο είσαι ώραιο, γρήγορο, δυνατό, άλλά μ'ήν κάνεις κατάχρησι ούτε τής άρ'ιότητος σου ούτε τής ταχύτητας, ούτε και τής δυνάμεώς σου. Συλλογίσου τους κατωτέρους άδελφούς σου, τό σκυλί, τό άλογο, τόν πτόκο. Τρέμουν μόλις σε βλέπουν. (Στόσο, μ'ήν παίρνεις μεγάλο θάρρος, γιατί άν τό σκυλί ή τό άλογο δεν μπορούν να σε αναγνωρισθούν, ό πτόκος μπορεί μ'ία μέρα να γίνη προεκινητιστής. Καί πιθανόν να μ'ήν τά καλοπεράσ' τότε μαζί σου)»

Οι συστάσεις αυτές άφορούν κυρίως τους σωφ'ερ. Όπερ άποδεικνύει ότι στο Τόκιο οι όδοντο αυτοκινήτων τό έχουν παρακάνει.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ό παράφορος έρως δύο διδύμων για τήν ίδια γυναίκα

Οι δικαστικές άρχές τής 'Αργεντινής άντιμετώπισαν τελευταία ένα περίεργο και τοανικό αίνιγμα.

Στήν πόλη Μεντόζα ζούσαν δύο άδελφοί, που ήσαν δικηγόροι και οι δύο και άκοτά εύκατάστατοι, ό Ντιέγκο και ό 'Αλόνσο 'Αρένας.

Οι δύο αυτοί άδελφοί ήσαν δίδυμοι και ή όμοιότης που είχαν με'αξύ τους ήταν τόσο καταπληκτική, που και οι δύο στενοί οίκοι των και οι ύπηρετές τους δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τόν ένα από τόν άλλο.

Ποι άπό λίγο καιρό, οι δύο άδελφοί άγάπησαν παρόμοια μ'ία κορεύτρια, που, άπ'ό τ' άλλο μέρος, ανταποκρίθηκε σ'τόν έρωτα και τόν δύο, άφού, άλλωστε δεν τής ήταν δυνατό να τους ξεχωρίσει.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ή περίπτωση δύο διδύμων που άγαπούν ταυτόχρονα τόν ίδιο άδρα ή τήν ίδια γυναίκα δεν είνα σπανία. Συμβαίνει έπίσης δύο διδύμοι, μ'όλο που ζουν σε μεγάλη άπόσταση ό ένας από τόν άλλον, ν' άρρωσθήσουν ταυτόχρονα από τήν ίδια ασθένεια ή να πεθάνουν από τήν ίδια αίτία και τήν ίδια στιγμή.

'Αλλά ό έρως αυτός τών δύο διδύμων άδελφών για τήν ίδια γυναίκα είνα μ'ία τοανική συνέπεια. Γιατί άρσιναν να υιοσύνται θανάσιμα μεταξύ των και να παίζουν έγχθική στάσι ό ένας άπέναντι του άλλου.

Τέλος, ένα βράδυ, ό ένας από τους δύο άδελφούς και ή κορεύτρια βρέθηκαν νεκροί μέσα στο καμαρίνι του θεάτρου, όπου έοναζόταν ή νέα.

Δράστης του έγκλήματος ήταν ό άλλος άδελφός. Η ένοχή του ήταν άναμφισβήτητη.

Ό ίδιος, όμως, δεν άμολόγησε τήν πράξη του και τήσπε άπόλυτη σιγή σ'τίς έρωτήσεις που του έκαναν.

Οι άρχές βρέθηκαν τότε μπροστά σ' ένα τοανικό δίλημμα. Ποιό ν'υμια έσπετε να δάλουν στο πιστοποιητικό του θανάτου του δολοφονηθέντος; Καί ποιόν έσπετε να παραδώσουν σ'τά γέοια τής δικαιοσύνης ως δράστη; Δεν ύπήρχε κανένα στοιχείο, ούτε καμιά ένδειξη, που να φανερώνη ποιός άπ' τους άδελφούς ήταν ό φονευθείς και ποιός ό φονεύς.

Στό τέλος, ό νεκρός ένταφιάσθηκε ως «άνώνυμος».

'Αλλά οι δυσκολίες ήσαν άκόμη μεγαλύτερες, προκειμένου να εισαχθή ό δολοφόνος σε δίκη. Γιατί ό νόμος σ'τίς προιπτώσεις αυτές είνε σπής: π'ριν άπό όλα πρέπει να πιστοποιηθή ή ταυτότης του κατηγορουμένου.

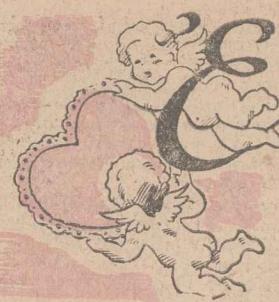
Για να πασακαμωθή αυτό τό έμπόδιο, υφείσθηκε να τροποποιηθή ή ποινική νομοθεσία και να ψηφισθή μ'ία διάταξη που έπιτρέπει, σ' έξαιρετικές προιπτώσεις να εισαχθή σε δίκη ένας έγκληματίας, που ή ταυτότης του δεν άπορεί να έξακριβωθή.

Έτσι ό δολοφόνος δικάσθηκε και πληρώσε με τή ζωή του τό έγκλημά του. 'Αλλά ποιός ήταν άπ' τά δυό άδελφούς; Καί τό θύμα του; Ποιός άπ' τους δύο άδελφούς ήταν; Αυτό δεν θα τό μάθ' κανείς ποτέ.

Η «τέχνη του έρωτος»

Ό διάσημος κοσμηγής τής Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ Τζάιμς Ζάννις ζήτησε από τήν κυβέρνησι τών 'Ηνωμένων Πολιτειών να καθιερώσει ειδική έδρα διδασκαλίας τής «τέχνης του έρωτος» σ'όλο τά άμερικανικά πανεπιστήμια και τά άνώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα. (Οι νεαροί 'Αμερικανοί, παρ'απ'ό το δόκτωρ Ζάννις φοβούνται τόν έρωτα και οι νέες είνε όλότελα άπειρες.)

»Συνεπώς πρέπει να διδάσκωνται και τόν έρωτα όπως τόσα άλλα πράγματα».

σε μ'ία κατακλυσμιαία βροχή κι' άρπαξε ένα τόσο τρομερό κρουαζιέριο που λίγο έλειψε να τή στείλ' στον άλλο κόσμο!

Κατόπιν όταν έγινε καλά, πήγε να διασκεδάσει ένα βράδυ σ' ένα νυχτερινό κέντρο τής Μονμάρτης, στο «Μπακκαρά» κι' έκει, για κακή της τύχη συνάντησε έναν από τους «βασιλείς» του υποκόσμου τόν «Πιερρό λε Φού» που με τήν άπειλή του περιστροφού του τήν άνάγκασε να κάνει μαζί του ένα «ρωμαντικό» περίπατο στο δάσος τής Βουλώνης... Η Μαρτίν Καρρόλ γύρισε άπ' αυτή τήν άπρόσπτη περιπέτεια

Οι μωραίοι έρωτες του ΖΩΡΖ ΜΑΡΣΑΛ

Δραματικές άπόπειρες αυτοκτονίας τής Μαρτίν Καρρόλ

Με τό πρόσωπο παραμορφωμένο από τά... κάδια του άπαγωγέως της Με τό θάρρος της όμως και με τή βοήθεια τών νυχτιών της είχε καταφέρει να τού ξεφύγ'!

'Υστερ' από λίγον καιρό, στήν Κυανή Ακτή, όπου είχε πάει για να ξεκουραστή με τόν Ζώρζ Μαρσάλ, είχε μ'ία καινούργια περιπέτεια μ' ένα υπ'στηρίδη σάτυρο. Ό σάτυρος αυτός τής έπέτεβ' σ' ένα έρμηκό μέρος για να τήν κοκοποιήσει. Η Μαρτίν γλύτωσε κι' αυτή τή φορά από τά χέρια του άγνώστου, αλλά δέχθηκε ένα τόσο δυνατό χτύπημα στή μύτη ώστε για να τήν ξαναφτιάξ' αναγκάσθηκε να καταφύγ' σ' έναν περίφημο αισθητικό χειρουργό!

Η όμορφη «σάτ'» είχε όπως βλέπετε, πολλά και περίεργα άτυχήματα στή ζωή της. Εκείνη όμως που τής έσπ'όχισε περισσότερο άπ' όλα ήταν ή άπόφασι του Ζώρζ Μαρσάλ να διακόψ' τίς σχέσεις του μαζί της. Ό Ζώρζ Μαρσάλ ό «Απόλλων» του κινηματογράφου όπως τόν λένε, είνε τό είδωλο τών Γαλλίδων. Οι γυναίκες ζετρελλάζονται γι' αυτόν, οι δέ έρωτές του φημίζονται ως «μωραίοι»! Ένας τέτοιος έρως ήταν και ή παράφορη άγάπη τής Μαρτίν Καρρόλ γι' αυτόν τόν άκατανίκητο «γότ'ο». 'Αλλά τό ειδυλλίο τους δεν κράτησε πολύν καιρό. Ό Ζώρζ Μαρσάλ εύρισκε ότι είχαν πολύ διαφορετικούς χαρακτήρες κι' ότι δεν θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί εύτυχισμένοι...

'Εδώ κι' ένα χρόνο, στις Κάννες, θέλωσε λοιπόν να τήν εγκαταλείψ'.

Η Μαρτίν Καρρόλ τότε τρελλή από τήν άπελπισία της έπεσε στή θάλασσα για να πνιγί! 'Αλλά σώθηκε από ένα θαυμαστό της. Ό Ζώρζ Μαρσάλ συνκινήθηκε από τό μενέλο έρωτά της και έσπ'ανέβησε κοντά της με τρυφερότητα.

Έσπ'όχως όμως ή Μαρτίν Καρρόλ έμεινε άπό κάποιους φίλους της ότι ό άποφασισμός της είχε σκοπό ν' άρροδωνισθή με τήν ήθοσιό Ντάνν Ρόμιν. Πιν. 'Αλλωστε δέ διασσε να τής τό πη κι' ό ίδιος τό βράδυ του δράματος. Η Μαρτίν Καρρόλ με δάκρυα σ'τά μάτια, γύρισε σ'τό σπίτι της και τηλεφώνησε σ'τό Ζώρζ Μαρσάλ προσπαθώντας να τόν μεταπειλή. Εκείνος όμως θύωσε και τής έκλεισε άπότομα τό τηλεφώνο. Η Μαρτίν τότε έπεσε σ'τό κρεβάτι της κλαίνοντας με λυγμούς. 'Επειδή σπ'όκωθηκε έσπ'όχως πήρε τό ένα κατόπιν του άλλου έπτά διακόσια βερανά και έσ'ό όπως ήταν με τή μπλε πυτζάμα της βύλακε τρέχοντας από τό σπίτι της. Στή γωνία του δρόμου σ'τομάτησε ένα ταξί κι' είπε σ'τό σωφ'ερ να τήν πά' σ'τή γέφυρα του 'Αλμα. (Ό Ζώρζ Μαρσάλ κάθεται λίγο π'ό πέρα). Όταν έφθασε εκεί, ή Μαρτίν Καρρόλ κατέβηκε από τό αυτοκίνητο και τρέχοντας ως τήν άκρη τής γέφυρας έπεσε σ'τό Σηκούναλ! Ό σωφ'ερ όμως ήξερε καλό κόλπο και τήν έσωσε...

Η έρωτευμένη «βεντέττα» μεταφέρθηκε γρήγορα σ'τό σπίτι της και με τή βοήθεια τών γιστών σώθηκε.

—Δεν θέλω πια να πεθάνω! φώναξε στήν άδελφή της που τήν περίποιετο. Μα δεν θα ξαναγονήσω! Άρκετά βασανίσθηκε από τόν έρωτά!...

Ό Ζώρζ Μαρσάλ όταν έμεινε τή δεύτερη άπόπειρα αυτοκτονίας της τρυφεράς φίλης του άπέμεινε κατάπληκτος. Καί για να έξλειψ' άπέναντί της όληως ότι δεν πρόκειται ν' άρροδωνισθή με τή Ντάνν Ρόμιν. Προς τό παρόν θα μείν' άνυπαντροί!

PIER KOUTREN

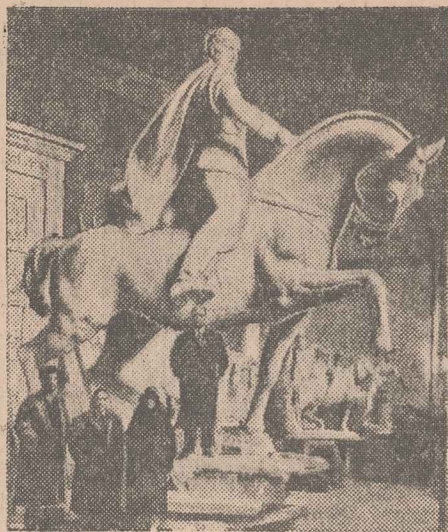
Εμώμια διαζύγιον

Τό διαζύγιο του 'Όρσον Ουέλλας με τήν Ρίτα Χάινγουορθ άπασχολεί πάντοτε τους κύκλους του Χόλλυγουντ. Τά αίτια, σύμφωνα με τήν άποψη τής Ρίτας Χάινγουορθ ό 'Όρσον Ουέλλας είνε «ένας όμιλος που υποκρύνει τή γυναίκα του να κόβ' τά μαλλιά της». Σύμφωνα με τήν άποψη του Ουέλλας ή Ρίτα Χάινγουορθ είνε «τό πιο ήλιθιο πλάσμα του κόσμου». Οι κύκλοι του Χόλλυγουντ λένε: «Η Ρίτα Χάινγουορθ είνε πολύ όμορφη άλλά πολύ κουτή. Ό 'Όρσον Ουέλλας είνε έξυπνος άλλά πολύ άσχημος».

Η Γκέρν Γκάρσον χωρίζει με τόν Ρίτσαρντ Νεύ. Ό λόγος; Διαφορά ηλικίας. Στό μεταξύ, ό Ρίτσαρντ Νεύ διατάζει στήν έκλογή εκείνης που θα διαδεχθή τή Γκέρν Γκάρσον. Οι προτιμήσεις του στρέφονται προς τήν Τζίν. Τζερ Ρόττσερ και τήν Τζάιν Μπρόνκς.

Η Βερόνικα Λέικ χάρισε σ'τό σούζυό της Άντρέ ντέ Τέτ ένα «Ναβόν» που είνε ή καλύτερη άμερικανική μάγκα άεροπλάνων για ιδιώτες. Η ταχύτης του είνε 260 χιλόμετρα τήν ώρα.

«Ό ά'Απόλλωνος τός έρώνας Ζωρζ Μαρσάλ».

Ένα από τα «κολοσσάλε» αγάλματα του Μουσσολίνι που τα έμπορευονταν τώρα οι Ιταλοί κατασκευάζοντας με τον μπρούτζο τους κατασρόλες και τηγάνια...

ΚΑΤΑΝΤΗΣΙΑΝ ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ τά αγάλματα του Ντούτσε!

Δημοσιογραφικές άγκυμήτρες του
συνεργάτη μας κ. Κ. Πολίτη

Διασχίζοντας την Ιταλία—τον Σεπτέμβριο του 1944—από τον Τάραντα ως το Ρίμινι, συνάντησα τρεις περίπου δωδεκάδες αγάλματα του αλησμόνητου Μουσσολίνι. Κακοροϊζικά κι' αυτά σαν την προσωπικότητα που απεικονίζουν, κοίτονταν στραπατσαρισμένα κι' αξιοθρόνητα στις πλατείες των έρειπωμένων Ιταλικών πόλεων, στις γωνίες των πάρκων, δίπλα στα ρημυγμένα γεφύρια ή στις αρχές των αυτοκινητοδρόμων. Ήταν τότε η πρώτη μετά την πτώση του Ντούτσε περίοδος, κι' ο Ιταλικός λαός, μη έχοντας τίποτε σοβαρώτερο να κάνει, άφηκε τον ηρωισμό του να ξεσπάσει επάνω σ' αυτά τα χονδροειδή αγάλματα, παρότι το γεγονός ότι η λατρεία των ιδίων ανθρώπων τα είχαν υψώσει σαν μνημεία αιώνια, για την αποθήκη του ψευδοκαίσαρος που είχαν υποδουλώσει τη θέλησή του, την ψυχή του καμπούρηλου συρφετού που αποτελούσαν τα φασιστικά πλήθη της Ιταλίας.

Μα οι Ιταλοί ξεχνούν εύκολα και την ιστορία τους και τα είδωλά τους. Προτού ακόμα αντικαταστήσουν τα μαύρα πουκάμισα τα κοκρορότερα και τα ευδμήματα του φάτση, μόλις ευθαν την πτώση του Μουσσολίνι κατά τις τελευταίες ημέρες του Ιουλίου του 1943, καθύβουαν την όρμη τους επάνω στα άψυχα ομοιώματα του άρχηγού τους, τα κατακερμάτισαν, έσπασαν τις πέτρινες μάσκες και τα μπρούτζινα αὐτιά, έκομματίσαν χέρια και πόδια, κι' άφηκαν τα λείψανα των άλλοτε «κολοσσάλε» μνημείων, σε μία κατάσταση που προκαλεί τον οίκτο όχι μόνον για τον έφευρέτη του Ιμπέριο, μα και για τους ύπηκούς του και ύποτακτικούς του.

Το πρώτο μνημείο του Μουσσολίνι που αντίκρουσα, μόλις πάτησα στην Ιταλία τον Σεπτέμβριο του 1944 ήταν ένα πελώριο «κατασκευάσμα» από γρανίτη, στον Τάραντα. Φαίνεται πως κάποτε συμβόλιζε τα θαλασσοκρατορικά σχέδια του Ντούτσε. Η γορλαειδής φάτσα του κυριαρχούσε ανάμεσα σ' ένα φοικαλέο σύμπλεγμα άσπρα, κτικτών νεοιών που κρατούσαν στη διάθεσή τους τη Μεσόγειο, το Αιγαίο, την Άδριατική. Η Ιστορία, δηλαδή, του «Μάρε Νάστρουμ» σ' ένα ακαλαίσθητο συγκρότημα, που προκαλούσε άλλοτε συναισθήματα υπέρβασης στους Ιταλούς περιπατητές της Πιάτσα Μαρίνα. Έν τούτοις το ίδιο αυτό μνημείο χρησιμοποίησαν, τις ημέρες που πέρασα από τον Τάραντα, για πρόχειρο... ανακουφιστήριο των Έλλήνων και συμμάχων ναυτών που έκαναν τις βόλτες τους στην πασαλικάκη ζώνη του μεγάλου Ιταλικού λιμανιού.

Από το μνημείο δεν απέμειναν τώρα πολλά πράγματα. Ο Μουσσολίνι διατηρεί το μισό μάτι του και λίγη μύτη. Το πηγούνι και το κάτω χέλος του φαγώθηκαν από τις υπαλαβίες των πρώτων ηρωικών Ιταλικών διαδηλώσεων που έξεστούσαν κατά των αγαλμάτων του Ντούτσε μετά την πτώση του. Το μάγουλό του είχε κι' αυτό στραπατσαρισμένο, σαν από ένα μπάτσο της Ιστορίας εναντίον του ανθρώπου που όνειρεύθηκε να υποτάξει τη Μεσόγειο στην ανεκδιήγητη Αυτοκρατορία του. Στα βάθρα του μνημείου, βρώμικα, ευπόλητα Ιταλάκια, τραγουδούν έξυπνα αντιφασιστικά τεράστια, που διασκεδάζουν τους ναύτες των συμμαχικών πλοίων.

Στην Πατέντζα, ταξιδεύοντας προς τη Νεάπολη, είδα έναν άλλον Μουσσολίνι, από σκούρο μάρμαρο, κατακομματιασμένο σαν ψωμί που το είχαν κατασπαράξει τα τσακάλια. Ήταν ένα ανάγλυφο στο φόντο μιας δούσης. Το άψυχο αντιφασιστικό μένος του Ιταλικού λαού το είχε μεταβάλει σε κόσκινο. Φαίνεται πως το σύμπλεγμα συμβόλιζε κάποτε τη μάχη του σίτου. Μα όταν το είδα είχε τέτοιο κατάντημα που συμβόλιζε απλώς τη συμφορά του έμπευστου της μάχης. Στη φαλάκρα του Ντούτσε, οι χθεσινοί πιστοί ύποτακτικοί και θαυμαστές του είχαν ανοίξει πελώριες τρύπες. Οι τρεκουριές που καταφέρθηκαν στη φάτσα του δεν άφηναν παρά λίγα ίχνη των άλλοτε άρειμνιων φουδιών και κάποιο κομμάτι του αριστέρου αυτίου.

Από έναν άλλον Μουσσολίνι, στο Σαλέρνο, που ο θαυμασμός και η λατρεία των ύπηκων του τον είχαν υψώσει σ' ένα πελώριο μνημείο δέκα μέτρων ύψους, δεν απέμειναν παρά τα... πόδια του κακότυχου Καίσαρος. Ο ύπολοιπος Μουσσολίνι—το εξαγοισμένο πρόσωπο με τα θρωιάδα μάτια, το φουσκωμένο στήθος με τα πολλά παράσημα, τα γοντρά, πληθωρικά χέρια—ο ύπολοιπος λοιπόν Μουσσολίνι, αφού κατακεραμίστηκε σε χίλια κομμάτια, κατέληξε στα σιδεράκια και μετεβλήθη σε κατασρόλες, μπρόικια και τηγάνια.

Στη Νάπολη, απ' όλα τα μνημεία της μουσσολινικής δικτατορίας δεν απέμειναν ούτε τα βάθρα. Προτού τα διαρπάξουν και τα έμπορευθούν οι Ιταλοί μαυραγορίτες, τα συντρίψαν οι συμμαχικοί βουβαρισμοί. Σε μία γωνία μόνο της μισοερείμνης Βία Ντέλ Μπόρσο είδα μία προστάγη του Ντούτσε σκαλισμένη πάνω στο έντειγισμένο μάρμαρο: «Δεν υπάρχει κανένα ανθρώπινο ή φυσικό εμπόδιο που μπορεί να σταματήσει την πορεία μας προς την ολοκλήρωσή μας».

ΟΙ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

Η διάσημος «σάρι» Τζίντζερ Ρότζερς στο φιλμ που «γυρίζει» τώρα στο Χόλλυγουντ επιδεικνύει αυτές τις εξαιρετικές κάλτσες, που είναι οι ακριβώτερες του κόσμου. Οι κάλτσες αυτές έχουν φτέρνα και μύτη από πολύτιμη δαντέλλα του Σαν. Τιγυ και στοικίζουν 20.000 δολάρια!

ρωτική νίκη του φασιστικού Ιδεώδους—Μουσσολίνι 1-11-39».

Οι φιλάνθρωποι Αμερικανοί, που είχαν τότε τη στρατιωτική διοίκηση της Νεάπολης, δεν κατέστρεψαν την έπιγραφή. Τη διάβαζαν κάποτε, όταν ήθελαν να διασκεδάσουν, αναπολώντας τον αλήτη ψευδοκαίσαρα που περνούσε εκείνη την εποχή τις τελευταίες στιγμές της ένοχης ζωής του, κρυμμένος σε κάποιο υπόγειο καταφύγιο της Βορείου Ιταλίας.

Μία άλλη προσοχή του Μουσσολίνι είδα στην κωμόπολη Σενεγκάλια, κοντά στην Άγκωνα, όπου ήταν έγκατεστημένο και το μεγάλο νοσοκομείο της Τρίτης ελληνικής Ορεινής Ταξιαρχίας. Την είχε ανακαλύψει ένας φαντάρος μας—Σαυιώτης—στα ύπογεια του Παρθενοναγωγείου και την κατέσχε ως λεία πολέμου. Ήταν πολύ γαστούμενος για το απόκτημά του.

Θα τον κοιταχθώ, μου είπε, στη Σάμο και θα τον στήσω για σκιάχτρο στο χωράφι μου. Να δής που θα γλυτώσω μία για πάντα από τα δονιά!...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ζωντοχήρα χωρίς να το ξέρη

Πώς τιμωρήθηκε ο σύζυγος

Οι κοπέλλες που παντρεύονται ξένους στρατιωτικούς, κινδυνεύουν να αντίμετρησουν πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις. Όσες αμφιβάλλουν γι' αυτό δεν έχουν παρά να διψάσουν παρακάτω το πάθημα μιας νέας και χαριτωμένης Άγγλίδας που είχε χάσει την καρδιά της σ' έναν Αμερικανό στρατιώτη.

Ήταν χήρα, 30 ετών, και μπερδεύει άγοριού 10 ετών. Νικημένη απ' την έπιμνην πολιορκία και τα γλυκόλογα του Αμερικανού δέχθηκε να τον παντρευτεί, κι' έγινε πράγματι νομίμως κυρία Βένσταν. Μερικές μέρες μετά το γάμο, ο σύζυγος έφυγε με το σύνταγμα του για τις Ήγες. Πολίτισες.

Αφού η νέα γυναίκα περίμενε γι' αρκετό καιρό ειδήσεις του δικού να λάβει την παραμικρή καρτ—ποστάλ ή τηλεγράφημα, μεταχειρίθηκε τέλος τον τίτλο της ως νομίμου συζύγου Αμερικανού στρατιωτικού κι' επέτυχε να ταξιδέψει ως την Αμερική με ένα πλοίο που μετέφερε κι' άλλες γυναίκες σαν αυτήν. Όταν όμως έφτασε στη Ν. Υόρκη, ο αρμόδιος υπάλληλος που εξέτασε το φακέλλο της της είπε ξερά:

—Εξαρπάσατε το Κράτος και ταξιδεύετε με έσοδα του κράτους χωρίς να δώτε το δικαίωμα, έφ' όσον από πολλές βδομάδες έχετε πάρει διαζύγιο απ' το στρατιωτικό Βένσταν! Θα διωχθείτε ποινικώς κι' εν τώ μεταξύ θα προφυλακισθείτε!

Η νέα γυναίκα έβαλε τα κλάματα... Όταν ηούκισε κάπως ρώτησε κι' έμαθε ακόμη ότι το διαζύγιο είχε εκδοθεί για εγκατάλειψη της συζυγικής έστιας κι' ότι είχε εξετασθεί στο δικαστήριο κι' αυτή η ίδια!

Ε μα ήταν πάρα πολύ!... Κάποια ευγενόκος του Βένσταν είχε παίξει προφανώς το ρόλο της συζύγου του στο δικαστήριο... Η πραγματική κ. Βένσταν θέλησε να υποβάλει έφεση. Μα δεν μπορούσε πιά, γιατί είχαν τελειώσει οι νομίμες προθεσμίες κι' ο παμπόνηρος συζύγος της είχε παντρευτεί πιά με άλλη γυναίκα!

Η εγκαταλειμμένη νύμφη στην Άγγλια ντροπιασμένη κι' απελπισμένη, Εκεί όμως διηγήθηκε την περιπέτεια της σ' ένα δημοσιογράφο ο οποίος τη δημοσίευσε κι' έστειλε κατόπιν την εφημερίδα στο δικαστή Γουήλντερ, εκείνον δηλαδή που είχε εκδώσει την απόφαση του διαζυγίου. Ο έντιμος αυτός δικαστικός έγινε έξω φρενών κι' ακύρωσε την απόφασή του. Έφ' όσον δε έτσι ο Βένσταν έγινε αυτομάτως διάγμος θα δικαστεί τώρα και θα κλειστεί στο φρεσκο! Η νομίμη συζύγος του τον έχει τόσο συκαίει ώστε δεν θέλει πιά να τον ξαναδεί στα μάτια της.

Η νέκ γενεά.

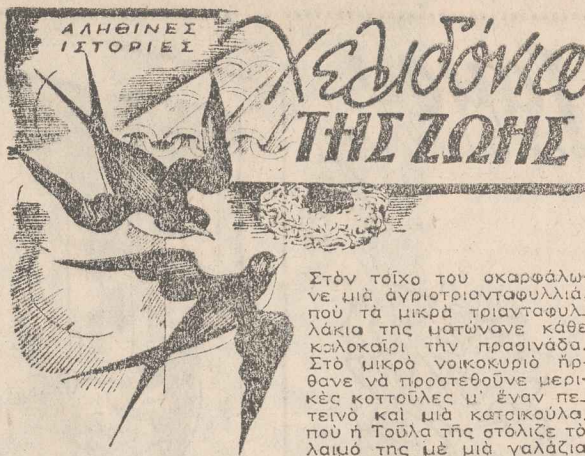
Μετά το τέλος του πολέμου μία μικρή Άγγλιδα, η Ντόρντ Βυμπόρν, ηλικίας 15 ετών μαθήτρια στο κολλέγιο του Ρότερστερ άρχισε ν' αλληλογραφεί με μία 17ετιδα Αμερικανίδα, την Ήλ Λένκριντζ, που ήταν κι' αυτή μαθήτρια.

Άλλ' έπειτα από μία αλληλογραφία παλλών μηνών, η Ήλ φανέρωσε στη μακρινή φίλη της πως ήταν άνδρας και της ζήτησε αν ήθελε να παντρευτούν. Η μικρή Άγγλιδα αφού πήρε την συγκατάθεση των γονέων της έφυγε πριν από λίγες ημέρες για την Αμερική, όπου έχει κάθε λόγο να ελπίζει ότι θα βρει την ευτυχία.

—Μην ένοχλείσθε, την ξέρω την τούρτα! Μου την έχετε ξαναδείξει...

Ο σπήκερ: Προσοχή!... Ζητώ διά πέμπτην φοράν την χείρα της κόρης του κ. Πλουτίδη!

Το φυλάκιο της γραμμής

Μονάχος του αμύλητος — με πόσην να μιλήσει... η τανερ δαπλωμένος ο φώτης στο κρεβάτι του μέσ' στο φυλάκιο της γραμμής. 'Η ματιά του άνοιξε σαν τη ματιά τρελλού πλανιόταν απ' το τζάμι του παράθυρου στην πεδιάδα, που τη χαράζαν οι ράγες του τριανού. Τού τριανού αυτού, που ύστερ' από την πεδιάδα, σκαρφάλωνε στις πλαγιές του βουνού, και περνούσε μπροστά απ' το μικρό φυλάκιο της γραμμής. Δεν ήταν κανένας σπουδαίος σταυμός. Τα περισσότερα τριανά περνούσαν λαχανιασμένα και περνούσαν χωρίς να σταματήσουν. Μόνο το τριανό των 7.45, κάθε βράδυ σταματούσε για μια στιγμή, κατεστραμένο... Κι' αυτό το τριανό αποτελούσε το μοναδικό σύνδεσμο του φώτη με τη ζωή. Αυτό του φέρνε τις εφημερίδες κανένα τρέφιμο, κάποτε και κανένα γράμμα από κάποιο φίλο που θυμότανε που και που τον έρρημτη. Αυτό το ίδιο το τριανό των 7.45, τούχε πάρει ένα βράδυ την Τούλα...

Δεν ήταν μοναχά η γυναίκα του ο έρωτάς του. 'Ηταν η συντροφιά του, η μοναδική ωνή που άκουγε μέσ' στην απέραντη έρημο, το μοναδικό αυτί που τον άκουγε. Εκεί πάνω, οι άνοιχτοι όλοι ίδιοι και μονότονοι: Το σφύριγμα του άνεμου τις άπειρες χειμωνιάτικες νύχτες το σούρλιασμα των τσακαλιών, η του τριζόνιου η μονότονη μελωδία τις άπειρες καλοκαινικές άνοιξη-φθινοπώρες.

Η φωνή της Τούλας ήταν για τ' ακρότατα, τα διψασμένα αυτιά του, η μενέλα έκκληση. Το νέλιο της ήταν κρύσταλλο πιο καθαρό απ' το μικρού κατασράκη που κατακρούσε λίγο πιο πάνω ανάμεσα απ' τα βραχάκια και τα πολυτοξία. 'Η ομίλια της πρώην κελάρη κατακουφίων και το τρανό της παπύρι του υπαίθρου...

Την είχε παντρευτεί εδώ και τρία χρόνια. Κι' εκείνη είχε δεχτεί να μοιραστεί μαζί του τη ζωή του έρρημτη, στο άπομακρυσμένο εκείνο φυλάκιο της γραμμής.

— Για λίγον καιρό Τούλα... της είχε πη. 'Ισα-ίσα να μαζεύουμε λίγες οικονομίες θα γυρίσουμε ύστερα στην Αθήνα και θα ζήσουμε εύτυχισμένοι...

Η ζωή της έρρημτης στην αρχή την τράβηξε. Της άρεσε αυτός ο βόλος που παίζαν οι δύο τους σαν «βιδιόσες της ζωής»... Το φυλάκιο ήταν κάστρο, φυλάκιο μέσ' σε ένα...

Στόν τοίχο του οκαρφάλωνε μια αγριότριανταφυλλία, που τα μικρά τριανταφυλλάκια της ματώνανε κάθε κοιλοκάρι την πραινίδα. Στο μικρό νοικοκυριό ήρθαν να προστεθούν μερικές κοττούλες μ' έναν πετεινό και μια κατοικούλα, που η Τούλα της στολίζει το λαϊκό της με μια γαλάζια κορδέλλισσα... Κι' εκεί, ψηλά, στο φυλάκιο 141 της γραμμής η ζωή κράτησε στην αρχή εύτυχισμένη...

«Άλλοιμονο όμως!... Εί-νε τόσο προσωρινή η εύ-τυχία για τα τρελλά αυτά πλάσματα της ζωής που, ο φώτης έφτασε σ' ένα πα-λιό, σκουριασμένο κλειδί, που άλλοτε έδω και χρο-νιά άλλαζε τις ράγες. Είχε μείνει ένα μικρό κομμάτι απ' τις ράγες αυτές, άχρηστο και ακουρασμένο. Και το κομμάτι αυτό ο φώτης άρπαξε το κλειδί. Τό κούνησε με δύναμη με λύσσα. Οι ράγες αλλάξα-νε!... Τώρα, το τριανό των 7.45, μαζί με την άπιστη, θα πήγαινε στο βράδυρο...

«Ναυκός, ο φυλάκας γύ-ρισε στο φυλάκιο. Άναψε ένα τσιγάρο, ικανοποιη-μένος, εύτυχισμένος... «Η έκδοσή μου είναι η πόνη των θεών»... Αφηρημένα κύ-ταζε το ρολόι του: Έφτα και τέταρτο... Σε μια ώρα... Καί, ξαφνικά, το μυαλό του ανιέρησε από την τριανταφυλλία που δεν τον ένοιωσε. Τον πόνεσε όμως η μοναξιά... Όταν θα ρο-δολευσε σε λίγο σαν άνι-μι, στο βάθος του κρε-μυού για να ξεχωρίση α-νόμενα στα ματωμένα συν-τρίμια το άψυχο παραμορ-φωμένο κομμάτι της, μπορεί για μια στιγμή να νοιώθε την ήδονη της έκδοσης, μια ύστερα όλα θάκανε τελειώσει... Μαζί με την α-ναγμένη του θάκε πεθάνει κι' αυτός!...

Σαν τρελλός βγήκε απ' το φυλάκιο. Μέσ' στα σου-ρίμια του βερδία άκού-σθηκε το σφύριγμα του τριανού. Σκαρφάλωσε ο φώ-της το βαγονάκι έφτασε το παλιό κλειδί, κι' έβαλε όλα τη δύναμή του για να το γυρίσει. Άλλοιμονο!... 'Η σκουριά δεν άφινε... Τό τριανό τώρα σφύριζε πιο κοντά. Με μιάν υπεράνθρω-πη δύναμη ο φώτης τράν-ταζε το κλειδί. Και το σι-δερό υποχώρησε οι ράγες ήρθαν στη θέσι τους, ίσα-ίσα τη στιγμή που το τρι-ανό περνούσε...

Άγος σκοτισμένος απ' την ανωνία κατέβηκε ο φώτης στο φυλάκιο. Το τριανό ξεκίνησε για να φύγει, και, σε λίγο, χάθη-κε μακριά το κόκκινο φω-τάκι του τελευταίου του βαγονιού.

Μέσ' οτή νύχτα, μέσ' στο βερδία, μια ντελική ομί-α. Ο φώτης τη ζύνωσε, γεμάτος έρωτα και λημο-νία, και την άγκάλιασε ψιθυρίζοντας: — Έλα... Πάμε μέσ'... Θα κούνησε... ΒΕΡΔΕΡΟΣ

φίθος για ζωή γύρευε να ξαναγυρίσει... Να ξεκουρά-ση, εκεί, ψηλά στις βουνο-κορφές με τον καθαρό αέ-ρα και την ξαστερή ατμό-σφαιρα, το φτωχό της κορ-μί πουχε βασανίζει η πολι-τεία...

Ο φώτης έμεινε για ώ-ρες άμυλητος μπροστά στο γράμμα. Τα άνασταμένα του χαρακτηριστικά δεί-χναν όλην έρωτα, χαρά... Έκείνη θα ξαναγύριζε!... Άγριο βράδυ με το τριανό των 7.45... Καί, μαζί της θα ξαναγύριζε η ζωή: 'Η αγριότριανταφυλλία μπορού-σε να ξαναγεννηθεί και στις κατοικούλες το λαϊκό να ξαναπλή μια καινούργια γαλάζια κορδέλλισσα... Ναί, μα η γυναίκα αυτή γύ-ριζε με το κομμάτι της βρω-μισμένο από ξένα φιλάκια... Ξαφνικά ένα κύμα από ά-γανάκτηση θάλασε το μυα-λό του άνιρτη!... Χύμηξε ό-χι απ' το φυλάκιο, κι' έ-τρεξε σ' ένα ύψωμα...

«'Ηταν ένα γκρίζο χει-μωνιάτικο απόγευμα. Ο βορ-ρικός φουστός με μανία. Ο φώτης έφτασε σ' ένα πα-λιό, σκουριασμένο κλειδί, που άλλοτε έδω και χρο-νιά άλλαζε τις ράγες. Είχε μείνει ένα μικρό κομμάτι απ' τις ράγες αυτές, άχρηστο και ακουρασμένο. Και το κομμάτι αυτό ο φώτης άρπαξε το κλειδί. Τό κούνησε με δύναμη με λύσσα. Οι ράγες αλλάξα-νε!... Τώρα, το τριανό των 7.45, μαζί με την άπιστη, θα πήγαινε στο βράδυρο...

«Ναυκός, ο φυλάκας γύ-ρισε στο φυλάκιο. Άναψε ένα τσιγάρο, ικανοποιη-μένος, εύτυχισμένος... «Η έκδοσή μου είναι η πόνη των θεών»... Αφηρημένα κύ-ταζε το ρολόι του: Έφτα και τέταρτο... Σε μια ώρα... Καί, ξαφνικά, το μυαλό του ανιέρησε από την τριανταφυλλία που δεν τον ένοιωσε. Τον πόνεσε όμως η μοναξιά... Όταν θα ρο-δολευσε σε λίγο σαν άνι-μι, στο βάθος του κρε-μυού για να ξεχωρίση α-νόμενα στα ματωμένα συν-τρίμια το άψυχο παραμορ-φωμένο κομμάτι της, μπορεί για μια στιγμή να νοιώθε την ήδονη της έκδοσης, μια ύστερα όλα θάκανε τελειώσει... Μαζί με την α-ναγμένη του θάκε πεθάνει κι' αυτός!...

Σαν τρελλός βγήκε απ' το φυλάκιο. Μέσ' στα σου-ρίμια του βερδία άκού-σθηκε το σφύριγμα του τριανού. Σκαρφάλωσε ο φώ-της το βαγονάκι έφτασε το παλιό κλειδί, κι' έβαλε όλα τη δύναμή του για να το γυρίσει. Άλλοιμονο!... 'Η σκουριά δεν άφινε... Τό τριανό τώρα σφύριζε πιο κοντά. Με μιάν υπεράνθρω-πη δύναμη ο φώτης τράν-ταζε το κλειδί. Και το σι-δερό υποχώρησε οι ράγες ήρθαν στη θέσι τους, ίσα-ίσα τη στιγμή που το τρι-ανό περνούσε...

Άγος σκοτισμένος απ' την ανωνία κατέβηκε ο φώτης στο φυλάκιο. Το τριανό ξεκίνησε για να φύγει, και, σε λίγο, χάθη-κε μακριά το κόκκινο φω-τάκι του τελευταίου του βαγονιού.

Μέσ' οτή νύχτα, μέσ' στο βερδία, μια ντελική ομί-α. Ο φώτης τη ζύνωσε, γεμάτος έρωτα και λημο-νία, και την άγκάλιασε ψιθυρίζοντας: — Έλα... Πάμε μέσ'... Θα κούνησε... ΒΕΡΔΕΡΟΣ

ΛΗΠΟΔΥΣΙΕΣ με νάρκωτικό

Αυτά έχει η πρόεδρος

«'Ας υποθέσουμε ότι ηρυσκάσαμε σ' ένα άνετο παρισινό διαμέρισμα, όπου κατοικεί μια άστική οικογένεια. Η ώ-ρα είναι 9 το πρωί. Ο κύριος θέλει να πληρώσει στον εισπράκτορα το λογα-ριασμό του ηλεκτροικού. Ψάχνει για το ποσό του, που ήξερε ότι περιείχε 20 χιλιοσφράγκα. Μά δεν το βρίσκει στην πισινή τσέπη του παντελονιού του. Κι' όμως είναι βέβαιος ότι βρισκόταν έ-κει χθες το βράδυ, όταν άκούμπησε το παντελόνι του στην πλάτη μιας καρέ-κλας. Πόιος το πήρε!...

«'Η κυρία του τον βεβαιώνει πως δεν το άγγιξε. Άρχίζει μάλιστα να θυμώνει, έμπροσθ στην έπιμονή του ότι θέλουν να του σκαρώσουν φάρσα. Έκνευρισμένο απ' τη λογομαχία, το ανιρόγνωμο ψάχνει παντού για το περίφημο πορτοφόλι. Περνάει μισή ώρα. Ο κύριος έχει καθυ-στερήσει απ' τη δουλειά του. Πρέπει να φύγει...

— Θα ξαναψάξω όταν γυρίσω, λέει στη γυναίκα. Έν τώ μεταξύ δώσε μου ένα χιλιάριο...

«'Η κυρία άναζητεί την τσάντα της. Μά έχει χαθεί κι' αυτή, όπως το πορ-τοφόλι! Τώρα θυμώνει η κυρία... Ξα-φνικά, της έρχεται μια ιδέα. Άνοιγει το συρτάρι της ντουλάπας της όπου θύλαγε τις οικονομίες της. 90 χιλιάδες σφράγκα. Έχουν κάμει κι' αυτές φτερά!...

Τη στιγμή εκείνη, μπαίνουν στην κά-μαρα δύο ανιρόγνωμοι ο γυνίς κι' οι δύο κόρες τους...

— Πώς είσατε εδώ άκούη, τέτοια ώρα; φωνάζει ο πατέρας. Γιατί δεν έγε-τε φύγει για τη δουλειά σας;

Τα παιδιά του έξηγούν ότι τώρα μό-λις έυπνησαν κι' ότι δεν είχαν άκουσει δίσλογο του ευνητήρη — πράγμα που δεν τους ξανασυνέει ποτέ... Τη στιγ-μή εκείνη γτυπάει το κουδούνι της πό-τας. Είναι ο θυρωρός. Έρχεται να δι-νηθεί ότι υπήκαν λωποδύτες σε τρία δι-σμερίσματα του σπιτιού. Μια κυρία έ-χασε τα κοσμήματά της και το γούνινο μαντί της. Σέ άλλο διαμέρισμα ο έ-νοικος είχε άκόμη ναρκαμμένο! Τους βόλκε κοιμισμένους η παραδοσιέ τους και διαπίστωσε συν νόμος ότι έ-λα τ' άσπικα είχαν εξαφανισθεί. Τέλος, στο τρίτο διαμέρισμα, απ' όπου έλειπον οι ένοικοι, βρέθηκε κοιμισμένο βαθεία το σκυλί που το θύλαγε...

— Δεν είναι τρία μόνο τα διαμερί-σματα που έπισκεφθηκαν οι κλέφτες! μου υπονείει μεγαγολικά ο κύριος. Τά-ρα καταλαβαίνω!... Δεχθήκαμε κι' έ-μεις την έπισκεπή τους την ώρα που κοιμούμαστε!

— Υποπτεύομαι ότι οι κλέφτες άπο-κοίμισαν και μένα, προσθέτει ο θυρω-ρός, γιατί δεν άκουσα τίποτε απ' ό,τι συνέβη, και έυπνησα μ' ένα τρομερό ποнокέφαλο! Τί διαβολικές έφευδέςεις! Νά κοιμίζον τους ανθρώπους, για να τους ληστέψουν! Φοίρη!...

Κι' έτσι έξηγήθηκε πλέον το μυστή-ριο της εξαφανίσσεως του πορτοφολιού, της τσάντας και του κομπεδέματος της κυρίας... Πρόκειται για μία καινού-ρια μέθοδο που έχουν σοφιστή οι Πα-ρισινοί λωποδύτες για να κάνουν τη δουλειά τους άνευόχλητοι και δίχως κίν-δυνο. Διογχεύουν κάτω απ' τις πόρτες ή μέσα απ' τις κλειδαρότρες ένα ύγρο πτηνικό, που έξαπνίζεται και παράγει ναρκατικούς ατμούς, οι οποίοι άποκοι-μίζουν όλους τους ένοίκους του σπιτιού. Έτσι, έχουν όλη την εύγροια να μπαί-νουν σ' ένα σπίτι, να ψάξουν να διαλέ-ξουν τα πολυτιμότερα πράγματα και να φύγουν χωρίς να τους άνησυχία κα-νείς. Αυτά κάνει η πρόεδρος...

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ ΚΙ' ΟΙ ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΤΗΣ

Βασανιστήρια και διακομ-πύσεις

Μολονότι στην εποχή μας έ-πικρατούν έλαστικότερες αντί-λήψεις από άλλότες σχετικά με τη συζυγική άπιστία, το αμάρ-τημα αυτό εξακολουθεί να κα-ταδικάζεται όχι μόνο απ' τη θρησκεία αλλά κι' απ' τον ποι-νικό νόμο. Οι τιμωρίες όμως που επιβάλλουν σήμερα τα έ-νομοι, είναι παιγνίδια έμ-πρός στις άνοιες και σκληρές ποινές που προέβλεπαν άλλοτε. Οι νόμοι για τις άπιστες συζύ-γους — τις γυναίκες μόνο, για-τί τότε δεν έτιμωρούντο με το ίδιο μέτρο κι' οι άντρες που ά-πιστούσαν, όπως συμβαίνει σήμερα...

Στις Αθήνας της αρχαίοτη-τες έξερίζωναν όλα τα μαλλιά της άπιστης και σκόρπιζαν πά-νω στο έδαφος τού κεφαλιού καυτή στάνη για ν' αψησούν τους πόνοους της. Συγχρόνως ο δόλος είχε το δικαίωμα να βό-λση και ν' την κακομεταχει-ρισθή όπως ήθελε.

Ο νομοθέτης Δράκων άκό-μη άστυρότερος, τιμωρούσε με θάνατο τη συζυγική άπι-στία. Ο Σόλων περιορίζεται στην ποινή των ισουδίων δε-σμών. Σημειώτεον δε ότι οι Α-θηναίοι ήταν τότε ο πιο πολι-τισμένος λαός της εποχής.

Στην αρχαία Ρώμη, παρέδι-δαν την ένοχο στη διάθεση πο-λυαρτίδων αλλοιών. Είπε ά-ποδολο ώστόσο κατά πόσον τη δυσσοροτούσε η ποινή αυτή αν είχε φλογερή ιδιοσυγκρα-σία... Κατόπιν την έδεναν πάνω σ' ένα γαϊδάρκο και την έξέβηταν στις βροχίες και τους σποές του πλήθους.

Ο αυτοκράτορ Αύγουστος έξέδωσε ένα νόμο περί συζύ-γικής άπιστίας, χαρακτηρίζον-τας την ως «δημόσιαν έγκλη-μα». Η ένοχος έκανε όλη την περιουσία της κι' έξερίζονταν σ' ένα νησί. Το ίδιο κι' ο συ-νένοχός της — όχι βέβαια στο ίδιο νησί!

Ο αυτοκράτορ Κωνσταντί-νος είχαν όοισι την ποινή του θανάτου για την άπιστη και το συνένοχό της. Ο Ιουστινι-ανός διέτηρε την ποινή αυτή για το συνένοχο, τη μετοίχασε όμως για τη γυναίκα η όποια μαστιγωνόταν μόνο και κλεινό-ταν 2 χρόνια σε μοναστήρι. Ο αυτοκράτορ Λέων πρόσθεσε στην τιμωρία αυτή και το κό-ψιμο της ύψης.

Στους Βησιγότθους, όταν μια γυναίκα άμάρτανε μ' ένα παντρεμένο, υπορούσε να τους τιμωρήσει όπως ήθελε η σύζυ-γος του τελευταίου. Θα παρα-δεχθήτε ότι ήταν έπιεικότερο το κόψιμο της ύψης, παρά μια τέτοια τύχη!...

Ο Βασιλεύς των Φράγκων Λαογέρτος έξέδωσε, το έτος 630, ένα νόμο που όριζε τα έξής: «Όποις άμάρτανε με τη γυναίκα ένοος άλλου, όφειλε να του πληρώσει, ως αποζημίω-ση 160 σκούδα. Άν τυχόν ο σύ-ζυγος τον έπιασε έπ' αυτομά-τω και τον σκότωσε, ο θάνατός του θάκανε δίχως έκδικση. Άν ώστόσο ο ένοχος είχε βάλει... μόνο το ένα πόδι του πάνω

στο κρεβάτι κι' η γυναίκα τον είχε έμφοδισει να κάνει τιπο-τε περισσότερο, υπορούσε να τακτοποιήσει την ύπνωση με 12 σκούδα μόνο!

Οι μεσαιωνικοί νόμοι δεν προέβλεπαν τη συζυγική άπι-στία. Τους άντικαθιστούσαν ό-μως τα έθιμα, που όοιζαν ως τιμωρίες το μαστίγωμα και το μοναστήρι. Όστόσο μερικά έθιμα έπαρκα «παραμέντα» έπé-βαλλαν κάποτε και την ποινή του θανάτου.

Το 16ο αιώνα, η ποινική δι-κασισύνη της εποχής όριζε τα έξής για τους ένοχους: Νά πε-ράσουν απ' τους κεντρικούς δρόμους της πόλεως, έυπόλη-τοι και έσκακούφωτοι, μ' ένα άναμμένο δαυλό στο χέρι κι' ένα σκονίι περασμένο στο λαι-μό διακηρύσσοντας υεγολοφώ-νως ότι άμάρτησαν, ότι μετα-νοούν κι' ότι ζητούν συγγνώ-μη απ' το Θεό και το Βασι-λέα.

Στη Γουιέννη και στη Γασκό-νη, έδεναν την άπιστη πάνω σ' ένα γαϊδάρκο, άφου προηγου-μενως την άλειψαν με κατόμι-και κολλαύσαν σ' όλο της το σώμα φτερά κόττας. Μια πι-νακίδα κρεμασμένη στο λαιμό της άνέφερε το σόαγμα της. Την έγυρίζαν έτσι στους δρό-μους κι' ο κόσμος της πετού-σε σάπια φρούτα ή κλουβία αύ-γά, σημαδεύοντάς την προπά-ντων στο κεφάλι και πληγώνον-τας την κάποτε σοδαρά. Τέλος φυλακίζονταν ισουδία σ' ένα νο-μαστήρι.

Στη Βουργουνδία, έτιμωρεί-το κι' ο άπιστος σύζυγος: Τον έδερνε η γυναίκα του δημοσί-α κι' έπειτα τον γυρίζει σ' όλη την πόλη, καθισμένον ανάποδα σ' ένα γαϊδάρκο.

Στη Λυών η άπιστη, όλο-γυμνη, κυνηγούσε μια κόττα στην πλατεία της πόλεως, ως ότου την έπιασε. Συγχρόνως ο συνένοχός της γυνίς κι' αύ-τός, όφειλε να μαζέψη μια πο-σότητα σανού σκουπισμένο έ-δώ κι' εκεί, και να τον κάνει ένα δεμάτι. Οι θεαταί τους πε-τούσαν στο μεταξύ υδριστικές λέξεις και τους γτυπούσαν.

Τα έθιμα της Τουλούζης ό-ριζαν να κλειστή η ένοχος μέ-σα σ' ένα μεγάλο κλουδί, στε-ρωμένο σ' ένα σπαλάκι, και να μείνη έτσι κρεμασμένη στον έέρα επί 48 ώρες.

Στην Ιαπωνία, οι άπιστες σύζυγοι καταδικάζονται μόνο να πάνε ως το ναό της Τουσί-να κρατώντας στο κεφάλι τους, τη μιά πάνω απ' την άλ-λη, τόσες κατασάκες, όσες φορές άπάτησαν τον άνιρ- τους!

Οι γυναίκες μερικών φυλών της Νοβίδας υπορούν να δια-θέσουν έλεύθερα τον έαυτό- τους την τρίτη μέρα κάθε έδο-μάδας! Οι Λάπωνες πάλι θεο-ροούν τη συζυγική άπιστία ως κάτι το νόμιμο και συνηθί-μενο. Κι' οι Σαμονέται προκα-ροούν άκόμη περισσότερες Προσφέρουν τη γυναίκα τους στο φιλοξενούμενό τους και προσβάλλονται θανάτσια αν δεν τη βρύν!

Το μέντιουμ κ. Μαίρη Μόρου

Αι πνευματιστικά συγκεντρώ-σεις του μέντιουμ κ. Μαίρη Μό-ρου στα γραφεία του «Πρωτο-βελή» άριστικώς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΠΡΩΤΟΦΩΝ

Ένα διήγημα με οημασία

Ο Γιώργος Άνέμης καθόταν στη βάση του πολυθρόνα, εί-χε μπροστά του ένα πακέτο τσιγάρα κι' ένα σταχτοδεξίο και προσπαθούσε να βρή τη λύ-ση στο πρόβλημα που τον άπαι-σχυλούσε. Γιώργος Άνέμης εί-νε φιλοσοφικό ψευδώνυμο και θα τόχτε άπαντήσει συχνά να φηγοράρη στον έντυπο χάρτη, κάτω από διηγήματα, μυθιστο-ρήματα και άλλα παρόμοια εί-δη του γραπτού λόγου. Ο Γί-ώργος Άνέμης ήταν μάλλον νέος και μάλλον συμπαθητικός, πολύ περισσότερο, τουλάχιστον απ' όσο θέλουν να τον δεί-χνουν εκείνα που γράφει. Και το πρόβλημα που τον άπασχο-λούσε ήταν αυτό:

Κάπου ένα χρόνο τώρα, είχε έρωτικές σχέσεις με μια γυναι-κα που άζιζε τον κόπο. Άλλά ένας χρόνος είναι διάστημα, που ζεφτίζει και τον πιο δυνα-τό έρωτα, και μάλιστα για έ-ναν άνθρωπο που έχει ανάγκη από έναλλαγή έντυπώσεων. Με άλλα λόγια είχε βαρεθεί. «Ο-μορφη γυναίκα η Νίνα, Άλλά δεν υπάρχει κανένας νόμος που να λέη ότι έμωρφες γυ-ναίκες δεν τις βαρεθείται κα-νείς.

Και τη Τζοκόντα άκόμα να-χις φιλενάδα ή — άκόμα χειρό-τερα — γυναίκα σου είναι βέ-βαιο ότι σ' ένα χρόνο θα εξα-κολουθή να είναι για τους άλ-λους Τζοκόντα, άλλά για σένα θα έχη πάψει να είναι. Και α-φού λοιπόν, την είχε βαρεθεί, δεν έμενε τώρα παρά να δια-κόψη αυτές τις σχέσεις που ήταν παράνομες και άς το πού-με κι' αυτό, και άνήθικες. Για-τί η Νίνα ήταν γυναίκα ένοος στενότερου του φίλου. Κι' ο Γίω-ργος έννοιασε να τον τυραν-νούν αυτό που λένε τύψεις συ-νείδησεως. Αυτές τις τύψεις συνείδησεως άρχισε να τις αί-σθαιναί ακριβώς όταν, άρχισε να δουρεύει και τη Νίνα. «Ο-μως αυτό δεν έχει σημασία. Οι τύψεις συνείδησεως έχουν την ιδιοστροπία να φτάνουν πάντα καθυστερημένες... και ακρι-βώς ότε, πρόκειται να μας φα-νούν χρόσιες.

Τι έγραφε; Ένα διήγημα. Ένα διήγημα, μάλλον κοινό, άλλά και μάλλον συγκινητικό.

Νά διακόψη! Μια κουδεντα ήταν αυτή. Άλλά πώς να δια-

Θα παρουσιάζει τρία πρόσωπα, το αιώνιο 'Ιψενικό τρίγωνο. Έκείνη, εκείνος και ο σύζυγος. Έκείνη και εκείνος, θρέψαν κάποιον δράδη σε μια στιγμή αδυναμίας. Έκείνη δεν σκέφτηκε τις υποχρεώσεις που είχε στον άντρα της που ήταν, επί τέλους, ένας καλός κι ευγενικός άνθρωπος κι έπρεπε να σεβαστεί τ' όνομά του. Εκείνος δεν σκέφτηκε το μεγάλο ανθρώπινο αίσθημα που λέγεται φιλία την εμπιστοσύνη που του έδειχνε αυτός ο καλός κι ευγενικός άνθρωπος, την αγάπη που είχε στη γυναίκα του. Ίσως έτσι τότε θα έμοιαζε. Και η ιστορία τραβάει έτσι ένα χρόνο. Α κ ρ ι θ ω ς ένα χρόνο.

Έκείνος άπολαυδάνει τ' αγαθά του παρανόμου αυτού έρωτα, ευχαριστημένος, άσυνείδητος και εύτυχης. (Έτσι μειώνει τον έαυτό του, που τον παρουσιάζει για παλαιάνθρωπο). Εκείνη όμως κάπου εκεί κοντά στην καρδιά της, έχει συνειδηθεί. Κι ένα δράδη ή συνειδηθεί της ζηνά τινάζει τον ύπνο από το βλέφαρά της, χαμογυριέται λιγάκι, συνέρχεται και τής λέει:

—Τι κάνεις, δυστυχισμένη; Έχεις έναν άντρα που σ' αγαπά. Σου είναι πιστός, άφωτισμένος, οκλάδος σε κάθε σου επιθυμία. Τι ζητήσεις και δεν στόδωσ; Πότε σου είπε μια μικρή κουβέντα; Και όταν άκούω έρχομαι άδικο, αυτός υποχωρεί, για να μη σου χαλάσει την καρδιά. Κι επί τέλους, ούτε άσχημος είναι ούτε γέρος.

—Ίσα-Ίσα είναι άντρας που πολλές σαν και σένα θα ήταν εύτυχισμένος να τον είχαν δικό τους. Κάθε του σκέψι, κάθε του φροντίδα, είναι για σένα. Φεύγει το πρωί από το σπίτι και σκοτώνεται ως το βράδυ στο γραφείο, για να κερδίσει πολλά χρήματα για σένα. Για να μη σου λείπει τίποτα, για να ικανοποιήσει κάθε σου καπρίτσιο. Έρχεται το βράδυ κουρασμένος σε κυττάζει με τα γεμάτα εμπιστοσύνη μάτια του και περιμένει ένα χαμόγελό σου, που του δίνεις την κοούρα, τη ζάλη της διαπάλης, και τον κάνει εύτυχισμένο. Κι' εσύ μόλις έχεις κυρίσει από την αγκαλιά του φίλου σου. Του δίνεις το χέρι σου που πρίν από λίγο, αγκάλιασε τον άλλο τον φίλας με τα χείλη σου ακόμα καινέ από τα φίλια του άλλου... Μα δεν αίσθάνεσαι ντροπή όταν κυττάς στα μάτια αυτόν, τον άνθρωπο; Δεν νοιώθεις κάτι να έπαινασται ή εσύ σου; Δεν καταλαβαίνεις ότι αν καμιά φορά μάθης την τραγική αλήθεια, γιατί κάποτε θα τη μάθης ο άνθρωπος αυτός ο άντρας σου θα γίνει δυστυχισμένος για όλη του τη ζωή; Δεν σκέπτεσαι ότι αυτό μπορεί να τον σκοτώσει;...

—Το σκέπτομαι! Φωνάζει εκείνη, απαντώντας στην άργω-ζυνημένη της συνειδηθεί. Είμαι μια θύλη! Τώρα καταλαβαίνω πως είμαι μια άθλια!... Με δάκρυα στα μάτια ποιονει καρτί και γράφει: «Όλα μου. Μη με περιμένεις πια. Σκέφτηκα το κακό που κάνω στον άντρα μου. Ήμουν άνοητη. Ήμουν τρελή, παρασυρθηκα δουλάνογια σε μια ένοχη περιπέτεια που τελείωσε πια. Είμαι άποφασισμένη να μείνω στον άντρα μου πιστή για πάντα. Δεν θα καταστρέψω τη ζωή του ούτε τη δική μου. Μην δοκιμάσεις να μου κάνεις ούτε υπαινιγμό για όσα πέρασαν πιά. Θα είναι μάταιος κόπος. Σβύνουν όλα. Κάκια (Αυτό το ψευδώνυμο της έδωσε)».

Κι' έτσι η ιστορία τελειώνει... Μ' αυτό το διήγημα που το στόλισε με πολλές κατάλληλες λογοτεχνικές φράσεις, ο Γιώργος ήταν σίγουρος ότι θα πετύχαινε αυτό που ήθελε, χωρίς να πη κουβέντα ο ίδιος. Το διήγημα θα δημοσιευόταν

στο περιοδικό που έγραφε. Έκείνη θα το διάβαζε, γιατί διαβαζε κάθε τί δικό του. Και τότε, ήθελε δεν ήθελε θα σκεπτόταν... Θα σκεπτόταν πολύ θλίψη, οδωρά. Κάθε γυναίκα έχει συνειδηθεί κι' άς κοιμάται. Κι' όταν δεν λήν να ζηνήση μόνη της, τότε της δίνεις εσύ μια κλωταία και την κάνεις κι' πετάγεται σαν να της κούντισες το μυτικό της ελατήριο. Έτσι λοιπόν, ούτε φωνές ούτε δάκρυα, ούτε σκηνές ούτε προσβολή ένω σμού, ούτε πανοκέφαλος. Άλλα, όμορφα και φυσικά θαρόχταν η λύση, μ' ένα γραμματάκι απάνω κάτω σαν το υπόδειγμα που της έδινε. Οι γυναίκες συνήθως δεν έχουν πρωτοτυπία. Ακολουθούν τα υπόδειγμα που βρίσκουν στις τουαλέτες, στις σκέψεις, στα καπέλλα, στις κουβέντες και στις περιπέτειες.

Ο Γιώργος διώρθηκε τα χειρόγραφα του και χαμογέλασε πάλι με ικανοποίηση. Σκέφτηκε, μάλιστα ύστερα από το γραμματάκι που θα λάβαινε, να παρέρχεται για λίγον καιρό το μελαγχολικό και το δυστυχισμένο Αυτό δάδινε έναν ηρωικό τόνο στην ιστορία...

Μεσολάβησε το συνειθισμένο ραντεβού, πρίν να δημοσιευθεί το διήγημα. Όλα έγιναν όπως πάντα, έδώ κι' ένα χρόνο τυπικά και πληκτικά. Φεύγοντας η Νίνα τον ρώτησε:

—Τι διήγημα γράφεις γι' αυτό το φύλλο;

—Αί... Κάτι εξαιρετικό. Θα σ' άρεση πολύ...

Ο Γιώργος ήταν βέβαιος πως αυτή ήταν η τελευταία τους συνάντηση. Κι' όταν δημοσιεύθηκε το διήγημα πήγε στο σπίτι, όπου τον καλούσαν συχνά για να του κάνουν το τραπέζι. Η Νίνα ήταν χαρούμενη, όπως πάντα, γεμάτη κέφι και ζωή. «Με πόση δύναμη κρύβει τη συγκίνησή της!» είπε μέσα του ο Γιώργος.

Πέρασαν για τον καφέ. —Λοιπόν, είπε η Νίνα, περιήγημα το τελευταίο σου διήγημα Γιώργο... Και πολύ ψυχολογημένο!

—Αί... ναι... ναι... Πραγματικά περίφημο, είπε ο σύζυγος. Και μένα μ' άρεσε πολύ, αλλά η Νίνα συγκινήθηκε εξαιρετικά. Φαντάσου ότι έβλεπε από τη συγκίνησή!...

—Τελείωσε η υπόθεση σκέφτηκε ο Γιώργος. Αυτό ήταν. Άκουσαν μουσική, είπαν πράγματα ενδιαφέροντα κι' αδιάφορα, πέρασαν το μεσάνυχτα ο σύζυγος χαλαροήθηκε ο Γιώργος σκέφτηκε. Η Νίνα τον συνώδεψε ως την πόρτα, κάτω. Κι' έκει τον αγκάλιασε και του είπε:

—Και πάλι θα σε συγχάρω για το διήγημά σου Γιώργο. Με συγκίνησε αφάνταστα... Είμαι περήσιμη για σένα κι' άς μην μπορώ να το πω. Κι' όταν γράφεις τόσο ώραία διήγηματα, σ' αγαπώ περισσότερο. Τον φίλησε με πάθος και του είπε την άποχαιρετιστή φράση:

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Πρωτότυπες γάμες

Ο Τζόννυ Όρβενς ηλικίας 18 ετών και η εκλεκτή του Ρούθ Μπέρντ, ηλικίας 16 ετών παντρεύτηκαν στο Νήσο των Ήνωμένων Πολιτειών μέσα σ' ένα γυμναστήριο. Φυσικά, φορούσαν και οι δύο παντοφλάκια όπως και όλοι οι προσκεκλημένοι των. Μετά την τελετή του γάμου γκαρσόνια — πατινέρ προσέφεραν στους προσκεκλημένους κρύα φαντά και αναψυκτικά. Στο τέλος, έπακολούθησε χορός... με πατινία. Και το αποτέλεσμα ήταν ότι η νύφη έδωσε το πόδι της και θα περάσει τώρα τον μήνα του γάμου...

Κι' έτσι η ιστορία τελειώνει... Μ' αυτό το διήγημα που το στόλισε με πολλές κατάλληλες λογοτεχνικές φράσεις, ο Γιώργος ήταν σίγουρος ότι θα πετύχαινε αυτό που ήθελε, χωρίς να πη κουβέντα ο ίδιος. Το διήγημα θα δημοσιευόταν

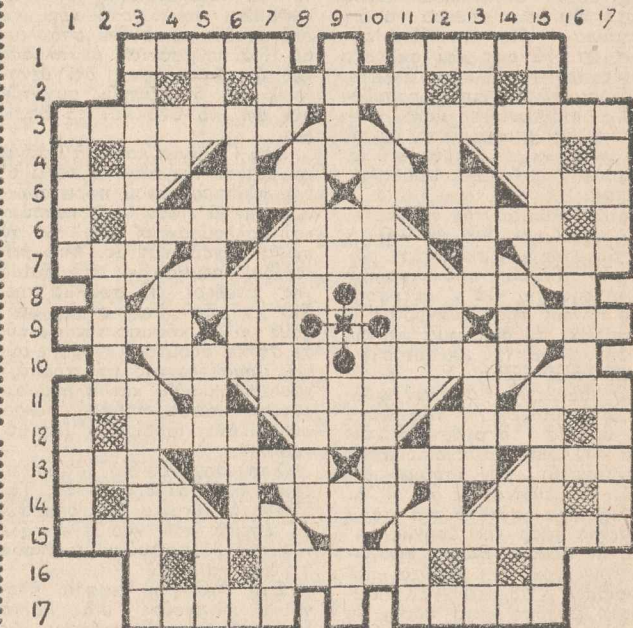
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.120

Οριζοντίως

- 1) Πρωτεύουσα μεγαλονήσου.— Οίκτος εύσπλαχνία, έλεημοσύνη.
- 2) Θεραπεία
- 3) Άγνοια κάτι και ούτε καν το υποψιάζεται.— Άνθικός, αίσχρος, έλεεινός
- 4) Σύνδεσμος.— Άντωνυμία (αίτ. πληθ.).— Δυο σύμφωνα που θα βρείτε όπου υπάρχει «νερδ».
- 5) Άκραιο, άρτια.— Η κυρία πόλις.— Χρονικόν έπίρρημα.

Καθέτως

- 1) Εύσινος εύνοϊκή.— Μας περιτομίζει πάντοτε χωρίς ποτέ να το βλέπωμε (δημ.).
- 2) Χρησιμεύει ως βάση στις καταμετρήσεις.
- 3) Τόπος μαρτυρίου για τους Έλληνες πατριώτες κατά την κατοχή.— Σ' όλες τις κατεχόμενες χώρες οι Γερμανοί συνέλαβαν έκπομπουρία...
- 4) Βρίσκεται και οριζοντίως στο ίδιο μέρος.— Άντωνυμία: έκτατος.— Θα το βρείτε πρό του... Άλαμείν.

μα.—Ένα «και» το συνδέει συνήθως με τα έθνη.

6) Η πρωτεύουσα της Λατινίας.— Θεά των αρχαίων.— Πλανήτης (αίτ.).

7) Ο «φίλος» στα γαλλικά.— Πρωτεύουσα της ευρωπαϊκής χώρας.— Χερσόνησος και όρος της Χαλκιδικής (γεν.).

8) Θα την βρείτε σ' όλα τα χακαροπλοτεία (δημ.).—Βήμα από το οποίο κηρύσσουν οι ιεροκήρυκες.

9) «Πόρτο...» είχαν μετονομάσει οι Ιταλοί τους Άγιους Σαράντες.— Συμπληρωματικός σύνδεσμος (άρκ.).— Τελικός σύνδεσμος.—Ο φως εξεμεταλλεύθη την άδυναμία της...

10) Είπε πολύ κουραστική για τους ηλικιωμένους.— Το μικρό όνομα μιας περιήγησης πρωταθλήτριας και σπάρ.

11) Άρχικα ελληνικού οργανισμού.— Το κύριο γυναικείο πρόσωπο σ' ένα μυθιστόρημα.— Θεός των αρχαίων.

12) Έδωσε το όνομά του σ' ένα αλφάβητο.— Τοπικόν έπίρρημα.—Όροσειρά της Στερεάς Έλλάδος.

13) Κίνησης ύγρου.— Χορευτική πίστα όπου χορεύουν όσοι τη βρίσκουν υποστούνια.— Ποσοτική έρωτηματική άντωνυμία (πληθ.).— Χρησιμεύει στους αρχαίους για φωτισμό.

14) Νότα μουσικής.— Αίσθησις.— Νότα της βυζαντινής μουσικής.

15) Θα κλείσουν τον Ίουβιο.—Υπέρθε ή Μέκκα του Νάζιου.

16) Ο μεγαλύτερος έμπρηστης των αιώνων.

17) Η Ρωσία ενδιαφέρεται πολύ για τα της Τουρκίας.— Δεν έχουν καμιά άμοιότητα μεταξύ τους (ούδ.).

ΘΩΜΑΣ ΚΑΚΚΑΛΗΣ
Η λύσις του 119 στη σελ. 44

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Το μαρτύριο του «σπήκερ»

Το πρότυπο των ελευθέρων κοινοβουλίων είναι αναμφισβήτητο η αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων. Σε κανένα άλλο αντιπροσωπευτικό σώμα οι συζητήσεις δεν γίνονται με τόση ελευθερία, αλλά και τόσο τάκτ και τόσο ευπρέπεια όσο στο αγγλικό κοινοβούλιο.

Το αξιοθαύμαστο μάλιστα είναι ότι, μ' όλο το μεταρρυθμιστικό άνεμο που έπνευσε κατά τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια στην Άγγλια, κανείς δεν σκέφθηκε ποτέ να μεταβάλει τον κανονισμό ή να καταργήσει πολλά από τα παλαιά και κωμικά έθιμα για την εποχή μας έθιμα, που ρυθμίζουν τις ένοχασίες του αγγλικού κοινοβουλίου.

Μέσα σ' αυτή τη Βουλή υπάρχει ένας άληθινος μάστος. Και αυτός είναι ο «σπήκερ» (δουλητής). Πού, στην πραγματικότητα δεν μιλάει ποτέ, αλλά διευθύνει μόνο τις συζητήσεις.

Σύμφωνα με τον κανονισμό, λοιπόν, οι ομήτορες άπευθύνονται μόνο σ' αυτόν και όχι στους συναδέλφους των. Η πρόνοια αυτή έχει ληφθεί για ν' αποφευχθούν οι άντεγκλήσεις και τα έπεισόδια. Ο δυστυχισμένος ο σπήκερ είναι υποταγμένος να τους άκούει όλους, ενώ οι άλλοι βουλευτές μπορούν να συζητούν, μεταξύ των να νουσιενίζονται ή ν' άπουσιάζουν από την αίθουσα.

Κάποτε, μάλιστα ο σπήκερ είναι ο μοναδικός άκροατής! Γιατί στην αίθουσα δεν βρίσκεται κανείς άλλος εκτός από το βουλευτή που μιλάει κι' από αυτόν.

Αυτό συμβαίνει συνήθετα από τις έπττα το άπόγευμα ως τις δέκα το βράδυ.

Σύμφωνα με μια παλαιά παράδοση, που είναι πάντοτε σεβάστη, οι δοκιμασμένοι ομήτορες, είτε από την κυβερνητική παράταξη είτε από την αντιπολίτευση, μιλούν ή κατά την άπογευματινή συνεδρίαση από τις 4 —7 ή κατά τη βραδινή μετά τις 10.

Το διάστημα από τις 7—10 είναι άφιερωμένο στους άναγούριους ή έκείνους που δεν κατόρθωσαν ποτέ να έπιβληθούν με τη οητοική τους δεινότητα.

Άλλά κατά το διάστημα αυτό η Βουλή άδειάζει, γιατί οι βουλευτές πηγαίνουν να φάνε. Η συνεδρίαση όμως έξασκορουμε και ο «σπήκερ» βρίσκεται στη θέση του. Οι ομήτορες που θέλουν να μιλήσουν μπορούν, λοιπόν, να το... τα πουν.

Έτσι, οι άναγούρι κάνουν αυτή την όσα εις βάρος του ένα είδος φροντιστηρίου για να συνήθισουν ν' άναρεύουν.

Ο «σπήκερ» δεν έχει ούτε βοηθό ούτε άντικατάστη. Και δεν του έπιτρέπεται ν' άπουσιάζει παρά μόνον από τις 7—7.30' για να πάρει φάη κι' αυτός. Στο διάστημα αυτό τον αντιπροσωπεύει η... έδρα του!

Γιατί η συνεδρίαση συνεχίζεται και τότε. Ο ομήτορας μιλάει άπευθύνόμενος στην έδρα του «σπήκερ». Και όλα είναι εν τάξει.

Μια τέτοια περίπτωση συνέβη στις 13 Μαρτίου 1895. Ο τότε «σπήκερ» της Βουλής των Κοινοτήτων Γκρόλλυ—που ήταν επίσης πρωταθλητής της πάλης και είχε κερδίσει τεράστια ποσά σε διαφόρους άγώνες—σκέφθηκε στις 7 άπό την έδρα του, άφού πρωτότερος έδωσε το λόγο στον βουλευτή Μιχαήλ Όστον, λέγοντας την καθιερωμένη φράση:

—Ο βουλευτής Όστον είναι κύριος της αίθουσας!

Έπειτα βγήκε από την αίθουσα, αφήνοντας μόνο του τον ομήτορα, που άρχισε να μιλά άπευθύνόμενος στην καρέκλα του «σπήκερ». Κι' ό-τα τελείωσε, αποκλήθηκε μπροστά σ' αυτή την καρέκλα και έφυγε κι' αυτός.

Οι... «βεντέτες» της Βουλής των Κοινοτήτων μιλούν συνήθως κατά τη βραδινή συνεδρίαση.

Υπάρχει όμως μια στιγμή κατά την όποιαν η Βουλή των Κοινοτήτων μεταβάλλεται σε αληθινή γάδρα.

Αυτό συμβαίνει κατά την ψηφοφορία δια βοής, που αποτελεί το έπικρατέστερο σύστημα, γιατί η άνομαστική ψηφοφορία δεν έπιτρέπεται στη Βουλή των Κοινοτήτων. Οι βουλευτές έλασσονγιάζονται τότε για να φωνάσουν το «ναι» ή το «όχι» των, σύμφωνα με την άποψή τους:

Αν ο «σπήκερ» δυσκολεθί ν' άντιληφθί ποιά είναι η θέληση της Βουλής ή ζητηθί αυτό από τους βουλευτές τότε γίνεται η καλουμένη «δι-αίρεσις» που αποτελεί το πιο πρωτότυπο είδος ψηφοφορίας.

Ο «σπήκερ» πατάει ένα κουμπί και άμέσως αναδίδονται κουδούνια και σειρήνες άναγίζουν να ηχούν σ' όλο το άπέραντο μέγεθος της Βουλής των Κοινοτήτων.

Το πανδαμόνιο αυτό των κουδούνιών και των σειρήνων διαρκεί μόλις δύο λεπτά, που μεταφράζεται με μια είδικη κλωούδα, η όποια βόισκεται πλάι στην έδρα του «σπήκερ».

Άμέσως έπειτα ο φρούραρχος της Βουλής κλείνει όλες τις πόρτες. Οι καθυστερημένοι βουλευτές μένουν έξω και άποκλείονται από την ψηφοφορία.

Οι παρόντες περνούν τότε στους καλουμένους «διαδοχούς». που βρίσκονται γύρω από τα άμφιθεατρικά τοποθετημένα καθίσματα, οι οποίοι ζωντανέ «ναι» προς τα δεξιά και οι οποίοι ζωντανέ «όχι» προς τα άριστερά, βγαίνουν κατόπιν ένας-ένας από δύο άντικρινές πόρτες και οι ψηφο-λείται τους κατανοούσαν.

Όλη αυτή η πολύπλοκη διαδικασία γίνεται με άστραπιαία ταχύτητα και διαρκεί μόνον 10 λεπτά και τολύ σπάνια 20.

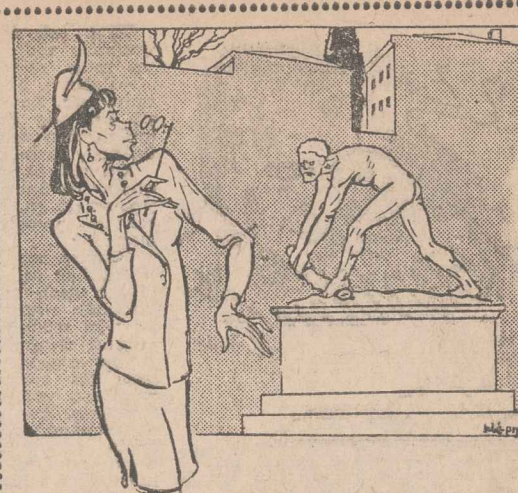
Κατά τις συνεδριάσεις οι βουλευτές μπορούν να φορούν τα καπέλλα των. Μόνον όταν μιλούν είναι υποχρεωμένοι ν' άποκαλυφθούν.

Κάτι άλλο που θα φανή παράδοξο, και που δείχνει την προσπάθειαν «Άγγλων στις παραδόσεις τους» είναι και το ότι οι περισσότεροι βουλευτές στέκονται όρθιοι, ή τόν άπλούστατο λόγο, ότι δεν υπάρχουν έπαρκη καθίσματα για όλους.

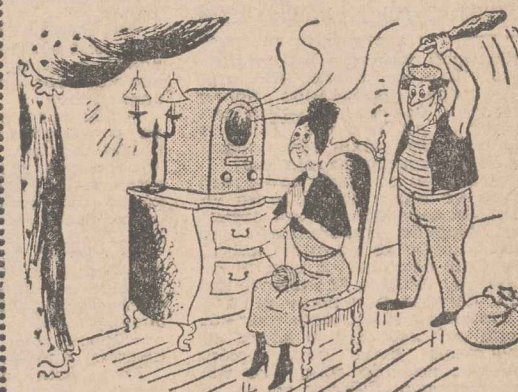
Ο άριθμός των μελών της Βουλής των Κοινοτήτων έχει διπλασιασθή σχεδόν από τον περασμένον αιώνα. Άλλ' ο άριθμός των καθισμάτων παραμένει πάντοτε ο ίδιος. Και κάθονται μόνον όσοι πρόφτανουν. Οι άλλοι παρακολουθούν όρθιοι τις συζητήσεις ή διασκορπίζονται στους γειτονικούς θαλάμους και μπαίνουν στην αίθουσα μόνον όταν άναγορεύσει οι άρχοντες των κομμάτων ή πρόκειται να γίνει ψηφοφορία.

«Απαγορεύεται η είσοδος στις γυναικες»

Η διεύθυνσις ενός μεγάλου εργοστασίου αυτοκινήτων στην Αμερική άναγόρευσε την είσοδο στις γυναίκες γιατί υπολόγισε ότι κάθε τέτοια έπίσκεψι προκαλεί μια ζημία 1000 δολαρίων. Συμβαίνει δε αυτό γιατί οι έρνάται άποσκολογούν για την κυττάζουν και επί άσκε-τη ώρα έπειτα δεν έχουν όρεξη να έργασθούν. Η είσοδος επιτρέπεται μόνον σε γυναίκες άνω των 60 ετών.

Μαντάμ Σουσοϋ: Πτωχε άνθρωπε!...

Ο σπήκερ του ραδιοφώνου: «...Και τότε η Έλθιρα έννοιωσε πως θα έχανε τις αισθήσεις της...»

ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

—Ναι, αγαπή μου, ού έίπα πως ήθελα να γνωρίσω την οίκονεία σου, άλλα όχι εδώ πέρα!...

ΕΥΓΕΝΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ

—Παρακαλώ, περάστε πρώτος!

Ο θάνατος του... «πρίγκηπα»

Κάθε παιδί γεννιέται με την τύχη του. Έτσι κι ο ήρωας της ιστορίας μας που άσπασε πολλές φορές την αστυνομία, γεννήθηκε κι αυτός με τη δική του. Ακούστε την αληθείστα μέχρι των παρομιγκών λεπτομερειών ιστορία του:

Η μοίρα του τον είχε καταραστή «μάλαμα να πιάσει και χύμα να γίνει»! Διαρκώς βάσανα και στενοχωρίες διαρκώς (τροπήματα) στο τμήμα, διαρκώς το μαρτύριο και το βασάνο της οικογένειάς του. Οι δικό του τον λέγανε «εφιάλτη». Και με την αλήθεια δεν είχαν κι άδικο. Έτρεμε το φυλλάκι τους και θε φορά που χτυπούσε η πόρτα κι εμφανιζότανε ένας αστυνομικός. Ξέραν πως πάλι θα τους είχε δώσει σε βάσανα ο «Γιώργος τους» το «διαμάντι» τους και για την κυριολεξία... ο «καλτικός παρὰς» τους.

Ο Γιώργος Ο... ήταν από παλιά κι αριστοκρατική οικογένεια. Σπούδασε μ' όλη την άνεση του κι είχε όλα τα μέσα να γίνει ένας καλός επιποτήσιος κι ένας καλός άνθρωπος. Όσο από το γυναικείο άκομψο έδειξε τις προτιμήσεις του: Τό έσκασε από το σχολείο για να πάει να κάνει παρέα τους αλήτες του Λαριόλα, και να διασκεδάσει μαζί τους. Όλοι οι αλήτες που μαζί ζούσαν στα θανάτια του Σταθού Λαριόλα τον ζέσανε και τον εκτιμούσαν. Κι' επειδή ήταν πάντα καλοντυμένος κι από καλή οικογένεια τον λέγανε «πρίγκηπα». Ο «πρίγκηπας» δεν άρνησε να πάρει όμως όλες τις συνθητικές τους, να μηψηλά στα μυτηνιά της σκοτεινής ζωής τους να γίνει άρχοντας σπείρας λυποδύτων και ν' άσπασε τέλος την αστυνομία.

Κάθε τόσο μια «δουλίτσα» του τους ανάγκαζε να τον σερβίρουν στο τμήμα και να καλούν τους οικείους του να τον παραλάβουν από πληρώσουν προηγούμενης τα «ποσά» του. Μ αυτό το μαράζι πεζάναν οι γονείς του. Όταν κληρονόμος ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας τους ο Γ. Ο. αποφάσισε ν' αλλάξει ζωή. Να γίνει άνθρωπος. Να κάνει σπουδές στην Ευρώπη. Πήγε στο Παρίσι Λίγο αργότερα όμως η αστυνομία του Παρισιού σ' ένα από τα νυκτερινά (μπλόκα) της τον βρήκε χωρίς μια δεκάρα στην τσέπη του, μισόγυμνο μέσα στο κρύο της χειμερινής νύχτας. Είχε χάσει ακόμη και τα ρούχα του στο χοροτοπίσιν. Τον μάζεψαν τον κλείσαν σ' ένα άουλο άστέγων και αλήτων και από εκεί με την πρώτη ευκαιρία τον στείλαν ως ανεπιθύμητο στην πατρίδα του.

Γυρίζοντας στην Αθήνα ο τύπος μας βρήκε παντρεμένη την αδελφή του. Η καυμένη αυτή γυναίκα που δεν είχε πάψει να τον αγαπά, τον λυπήθηκε και τον δέχτηκε στο σπίτι της. Μα δεν φανταζόταν τη φωτιά που έδωσε στο κεφάλι της. Λίγον καιρό κατόπι ο Γ. Ο. άρχισε πάλι την ύποπτη ζωή του. Έμπλεξε στον κόσμο των εμπόρων των ναρκωτικών και των τοξικομανών. Πότε είχε δέκα κοστούμια και πότε έμενε μισόγυμνος.

Τότε πιά η αδελφή του κι' ο γαμπρός του χάνοντας την ύπομνη τους του δάσαν μια μέρα: — Γιώργη, δεν έχεις πιά θέσι στο σπίτι μας. Κάνε ό,τι ζωής άρέσει μα μη μας ένοχλήσεις πιά. Πάρε κιόλας ένα χρηματικό ποσόν κι' αν θέλεις γίνει άνθρωπος... —

Και του έδωκαν ένα σημαντικό ποσόν το οποίο όμως εκείνος εξαπέμισε με την παρέα του, σε γλέντια με γυναίκες του ελαφρού κόσμου.

Επειτα κάθηκε από την πιάτσα. Η αδελφή του αφού πέρασαν λίγες μέρες χωρίς να τον ιδεί πούθεν ή να μάθι τίποτε γι' αυτόν σκέφτηκε πως πιθανόν να είχε φύγει για καμιά επαρχία φαντασμένη όμως τη στενοχώρια της όταν ένα μεσημέρι έβλεψε από το σπίτι της σταμάτησε μια νεκροφόρος. Μέσα σ' αυτήν ήταν ένα φέρετρο στολισμένο με λουλούδια! Τον νεκρό συνήδεναν πέντε έξη νεκροπομπή κι ο επικεφαλής αυτών χτύπησε την πόρτα του σπιτιού και δήλωσε: — Θέλω την αδελφή του Γιώργου Ο... —

Παρουσιάθηκε άμέσως ο γαμπρός του Ο... —

— Τι συμβαίνει; ρώτησε κατάπληκτος κυττάζοντας την πολυτελή νεκροφόρα με τις μεταξωτές κορδέλες και τους φρακοφορεμένους νεκροπομπές.

— Σας φέρω το Γιώργο Ο δέλωσε ο νεκροπομπός. Πέθανε χθές βράδυ ξαφνικά. Επειδή είμαστε φίλοι του αντάλλαξε και του κάνουμε την κηδεία. Έτσι τον βάλαμε στην κηδεία και τον φέραμε για να τον αποχαιρετήσετε για τελευταία φορά... —

Η αδελφή του «εφιάλτη» έβαλε τα κλάμματα. Όσο κι αν ήταν κακοποιός ο «μακαρίτης» ωστόσο ήταν αδελφός της. Ο άνδρας της πάλι συγκινήθηκε.

— Φέρτε τον εἶπε στους νεκροπομπές επάνω... —

Τότε όμως οι νεκροπομπή δέλωσαν:

— Πρέπει να μας δώσετε πρώτα τα λεφτά που ζοδεψάμε.

— Καλά, βρε παιδιά δεν, χάθηκε ο κόσμος φέρτε τον νεκρό επάνω και τα κανονίζουμε... —

— Όχι, όχι επέμεναν εκείνοι. Πούτα θα μας δώσετε τα λεφτά... — Ο γαμπρός κι' η αδελφή του «μακαρίτη» θυμωσαν μ' αυτή την επιμονή των νεκροπομπών και τις υπερβολικές αξιώσεις τους. Άρχισαν λοιπόν μια ζωντανή διαλογική συζήτηση που δεν άρνησε να καταλήξει σε καυγά. Τότε ακριβώς όμως συνέβη κάτι εκπληκτικό. Η αδελφή του Γ. Ο. τον είδε να πετιέται από το φέρετρο να κατεβαίνει από τη νεκροφόρα και να φωνάζει στον άνδρα της: — Σ' ήξερα για παραδοξότητα, μα δεν φανταζόμουν ότι θα παζάρωνες και τα έσοδα της κηδείας μου!... —

Η δύστυχη κυρία λιποθύμησε από τον τρόμο της. Ο γαμπρός του έμεινε σαν μαρμαρωμένος από την κατάπληξη του. Ο Γ. Ο. όμως εξακολούθησε να φωνάζει και να βρίζει. Είχε καθαλίσει μάλιστα στη νεκροφόρα γυρίσει δεξιά κι αριστερά. Μ αυτό το δρόμο και φωνάζει για να τους κάνει ρεζίλι:

— Κυττάζετε τί συγγενείς έχω... Άρνούνται και τα λεφτά της κηδείας μου!... —

Όλη η γειτονιά φυσικά άναστατώθηκε. Έτρεξε η αστυνομία. Πιάσανε τον Γ. Ο. και τους φίλους του και στο τμήμα εξακριβώθηκε τέλος τί είχε συμβεί.

Ο Γ. Ο. είχε σκηνοθετήσει το θάνατό του μαζί με τους νεκροπομπούς φίλους του κι' είχαν αποφασίσει ν' άσπασουν μ' αυτό τον τρόπο χρήματα από τους συγγενείς του για να πάνε να τα γλέντησουν. Μα όταν είδε ότι το «κόλπο» δεν έπιασε γιατί αν τον μετέφεραν μέσα στο σπίτι δεν θα μπορούσε να κάνει για πολλή ώρα τον πεθαμένο, πήδησε από το φέρετρο και άρχισε να βρίζει.

Ο παράξενος αυτός «μακαρίτης» στάλθηκε με την παρέα του στην Εισαγγελία και από εκεί στην φυλακή. Μα το επεισόδιο του αυτό αν κι' έχουν περάσει πολλά χρόνια, ακόμη το θυμούνται πολλοί κάτοικοι της συνοικίας του εκεί κάτω στο Κορίτσι της Γειτονιάς.

● ΔΡΑΚΟΣ

Ο ΑΧΜΕΤ ΖΩΓΟΥ ζη... από το πόκερ

Τί τραβάει από τις αδελφές του

Δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου ο Αχμέτ Ζώγου, απ' την εποχή που εμφανιζόταν στους δρόμους των Τίρανων καθάλα στο άσπρο του αλόγου. Μένει πάντα νέος γεμάτος ζωτικότητα. Η μόνη αρωσία απ' την οποία υποφέρει μονίμως είναι... μια φοδερή αναπαράδια!

«Με τέτοια οικογένεια που έχω — λέει ο ίδιος με παράπονο — πως ήταν δυνατόν να μη χρεωκοπήσω; Οι αδελφές μου, που μου προκάλεσαν πάντα τους μεγαλύτερους μπελάδες, μένουν ακόμη αδιόρθωτες. Όσο κι αν θυμώνω όσο κι αν μαλώνω μαζί τους, μου ξαναρχονται σε δύο μέρες... ντυμένες ανδρικά!...»

Δεν έχει άδικο λοιπόν ο Ζώγου να θεωρή τον εαυτό του ως ένα απ' τους δυστυχέστερους πρώην βασιλείς. Για να τα βγάλει πέρα δεν έδωσε προ 3 μηνών να δάλη μερικούς κοινούς φίλους να διενεργήσουν έργο μεταξύ των άλλων εξορίστων βασιλέων.

Οι εισφορές αυτές του απέδωσαν 9.544 αγγλικές λίρες.

Αν ωστόσο το πορτοφόλι του είναι μάλλον άδειαν μπορεί να παρηγορηθεί καθώς με την πλούσια γκαρνταρόμπα του — πράγμα σπάνιο στην εποχή μας — που περιέχει 123 κοστούμια. Όταν τα ξείδεψε απ' το Λονδίνο στο Κάιρο, έμεινε 62 μπλούζα με τα ρούχα και τ' απορρορούχά του.

Ο Ζώγου ζή τώρα «σαν μικρονοικοκύρης» — όπως λέει ο ίδιος — στο Κέρε 65 χιλιάδων τετραγωνάκι απ' το Κάιρο. Και προσπαθεί «να κερδίσει το ψωμί του» με τη χαρτοπαίξια, με το πόκερ. Συχνάκι λοιπόν τα βράδια σε διάφορα απ' τα μεγαλύτερα οπτικά της Αιγύπτου και παίζει χαρτιά έως αργά τη νύχτα, συχνά δε ως το πρωί. Τις τελευταίες βδομάδες, τον βοήθησε εξαιρετικά η τύχη και κέρδισε 2.000 λίρες.

Δεν νοσταλγεί ούτε στιγμή τα Τίρανα και τον αλβανικό θρόνο. Προτιμάει την ήσυχη ζωή που περνάει. Κάθε Τετάρτη παίρνει μαζί του τη σύζυγό του Ζερλιντήν — στην οποία έχει προτείνει το Χόλινγουντ ένα συμβόλαιο 5 ετών, αν δεχθεί να γυρίσει το φιλμ της ζωής της — και πηγαίνει στο Κάιρο μ' ένα μικρό αγγλικό αυτοκίνητο των 6 ίππων, που το οδηγεί ο ίδιος. Κάνει μερικά ψώνια και ξαναπαίρνει το δρόμο της επιστροφής.

Αν όμως ο Ζώγου ζή ήσυχος σαν μικρονοικοκύρης οι αδελφές του έχουν μείνει εκκεντρικές, όπως ήταν την εποχή που κυκλοφορούσαν στους δρόμους των Τίρανων ντυμένες ανδρικά! Ο Ζώγου προσπαθεί να τις παντρώσει, αλλά δεν το κατάφερε ακόμη. Πολλοί όμως έδωσαν έλπιζε βάσιμα ότι είχε βρή την ευκαιρία ν' αποκαταστήσει τη μία απ' αυτές τη Γκέζη, παντρεύοντάς την μ' ένα απ' τους κυριώτερους μετόχους της διωργούς του Σουέζ. Έξω από όμως ξέσπασε ένα σκάνδαλο, κι' οι αρραβώνες διαλύθηκαν.

Οι τρεις αδελφές, που μαλώνουν συχνά μεταξύ τους είχαν στοιχηματίσει ότι δεν θα τολμούσε καμιά τους να διασχίσει ένα δρόμο του Κάιρου... ο Λόγγυνη! Η Γκέζη δέχτηκε το στοιχημα. Και δεν έδωσε καθόλου να εμφανισθεί σ' ένα κεντρικό δρόμο με το κοστούμι της Εύας!... Άμέσως τη συνέλαβαν, δυο αστυνομικοί και την ώδηγησαν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

Εκεί, η Γκέζη έβαλε τις φωνές: — Είμαι αδελφή του βασιλέως Ζώγου της Άλβανίας και πριγκίπισσα από βασιλικό αίμα! Τηλεφωνήστε στον αδελφό μου και θα ιδίτε ότι δεν σας λείψω φέματα!

Δυό ώρες αργότερα, ο Ζώγου έβλεψε φρενών για την καινούργια εκκεντρικότητα της αδελφής του, έφτασε στο τμήμα και κατάφερε έπειτα από χίλιες προσπάθειες να εξευμενιστεί την αινυπιακή αστυνομία και να έλευθερώσει τη Γκέζη.

Το ίδιο βράδυ όμως έλαβε ένα τηλεφώνημα απ' το μπωτό της νέας: — (Σας παρακαλώ να θεωρήσετε διαλελυμένους τους αρραβώνες μου με την αδελφή σας!) —

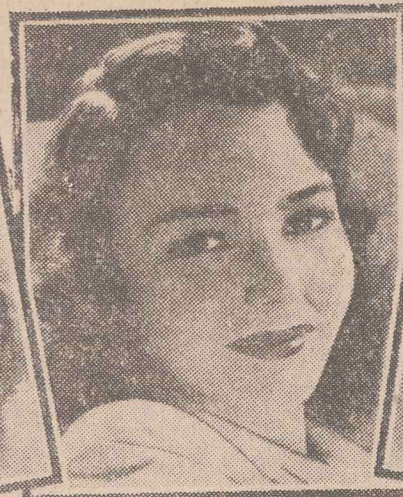
Έτσι ζή ο Ζώγου της Άλβανίας ο άνθρωπος που αυτιανασκουμπήθηκε άλλοτε βασιλεύς. Οι τρεις αδελφές του όμως, που τις ονομάζει «δαίμονες» μεταβάλλουν σε Κόλασι το Καθαρτήριο του... —

Ευχαίρια για τους Ροδινσώνας

Η αμερικανική κυβέρνηση άπεφάσισε να πουλήσει πολλές μικροσκοπικές νησίδες, που χρησιμοποιούνται ως τώρα ως στρατηγικές βάσεις για τη μετά την ανακάλυψη της ατομικής βόμβας πιστεύεται ότι δεν ανταποκρίνονται πιά σ' αυτό τον προορισμό τους. Πολλές απ' αυτές τις νησίδες έχουν εξαιρετικά ήπιο κλίμα και είναι ευνοημένες. Άλλωστε, προσφέρονται σε εξαιρετικές τιμές μαζί με τα «μουνγκάλους» και τις διάφορες εγκαταστάσεις που είχαν κατασκευασθεί εκεί κατά τον πόλεμο. Η ευκαιρία είναι πραγματικά μοναδική, για τους συγχρόνους Ροδινσώνας...

Ελενη

Μελαχροινί

Καστανή

ΕΝΑΣ Αμερικανός επιστήμων ο δόκτωρ Τζών Έβανς σπριζόμενος στις σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες για τη σχέση που υπάρχει μεταξύ ωρισμένων εξωτερικών γνωρισμάτων (χρώμα μαλλιών, επιδερμίδος κτλ.) και τις προσωπικότητες του ατόμου και σ' ένα μεγάλο αριθμό στατιστικών παρατηρήσεων έδωσε τα ακόλουθα «πορτραίτα» της Ελενης της Μελαχροινής, της Καστανής και της κοκκινομάλλους της γυναίκας με πυρόξανθα μαλλιά.

Η ξανθή

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Καλή τρυφερή, λιγάκι απογοητευμένη και άτολη. Πολύ ιδιότροπη και μεψήμορη. Ζή πάντα υπάσ' ένα όνειρο και συνθεστέρα θυσιάζει σ' αυτό τα πάντα. Είναι ο τύπος της μελαγχολικής και ρωμαντικής νέας. Κινείται πάντα από το ενστικτώ. Την λογική την αποστρέφεται και δεν την πολυκαταλαβαίνει. Συγκινείται και κλαίει πολύ εύκολα. Της άρεσει να ζή μέσα σ' έναν ιδανικό κόσμο.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ: Όταν λέει «ο αγαπώ» δεν πρέπει να την πιστεύετε πάντα όπως επίσης κι' όταν λέει το αντίθετο. Γιατί δεν είναι ποτέ βέβαιη για τα αισθήματά της. Το φρονιμότερο είναι ν' απορρίψετε σε τίς για λογισμιά της. Με λίγη ικανότητα θα είναι δυνατόν πάντα να την φέρνεται στα νερά σας. Αν είσαστε μελαχρινός και ψηλότερος απ' αυτήν παντρευθείτε. Φροντίστε να της δίνετε πάντοτε σαφείς εντολές έτσι που να μην αψηφάτε τίποτε σχεδόν στη δική της πρωτοβουλία. Μην ζητάτε μεγάλη τάξη απ' αυτή. Γιατί ού, το είναι ανώτερο από τις δυνατότητες της.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ: Τα βίαια σπώρ και οι κοπιαστικές εργασίες δεν της ταιριάζουν. Είναι ιδεώδης τροφός, νοοκόμος ή δασκάλα. Επίσης πολύ καλή υπέρτα παιδί για το τελευταίο της παιδί. Φυσικά αυτό δεν θα πη ότι δεν αγαπά και τα άλλα παιδιά της και δεν είναι στοργική μητέρα. Κάθε άλλο μάλιστα.

Η μελαχροινή

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Αυταρχική, άκαμπτη, σοβαρή. Η οικονομία αποτελεί τη μεγαλύτερη απασχόλησή της. Υπομονετική, έχευμη, πονηρή. Χωρίς να τα καταλαβαίνει είναι αυτή που σας διευθετεί στη ζωή. Η αντίστασις και τα εμπόδια δεκαπλασιάζουν την ένεργητικότητά της. Είναι λιγάκι ευερέθιστη, αλλά ο θυμός της περνάει πολύ εύκολα. Αναγνωρίζει τα σφάλματά της. Μισεί την υποκρισία. Αν έχει λευκή επιδερμίδα είναι πρότυπον οικοδεσποίνης και πρώτης τάξεως σύντροφος.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ: Αν σας αγαπά είναι πρόθυμη να θυσιάσει τη ζωή της για τη δική σας. Άλλα δεν θα σας χωρήσει καμιά άπιστία. Στην άγνη της υπάρχει περίοιστο πάθος παρά τρυφερότητα. Είναι ηλδότημη και αποκλειστική στο αίσθημά της. Είναι εξ' άλλου επιφυλακτική

Κοκκινομάλλουσα

το χρώμα των μαλλιών και η προσωπικότης

και διατεκτική στις εκπλήξεις της. γ ατι δεν δίνει εύκολα την έπιστοσύνη της.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ: Εργάζεται ως την τελευταία πνοή της ζωής της. Είναι δύσκολο να την άσπασει από το σπίτι και το νοικοκυριό της. Δισκείται για την τάξη, τη μεθοδικότητα και το οργανωτικό της πνεύμα και είναι ικανή για κάθε εργασία.

Η καστανή

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Ζωηρός, πρόσχαρος. Δεν απογοητεύεται ούτε κουράζεται εύκολα. Είναι ικανή για όλα τα έλευθέρια επαγγέλματα. Έχει μεγάλη ικανότητα ενοχίας και αναγνωρίζει επιτυχώς τους άρρενες συναδέλφους της.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ: Είναι ο τύπος της γυναικας που φερτάρει. Έχει πολλούς φίλους και δημιουργεί γύρω της βεβαιωστές φροντίδες για τα συμφέροντά της και δεν δίνει εύκολα την καρδιά της. Αν όμως η επιδεριμίδα της είναι λευκή, είναι λιγώτερο επιφυλακτική και ρέπει πιο πολύ στις αισθηματικές περιπέτειες. Ής σύζυγος είναι εξαιρετική σύντροφος. Στέκεται με άμωρος στο πλευρό του συζύγου της και τον βοηθεί σε όλα.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ: Μεγάλη νευρική άντοχή. Όταν έχει μαύρα μάτια είναι ικανή για όλα τα έλευθέρια επαγγέλματα. Αν έχει γαλάνα μάτια, η προτιμώμενη στρέφεται στις διακοσμητικές τέχνες, το εμπόριο κτλ. Οι καστανές με μέτριο αναστημα σημαίνουν επιτυχία ως χορεύτριες ή ηθοποιοί. Η καστανή είναι επίσης πολύ καλή ως υπάλληλος γραφείου.

Η κοκκινομάλλουσα

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Ευερέθιστη, νευρική, αυταρχική, στον υπέρτατο βαθμό. Αν το πρόσωπό της είναι «όθαλ», έχει πιθανώτατα δραματικές και λυρικές ικανότητες που έγγιζουν τα όρια της ιδιοψυχίας. Ένεργεί πάντοτε με πάθος και άψηφα τους κινδύνους. Περήφανη και φιλόδοξη. Είναι ανίκανη για οποιαδήποτε ποταπότητα. Ειλικρινής, γενναίωδης και μεγαλόφρων. Άσκει μια άκατανόηστη γοητεία πάνω στους άνδρες. Αν η επιδερμίδα της είναι πολύ λευκή ή θελήσις της ύστερη τότε και οι ένθεουσιασμοί της την παρασύρουν. Η ροζ επιδερμίδα φανερώνει εξαιρετική ευφυία και ψυχικό πλούτο.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ: Η κοκκινομάλλα προκαλεί η τη λατρεία ή το μίσος. Δεν είναι πολύ αισθηματική. Άλλα όταν αγαπήσει έναν άνδρα μπορεί να θυσιάσει τα πάντα σ' αυτόν. Οι βίαιες σκηνές και οι δραματικές λύσεις δεν την τρομάζουν. Αποστρέφεται την υποκρισία και το ψέμα.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ: Αελητρία, ήθοποιος ή άεροπόρος. Αν συμβεί να μην είναι άεροπόρη η ζωή της κατατάσσεται μαρτυρική, γιατί είναι ανίκανη να ζήσει στη μετριότητα. Η έμφυτη έπαρσις της είναι ο χειρότερος σύμβουλος της.

ΤΖΟΡΤΖ ΧΑΝΤΣΟΡ

Ένα δίλημμα

Πονεμένη καρδιά
Ενταύθα: Ξαναδιαβάω το γράμμα σου κι' αρχίζω με τα ίδια σου τα λόγια:

«Είμαι μία γυναίκα 40 χρόνων. Έχω 5 παιδιά τρία κορίτσια και δύο αγόρια. Παντρευτήκα 20 χρόνι και πήνε είκοσι χρόνια ποιμαίνω παντρεμένη. Τα πρώτα δέκα χρόνια τα πέρασα ευτυχισμένη με τόν άντρα μου. Δεν μου έδινε καμιά αφορμή για να περπαπονεθώ. Ούτε ποτέ με στέπρεσε από τίποτα.

Μία μέρα έφερε στο σπίτι μία ράφτρα για να ράψουμε όπως συνήθιζαμε τα φορεμάτα των κοριτσιών και τα δικά μου. Ήταν μία κοπέλλα νόστιμη και πολύ πεταχτή. Αυτό δεν θα το πρόσκα αν δεν έδλεπα τόν άντρα μου, όσες μέρες βάσταζε το ράφιο, να κάθεται σπiti και να κουβαλά ένα σωρό φογητά και γλυκά. Από κείνη την ημέρα έχασα τη γαλήνη του σπιτιού μου και σε λίγο καιρό έχασα και τόν άντρα μου. Έμαθα πως έφυγαν μαζί με τη ράφτρα.

Πάνε τώρα 10 χρόνια που λείπει χωρίς να ξέρω που βρίσκεται. Τα παιδιά μου μεγάλωσαν κ' ενώ με τόν καιρό, τό πήρα απόφαση και προσπαθήσα να τόν ξεχάσω.

Τώρα, λοιπόν, ύστερα από 10 χρόνια έμαθα νέα του. Ήθεσε μία παιδική μου φίλη που ήταν παντρεμένη από Καραμάτα και μου είπε πως είδε, εκεί τόν άντρα μου και της είπε να μου πη κοιρετίσματα και ότι είναι μετανοήμενος για τό κακό που μου έκανε, και ότι αν τόν συγχωρούσα θα ξαναγύριζε κοντά μου. Μου είπε ακόμα η φίλη μου πως τόν βρήκε πολύ γερασμένο, άδύνατο και κακοντυμένο. Ξέχασα να σας πω πως ο άντρας μου έχει τήν ίδια ηλικία με μένα.

Και τώρα σας ρωτώ: Τι να κάνω; Να τής πω να τού πη νάρθη; Ντρέπομαι τα παιδιά μου, αλλά κι' αυτόν λυπάμαι με τό κατάντημα του. Τι να κάμω; Πρέπει να τόν συγχωρώ; Σας βεβαίω πως δεν έχω τή δύναμη να τό κάμω.

Από σας, λοιπόν, περιμένω με τή συμβουλή σας να μου βρήςτε μία σωστή λύση».

Από τό γραφόμενο σου αγαπητή μου (Πονεμένη Καρδιά), βλέπω πως μόνη σου έχεις βρήςτε τή σωτή λύση. Ναι, βλέπω πως είσαι έτοιμη να συγχωρήσεις και να δεχτής τόν άντρα σου στο σπίτι. Κ' έτσι πρέπει να γίνει, καλή μου. Τή στιγμή που έμεις οι γυναίκες θέλουμε να μάς συγχωρούν για τό παρραστατήματά μας — που δυστυχώς δεν σπανίζουν — γιατί να μη συγχωρούμε κι' εμείς τό παρραστατήμα του άντρας μας όταν μάλιστα είναι μετανοήμενος;

Μίλησε λοιπόν και με τό παιδί σου για να υπη τή ντρέπεται, όπως λέει, και συγχωρεσει τόν πατέρα τους. Γράψε τού νάρθη πάλι κοντά σου. Όσον αφορά ν' άνάπτυξη... Καρδιάς που ζήσανε 10 δόλκιμα χρόνια μαζί, γρήγορα θα ξαναβρούν τόν τρόπο να συνεννοηθούν.

Βά τ' κ' α: Γράφετε: «Είμαι ένα παιδί 18 χρόνων και αγα-

πώ μία κυρία 36 χρόνων». Δηλαδή, τα δέκα χρόνια. Και ζητάτε τή συμβουλή μου. Μα τι συμβουλή να σας δώσω; Ένα παιδί στην ηλικία σας δεν ασχολείται παρά με τίς σπουδές του. Έχετε καιρό όταν μεγαλώσετε ν' άνάπτυξη για μία άγαπητή οποιά να μην ύπάρχη διαφορά ηλικίας.

Καποίος από τό Χ.Υ. ν' α: Πολύ συγκινητική η περιήπωση σας στη σημερινή έποχή μας. Έκτιμώ εξαιρετικά τή ρωμαντική και άειοπρηπή στάση σας απέναντι τής νέας. Νομίζω ότι η στάση τής σας είναι τό δικαίωμα να τής έξωμο, λογηθήτε τό αίσθημα σας είτε προφορικά, είτε γραπτά. Είμαι βεβαία πως κι' εκείνη θα περιμένει μία τέτοια στιγμή.

Ερρίκος (Χ.Μ.Χ.): Με λύπη μου θα σας πικράνω. Βασίζομαι, όμως, στο έρωτικό σας αίσθημα, που από τό γράμμα σας φαίνεται να έχετε, ώστε ν' ακούσετε τή συμβουλή μου όσο σκληρά κι' αν διατυπώνεται.

Είσατε νέος, 19 ετών, όπως λέει τό γράμμα σας και αγαπάτε ένα κορίτσι. Σας αγαπάει κι' αυτή. Μα άρωματήστε στο μετεξέσασθρα. Και τό κορίτσι φοβάται τώρα να δέση τή ζωή τής με τή δική σας ψυχή. Τό έσφαλώς η κατάσταση σας θα επιδεινωθή και θα περπατονεθώ. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να φροντίσετε πρώτα, να γίνετε έντελώς καλά. Αφήςτε τα πράγματα στην τύχη. Μην εκδιάζετε τήν κατάσταση γιατί θα σας βγν σε κακό, και είσατε πολύ νέος που με λίγη καλή θέληση κι' έπιμονή θα γίνετε έντελώς καλά.

Ξανθή Αμαζόνα: Απο τήν περιγραφή που κάνετε στο γράμμα σου για τόν άναπημένο σου φοιτητή, γνάζω τό συμπέρασμα ότι ο νέος αυτός είναι σοβαρός και δεν θέλει να σε εκβέσει. Φαίνεται πως έχει τό δικό του τρόπο ν' άνάπτυξη. Αυτό δεν σου τάζει (Αγαγός με πετραχείλια), όπως λέει και μόνη σου. Γι' αυτό τό χαλάσατε χωρίς νάρθη σε λόγια. Μα ο νέος θέλει να τή ξαναφτιάξετε. Υπάρχει όμως, σπiti μέση ο έρωτός.

Ε, λοιπόν, μικρούλα μου, σου δίνω μία συμβουλή με πολλή έπιφύλαξη: βέβαια: ν' ακολουθήσεις τή φωνή τής καρδιάς σου, γιατί ο έρωτός πολλές φορές γκρεμίζει παλάτια.

Τυραννισμένη ψυχή. Κορίθων: Είναι πολύ περιεργή και θλιβερή η ιστορία σου. Ο πόνος η δυστυχία, η μοναξιά η κακία του κόσμου πλημυρίζουν τή ζωή σου, μία ζωούλα 19 χρόνων. Μία τόση τρυφερή καρδούλα σαν τή δική σου. Και βρέθηκε ένας άγνωστος ένας κακός, ένας εκμεταλλευτής τής αθωότητας σου, να σε ούρη σε μία τέτοια απελπισία που ν' άνονγκάζει σήμερα να μου γράφες και να μου λέει: «Η καρδιά μου πονεί...» δεν μπορεί να τόν ξεχάσω».

Ακούσε, μικρούλα μου, ένας τίμιος άνθρωπος που αγαπά, δεν κάνει τή νέα που λατρεύει να ύποψοι. Όλη η στάση του δείχνει πως γυρφε γυναίκα να διασκεδάση και τήν πετάζει έπειτα στο δρόμο!

Σκούπιες, λοιπόν, τό δάκρυά σου, και περιφρόνησε τόν άνθρωπο αυτό.

Ορφέας: Μην κάμετε με τέτοια άκαρκατήριστη πράξη οφού μάλιστα ο συζυγός τής σας έχει τόση έπιπλοσύνη. Μη παρρασυρεθείτε από μία χιμωρήν περιπέτεια για τήν οποία άσφαλώς θα μετανοιώσετε κά-

ποια μέρα, αλλά θα είναι άρ-γά γιατί τό κακό θα έχη νί-νει και για τους δύο σας.

Πολλές γυναίκες έχουν, αυ-τή τή δίψη τής περιπέτειας που τή δικαιολογούνε πάντα με τήν κλασική φράση: «Ψυχικά δεν με συνδέει τίποτα με τόν άντρα μου, ν' αυτό κτλ. κτλ.».

Σας συμβουλώω λοιπόν, σάν καλή φίλη να ζητήσετε άλλου τήν άνάπτυ.

Κυανή Ακτίν: Τό ρωμαντάκι σας είναι πολύ συγκινητικό. Εάν υπάρχουν λόγοι που τό απαιτούν να παντρευ-τήτε, ρωτήστε τή λογική σας, αφού η καρδιά σας στην περιήπωση αυτή δεν έχει τό λόγο. Μήπως, όμως, άρρότερα γίνετε δυστυχής; Η καλωσύνη είναι κι' αυτή κάτι, ο σεβασμός και τήν περισσότερο. Και πολλές φορές αυτά τα δύο φέρνουν τήν ευτυχία.

Π.Θ.Γ. Ένταύθα: Είναι άπαροήπτο να πληροφορηθήτε αν τό σπυνημα σας τό έστειλε εκείνη. Να τής τό δείξετε, κι' αν άρνηθή ότι είναι δικό τής τότε μη μεταπονητέ. Αφήςτε τήν να συνεχίση τό δρόμο τής και σείς τό δικό σας.

Δύο φίλους Β.Β. και Χ.Κ.: Πρόκειται για προσωπικό σας ζήτημα. Δεν μπορούμε συνεπώς να έπέμβουμε έμεις.

Μικρή πονεμένη: Ένας χαρακτήρας δεν αλλά-ζει βέβαια, μικρούλα μου, αλλά τα άγνα αίσθημα τόν μαλακώνουν όταν είναι σκληρός. Πάντως από τό γράμμα σου έβγαλα τό συμπέρασμα ότι ού-τε εκείνος σε αγαπά με τίς απαιτήσεις που έχει, άλλ' ούτε και ού με τή πείρασή σου. Επομένως γινάτι να στενοχωριέ-σαι και να βρίζεσαι, όπως λέει, σε δίλημμα!

Πεταλούδα: Πόσο σας ζήλευω! 16 χρόνων ώ-ραιά πρώτη στα μεθήματα. Μην σας ενδιαφέρει λοιπόν τί γίνετα γύρω σας. Άργότερο όπου θα μεγαλώσετε, όταν θα-χετε τελειώσει τίς σπουδές σας, μπορείτε να σκεφθήτε κι' όλα τα άλλα. Τώρα είναι πολύ νύ-ρια και μη κάνετε τό ήθικό σας.

Γ.Ν.Κ. Ένταύθα: Αφού ζώσατε τό λόγο τής τιμής σας ότι δεν θα τήν ένοχλήσατε πιά, πρέπει να τόν κρατήσατε. Έτσι θα δείξετε ότι είσατε και σείς σοβαρός και θα σας εκτιμή-ση περισσότερο. Ασφαλώς θα κ' εκείνη τό λόγο τής. Κρατήστε λοιπόν τήν ύποσκε-σί σας.

Δ.Η.Ε.Η.: Όμοιολώ ότι μου έκανε έντύπωση τό γράμμα σας. Παρ' όλο που η ιστορία σας έχει κάτι τό συνειθισμένο, εν τούτοις τα ερωτήματα που βάζετε στον έαυτό σας είναι άρροειστά για μία γυναίκα. Δυσκολεύομαι να σας δώσω μία απάντηση, έδω να μου ξανα-ρωτήσετε άνωφερόντας στο φά-κελλο τ' όνομά μου και να μου δώσετε περισσότερες λεπτομέ-ρειες, τουλάχιστον σπiti, τελευταία περιήπωση: τής αίτίας που άποκαλείτε «άγνοια (βία)». Γράψτε πολύ κάκως, κι' έτσι με τόν τρόπο σας θα μου διηγηθήτε μία — δύο αίτιες, προπάντων τίς δύο τελευταίες που χωρίζουν σας. Περιμένω.

Α.Θ.Σ. φοιτητή: Σάν κα-λός φίλος που είσατε, δεν θα θελήσατε ποτέ να τή δυσσε-στήσατε ούτε να τή βιάσετε να σας αγαπήσει. Ο καιρός θα δεί-ξη και η ευγένειά σας θα τής αλλάξη ίσα τα αίσθηματά.

Τορδάνης: Τίς συμβου-λές αυτές τίς δίνουμε έντελώς δωρεάν στους άναγνώστες μας. Επομένως δεν θα στείλετε χρημάτα. Η ιστορία σας είναι πολύ ένδιαφέρουσα και συγκι-νητική. Μην ξεχνάτε ότι η ά-γάπη όταν βγαίνει μέσα από τήν καρδιά δίχως καμιά ύπε-ροβολή πάντοτε νικά. Κι' ε-φού σείς τήν αγαπάτε, κι' ε-κείνη, όπως μου γράφετε, σας αγαπά, υαλίς άπολυθήτε, με

τήν εύχή τών γονέων σας, θ' άποτελέσετε ένα τριηστό ζευ-γάρι. Λοιπόν, μην είσατε άνο-μολογος. Η ευτυχία και η χα-ρά είναι δική σας.

Πονεμένη Μικρούλα Γ.Ε. Χρειάζεται άποφασισ-τική άγαπητή μου. Με τή στάση σας θα χάσετε ίσα τήν ευτυχία που σας περιμένει. Αφού είσατε δείλη κι' άξεία κά-μετε κάτι τελειωτικό; Γράψτε ένα σημείο, τίμιο, είλικρινές γράμμα στον περί ού ο λόγος κύριο. Κι' απ' τήν άπάντησή κα-νόνιστε τή ζωή σας. Αρνείται: Κάμετε τό σταυρό σας και συμμορφώσατε με τήν έπιμονή τών γονέων σας. Ίσα η ευ-τυχία δεν είναι εκεί που νομι-ζετε έσείς. Πάντως κάμετε αυ-τό τό απελπισμένο πείραμα. Και τονίστε τόν στό γράμμα σας — αν άρνηθή — άπόλυτη μυστικότητα, χωρίς τήν άξεία, πρεπείας σας.

Γκιζέλα, Ένταύθα: Αρ-κή άγάπης είναι. Αλλά προς Θεού, όχι βιασύνες, όχι άπερι-σκεψίες. Ρωτήστε τόν: Τί σκε-πταται για σας; Τί σκοπούς έ-χει; Αν έπιθυμεί άλλως να περσών τόν καιρό του σταθή-τε μακριά. Έτσι κάνει ένα σε-μνό κορίτσι, αγαπητή μου φί-λη. Στίς περιπτώσεις αυτές η βία είναι έλεος. Όδνηση στη λύπη, σπiti άπογοήτευση. Χα-λινάρι λοιπόν. Δεν θα χάσετε τίποτα με τήν τακτική αυτή. Σας τό βεβαίωω άπολύτως.

Μία πονεμένη Μ.η.τ.ρ.α.: Ο μεγάλος σου πό-νος, δυστυχ, μπέρα μουφερε τό δάκρυα στα μάτια. Είναι τό-σο τραγική η βία σου που δεν χωράει καμιά πρακτική συμ-βουλή. Μπρος γκρεμός και πύ-σω ρεύμα! Σφίξε τήν καρδιά σου, κι' άποσε τόν να κνή ού θέλει μακριά από σενα. Δώ, σε όλη σου τή σπορη και τήν άγάπη στα παιδιά σου και ζή-τπες παρηγορία στο Θεό.

MIPANTA

Ροδόλφος Ω.: Απαιτείτε ν' άπάντησω λεπτομερειακά σ' ένα μικροσκελές σας έρωτη-ματολόγιο και ίδιως γράφετε, ότι ερωτήσεις ύπ' αριθμόν 4 και 5! Ρωτάτε τόσο πολλά και ποικίλα — πως να κατα-νικήσατε τή δειλία σας πως να κρατήσατε μία νυνικήα για πολύ χρονικό διάστημα, τί να κάνετε όταν μία κοπέλλα ά-ναβάλλη πάντα τό ραντεβού σας, πως να κατακτήσατε μία νέα πλούσια και καλή οικο-γένεια και πως να πάψε-τε να τσαντεύσατε μετρώ τής παρσάνω πλούσιας και μιάς φτωχής άλλα ήθικης νέας... Τί να σας πρωτοαπονητήσω; Κό-πως; Άπευδυνήστε αν θέλετε τό ύπομνημα Τύπου για ν' έπιτρέψη τήν ερώτη τών σεά-δων τού «Θεσφύρου» και τότε τό λέμε... Πάντως πρόκειται, άπάντω σπiti «ύπ' αριθ. 5» έ-ρωτη σάς: Εγώ προσωπικά θα προτιμούσα μία φτωχική κο-πέλλα. Οι πλούσιες νύφες εί-νε συχνά ένωστιστες κι' έρχε-ται στιγμή που μπορεί να χτυ-πήσουν σπiti άντρα τους πως τόν άγοράσανε. Νομίζω πως αυ-τό είν' η μεγαλύτερη βία σάς για έναν προσωπικό άντρα...

ΧΡ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κρέας διατηρημένο έπι-πενήντα χρόνια!

Δεκαπέντε άνδρες τής άπο-στολής Μπένοντ, υπό τόν Άμε-ρικανό ναύαρχο Κροζέν, βρή-καν σπiti περιοχή τού Μαίτι Μούοντ, κοντά στο Νότιο Πό-λο, τό μέρος όπου ο πλοίαρχος Σκώτ είχε τήν έγκατάστασ-τον πριν από πενήντα χρόνια. Τό άξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι μέσα σ' αυτή τήν έγκα-τάσταση βρήκαν διάφορα τρέφει-κα: ίδιες πρόβες κοάες, πο-είνε διατηρηθή σε άρίστη κο-τάστασι μέσα στον πάγο.

Χοντρος και ο Λιγνος

Χοντρος και ο Λιγνος
Είνατε ένα από τα πιο ται-ριασμένα ζευγάρια τού κινηματογράφου. Και δε-ύπασαί κανείς που να μην πιστεύη ότι έποεσε άναπόφευκτα να συνα-τηθούν μία μέρα πάνω στον ίδιο δρόμο ο Άμε-ρικανός Όλιβερ Χάοντν και ο Άγγλος Στάνλεϋ Λώρελ.

Όστόσο για να πραγματοποιηθή αυτή η συνάντηση, χρειάστηκαν ένα σωρό άπίθανες συμπτώσεις, που θα νόμιζε κανείς πως έχουν βγν άπό τό μυαλό κάποιου μυθιστοριο-γράφου ή καλλιτέρα κάποιου σκηνο-θέτου κινηματογραφικής ταινίας. Γιατί η ζωή καθένος από τους δύο ηρωοφίλες κομικούς είναι άξίος μ' έναν τρόπο δολέτα διαφορετικό και τίποτα δεν φαίνεται να δικαι-ολογή τήν πρόβλεψη ότι θα έσυγαν μία μέρα και θα γινόνταν άχώρι-στοι.

Ο Όλιβερ Χάοντν ο περίφημος Χοντρος που γινότασε τόν περασμένο Ιανουάριο τήν πεντηκοστή πέ-μπτη έπέτειο τής γενήσας του, είναι γινός ενός δικηγόρου τής Ατλάντα. Ο πατέρας του, όπως ήταν φυσικό, ήθελε να τόν κάμει κι' αυτόν δικηγόρο και τόν έστειλε να σπουδάση στο πανεπιστήμιο τής Αλα-μπάμα.

Ο νεαρός Όλιβερ ήταν ένας πολύ μέτριος φοιτητής και με πολύ κόπο κατώρσωσε να πάρη τό δίπλωμά του. Στο άναμεταξύ, όμως, είχε διακριθή ως παίκτης τού ράγκμπυ. Οι έπιδελτικές διαστάσεις του τόν είχαν κάμει άληθινό φόβητρο για τίς αντίπαλες ομάδες.

Άλλ' οι έπιτυχίες του στο ράγκμπυ δεν τόν έθουσίασαν. Αντί-θετα, ήταν πολύ περσφανος για τή φωνή του, που ήταν άξέδωλη. Στίς πανεπιστημιακές γιορτές τόν παρακαλούσαν πάντα να τραγουδήση. Κι' ο Όλιβερ είχε άρχισει να πιστεύη ότι ήταν προσωρισμένος να γίνη καλ-λίτεχνος τού τραγουδιού.

Στό τέλος, πήρε μιάν ηρωική άπόφαση: Άφής για πάντα τό νο-μικά και άκολούθησε ένα περιοδεύοντα θέατρο ως τραγουδιστής. Ο πα-τέρας του έγινε έξω φρενών μόλις έμαθε αυτή τήν τρέλλα του. Άλλ' ήταν πιά άργά. Ο Όλιβερ βάδιζε με νοσνά βήματα στον καινούργιο δρο-μιο του.

Μία μέρα, βρέθηκε σπiti Φλωρίδα. Ήταν βέβαιος ότι εκεί θ' άνε-γκριζόταν τό ταλέντο του και ότι θα έθροιάζε.

Άλλ' η έντύπωση που έκαμε η φωνή του ήταν πολύ μέτρια. — Δεν κάνεις για τενόρος, τού είπε ένας ίμπερσάριος. Έχω δώσε κάτι άλλο για σένα... Μου φαίνεται πως τό κοινόν θα γελάσει πολύ μαζί σου αν σ' έδλεπε σπiti θόνη...

Ο Όλιβερ πειραχθηκε. — Δεν θα συμβούλευα κανένα να γλάση εις βάρος μου, ίπε, δείχνοντας τίς τραυρές γραβίες του.

Ο ίμπερσάριος δεν ταραχθηκε καθόλου απ' αυτή τήν τίδει.

— Πήγαίνε να βρής ένα φίλο μου σκηνοθέτη, τού είπε, ού έχω μιλήσει για σένα και θα εύχαριστήθη που να σε ίδη.

Ο Όλιβερ πήγε να βρής τό σκηνοθέτη. Άλλά δεν έ-μεινε καθόλου εύχαριστημένος από τήν ύποδοχή που τού έκαμε.

— Είσαι σωστός έλέφας, τού είπε. Και έχεις τό πιο ήλιθο ύφος τού κόσμου!... Θαυμάσια λοιπόν!

— Πώς θαυμάσια; άπόρησε ο Όλιβερ.

— Νομίζω πως θα υποέσσωμε να κάμουμε κάτι μαζι, πρόσθεσε ο σκηνοθέτης.

Και τού έδωσε κάποιον μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ.

Ο Όλιβερ είχε βρής τόν άληθινό δρόμο του. Ήταν τώρα ένας περσφάτος κομικός. Και δεν θα ξεπερνούσε ίσως τή μεριότητα αν δεν συνδεδείνε να συναντηθή μία μέρα μ' εκείνον που έπρόκειτο ν' άνήγειο τόν συντροφό του...

Πρέπει να γυρίσωμε τώρα άρεκα χρόνια πίσω.

Τό 1902, οι δύο σύζυγοι Λώρελ, που έδιναν παραστάσεις σ' α μικρό άγγλικό θέατρο άποφάσαν να προσθέσουν στο νούμερό τους και τό γινός τους, τό μικρό Στάνλεϋ, που μόλις είχε συμπληώ-σει τότε τα έπτά χρόνια του.

Οι θεαταί βρήκαν πολύ χαριτωμένο τόν μικροσκοπικό ήθοποιό και τόν χειροκρότησαν μ' ένθουσιασμό. Φαίνόταν πως ήταν γεννημέ-ος για κομικός.

Στό άναμεταξύ, ο Στάνλεϋ Λώρελ είχε άρχισει να φοιτά στο σχολείο. Άλλ' ήταν πολύ κακός μαθητής κι' όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων άφής σπiti μέση τίς σπουδές του για ν' άκολουθήση ένα μι-κρό θέατρο. Άργότερα, πέρασε στο θέατρο τού Φορντ Κασνόν κι' έφυγε μαζί του τό 1910 για τίς Ηνωμένες Πολιτείες. Μεταξύ τών μελών τού θέατρου βρισκόταν κι' ένας άλλος μικρός ήθοποιός, που έπρόκει-το να έξελιγν άργότερα σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη: ο Τσάου Σπέν-σερ Τσάπλιν, ο περίφημος Σαρόλ.

Στίν Αμερική, ο Στάνλεϋ Λώρελ προσπάθησε να παίξη σπiti κινηματογράφο. Άλλ' απέτυχε. Αντί να δίνη παραστάσεις σε διά-φορα μικρά θέατρα, άποφάσισε τότε να γίνη σκηνοθέτης κι' άρχισε να γυρίη μικρά φίλμ, κομικά, περιεχόμενου, για λογαριασμό τίς κι-νηματογραφικής Εταιρίας Κίστον.

Σ' ένα απ' αυτά τα φίλμ, που είχε τόν τίτλο «Τό σπίτι τής ευ-τυχίας» έπαιξε κάποιον ρόλο και ο Όλιβερ Χάοντν.

Συνέβη, όμως, ο πρωταγωνιστής τού φίλμ ν' άρρωστήση ξαφνι-κά. Ο Λώρελ άποφάσισε τότε ν' άίσση για μερικές στιγμές τή δου-λειά τού σκηνοθέτου και να τόν αντι-καταστήση. Έτσι ο Χοντρος κι' ο Λιγνος έπαιξαν για πρώτη φορά μαζί.

Η έπιτυχία ήταν καταπληκτική. Ο Χοντρος κι' ο Λιγνος είχαν βρής ο ένας τόν άλλον. Κι' από τότε δεν χώρισαν ποτέ πιά.

Στό Χόλλυγουντ, ζούν τώρα σε δύο γειτονικές βίλλες και είναι διαρκώς μαζί.

Τίποτα, κανένα σύμφεο δεν έχει σκιάσει ως τώρα τήν ειλκρινή φίλια τους. Κι' η διάδοσις προσπολεμικός, ότι χώρισαν και δεν πρόκειται να ξα-ναπαίξουν μαζί, άποδείχθηκε έντελώς άνακριδής. Πως να χωρίσουν άφού άλληλοσυμπληρούνται κι' άποτελούν ένα χαριτωμένο σύνολο!

Η ίδιαιική ζωή των παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα. Είναι και οι δύο τό ίδιο άτυχεσ στο γάμο. Ο Ό-λιβερ Χάοντν χώρισε ως τώρα δύο φορές και ίσχυρίζεται πως δεν πρόκειται να ξαναπαντρευθή. Από τ' άλλο μέρος, ο Στάνλεϋ Λώρελ παντρεύτηκε τέσσερις φορές. Η τελευταία σύζυγός του είναι μία τραγουδισ-τρια ρωσικής καταγωγής, η Έντα Ρασσέλ. Άλλά θα είναι πραγματικά η τελευταία;

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

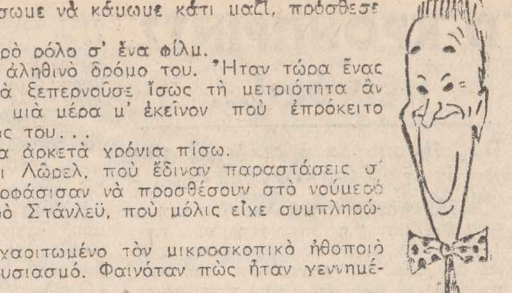
Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Η ζωή ενός «ζευγαριού» τού κινηματογράφου

Ο ΚΡΟΝΠΡΙΝΤΖ πεινάει!...

Πώς ζή σήμερα ο διάδοχος της
Γερμανίας

Κάθε πρωί, ο Γάλλος διοικητής της γερμανικής προτεκτοράτου του Τυμπινγκεν διαθέτει δυο ώρες για να δέχεται τους κατοίκους του τόπου και να ακούσει τα παράπονά τους. Μια μέρα λοιπόν, παρουσιάστηκε στο γραφείο του ένας ηλικιωμένος τζέντλεμαν, τύπος Πρώσου αβελωτικού παλαιάς σχολής. Φορούσε ένα κοστούμι τοιμημένο αλλά με ύπεροχο «κόψιμο». Κι' έζηγνε στον άουδίο υπάλληλο ότι ήταν ο Φοιδοκός Γουλιέλμος φον Χοεντζόλεον, δηλαδή ο Κρόνπριντς, ο Διάδοχος της Γερμανικής Αυτοκρατορίας! Ο υπάλληλος σάστισε λίγο και ζήτησε οδηγίες απ' το διοικητή. Ο οποίος ετόνισε ότι ο Κρόνπριντς ωφείλει να περιμένει τη σειρά του, σαν όλους τους άλλους πολίτες, κι' ότι οι στρατιωτικές άογες δεν θάκαισαν έξαιρέσει γι' αυτόν.

Έτσι λοιπόν, ο πρώην Διάδοχος πήγε τη θέση του στην κορύα, περιμένοντας υπομονετικά. Κι' όταν έπ' τέλους υπήκε στο γραφείο του διοικητού, του είπε:

— Έρθα να ζητήσω τη βοήθειά σας, για να μου επιστραφούν τα κτήματα της οικογενείας μου, τα περισσότερα απ' τα οποία κατέχονται απ' τις στρατιωτικές άογες της ρωσικής ζώνης. Ίδιος μ' έδωσε 'σουν τα κτήματά μου στη Σιλεσία και στο Πότσδαμ. Όλες οι οικογενείες μου ως τώρα έμειναν άκορες. Μου έχει απομείνει μόνον ένα εισόδημα 1.200 μάρκων το μήνα. Πώς να ζήσω μ' αυτό το ποσόν!...

Ο άνθρωπος που παρακαλούσε με ταπεινότητα και σεβασμό τον αντιπρόσωπο των γαλλικών άογων ήταν ο Ίδιος που τον προσκυνούσαν άλλοτε αλλικοί και στρατηγοί...

Μετά τον πρώτο πόλεμο, όταν ο Κάιζερ κατέφυγε στο Ντόν της Ολλανδίας, πήρε μαζί του όλα τα πλούτη του — 20 αυτοκίνητα φορτωμένα με χρυσάφι, άσημι, κοσμήματα και έογα τέχνες. Οι γιοί του ήταν έλεύθεροι να πηγαίνουν όπου τους άοεσε, στη δημοκρατική Γερμανία, και διέτρεχαν όλη την άπέραντη κτηματική περιουσία και τους τίτλους των. Με το τέλος όμως του δευτέρου πολέμου, έλειψαν όλα τα προνόμια των Χοεντζόλεων.

Ο Κρόνπριντς ύπαοχρώθηκε να εγκατασταθί σ' ένα παλιό του κυνηγητικό προίπτερο, χτισμένο σαν μικρό φρούριο πάνω σ' ένα ύκομα, κοντά στο Τυμπινγκεν. Το μοναχικό αυτό κτίριο, τριγυρισμένο από ψηλά δέντρα, ήταν άλλοτε η έρωτική φωλιά του, όπου δεινόταν τις πολυάριθμες φίλενάδες του, στις ημέρες της δόξας του... Τώρα όμως ζει σιωπηλά εκεί μέσα, με τα ελάχιστο κάδομα που του χορηγούσαν οι γαλλικές άογες. Τέλος έπεισε το διοικητή να έπιτάξει τη βίλλα του Βισομγκάνου Φρίντριν Βόλφ, υοντέονα και καλά επιτηρούμενη, κι' εγκαταστάθηκε σ' αυτή, μαζί μ' ένα ζεύγος υπηρετών του και με τη φίλενάδα του: την Εσθλ κι' ώραία σοοϋλάιν Γκρόντα Πούλμαν, τον τελευταίο και μεγαλύτερο έρωτά του.

— Η Γκρόντα έινε η μόνη χαρά που μου άοεισε η ζωή! συνιίζει νό λέη με μελαγχολία. Εύννωμονά τις γαλλικές άογες, που τις έπέτρεψαν να καθή κοντά μου!

Σ' αυτή λοιπόν τη βίλλα τον έπισκέδθηκε τελευταία ένας Γάλλος δημοσιογράφος. Όταν του τηλεφώνησε και του ζήτησε συνέντευξη, ο Κρόνπριντς άάνκε λίγο διατακτικά,

στην άοχή. Έοπευσε δυος να τον δεχθί, μόλις του είπε ότι ήθελε μ' αυτή την ευκαιρία να του προσέορη μερικές ύπεροχες άμερικανικές σοκολάτες και τσιγάρα!...

— Πώς περνάτε τον καιρό σας; τον ρώτησε ο δημοσιογράφος.

— Πλήττω άόανταστα! Δεν μπορώ πιά να κυνηγήσω άφ' ότου οι γαλλικές άογες κατέχεσαν τα όπλα μου. Έγω στεροθή έπίσης την ευχαρίστησι να οδηγώ αυτοκίνητο. Ο διοικητής μου έι διαθέσει ένα μικρό «Οπελ» των 4 θέσεων. Πώς όμως να μου κάνη κεί να οδηγώ ένα τέτοιο αυτοκίνητάκι, άφου ήσουν συνιθισμένος σε «Μερσεντές» των 100 ίππων!

Βεβαίως κατόπιν, ότι δεν είχε συμπαθήσει ποτέ τους Ναζίδες κι' ότι είχε μάλιστα κινδυνεύσει σοβαρά η ζωή του κατά την έκκακίσισι του 1934, γιατί σγελίζον στενά με το Σλάιχερ που εκτελέσθηκε τότε απ' τους γκάνγκστερς του Χίτλερ. Στον πόλεμο, ζήτησε να τον κάνουν στρατηγό, αλλά ο Χίτλερ δεν του έκαμε αυτή τη χάρι. Έτσι, έμεινε όλα αυτά τα χρόνια στο Άλγκάρου, περνώντας τον καιρό του με το κυνήγι, ως ότου έφτασαν οι Σύμμαχοι. Έπειτα συνελήθηκε και φυλακίσθηκε στο Λιντάου, αλλά σε τριέ μήνες άφείθηκε έλεύθερος, γιατί δεν υπήρχαν στοιχεία ένοχής του.

Άλλωστε, στο δημοσιογράφο ότι έινε άπογοητευμένος απ' τη συμπεριφορά των Άγγλων άπέναντί του, όταν υάλιστα σκέπτεται ότι ο βασιλιάς τους έινε πρώτος του εάδελφος... Πρό πάντων όμως έινε έξω φρενών κατά των Ρώσων, γιατί του πήσαν τα κτήματά του. Φρόνισε δέ όταν έιαθε ότι ο στρατάοης Ζούκω χρησιμοποίησε τα δυο ώραία κι' άσπρημένα καθαρόαιμα άλογα που είχε άοεισε στο Πότσδαμ!...

Όσο για την πολιτική κατάσταση της Γερμανίας, έινε τα έξης:

— Το ραδιόφωνο μιλεί διαρκώς για τη δημοκρατική άναμόρφωσι του γερμανικού λαού. Αυτό δείχνει πόσο λίγο μας καταλαβαίνουν οι έένοι... Οι Γερμανοί δεν ήθελαν ποτέ τη δημοκρατία. Χορεύονται κι' έπιθυμούν ένα ύπερτατο άρηνό. Γι' αυτό ένα μοναρχικό κόμμα, που ίδούθηκε τελευταίως στη Βαυαρία, άπόκτησε περισσότερους από 50.000 άπαδοις μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα! Δυστυχώς, το διέλυσαν οι άογες κατοχής. Ήταν ένα σοβαρό λάθος τους, για το όποιο θά μετανοήσουν άόοντερα... Η μεγάλη τραγωδία της Γερμανίας έινε η νεολαία της, που νοοείσθηκε σε μία άδυσο απ' όπου ποέπει να διασωθί. Χορεύεται κανονόγια Ιδανικά!

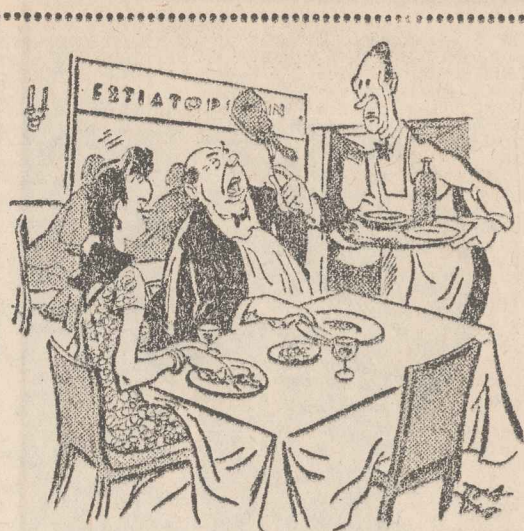
Τα οικονομικά του Κρόνπριντς έινε άείσοδηντα. Άναγκάζεται να πουλήσει κάθε μήνα, άπ' για να ζήσιν — υιά είκόνα, ένα κοσμήμα, ένα χαλί... Και δέχεται με προσοδυία το υπέικο, π' αυτόν, τα πουλερικά και τις άλλες λιχουδιές που του προσφέρουν κάποις — κάποις οι κτηματίες της περιφέρειας.

Έτσι περνάει η δόξα σ' αυτό τον κόσμο...

ΦΡΕΝΤ ΣΙΜΣΟΝ

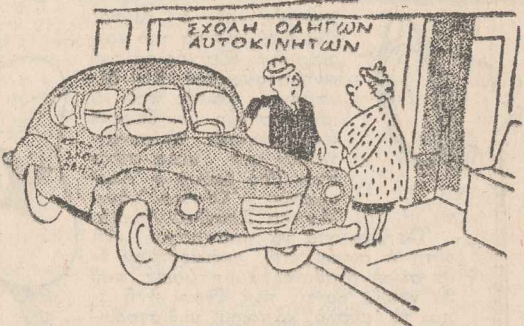
Ο μέσος όρος της ζωής

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, ο μέσος όρος της ζωής για τους μεσορυντητούς Άμερικανούς και των δυο φύλων έινε σήμερα τα 63 χρόνια. Έσμηώθη δηλαδή, μία άνοδος 19 χρόνων σγελικά με το 1911, όποτε ο μέσος όρος της ζωής ήταν μόνον 46 χρόνια. Η άνοδος αυτή άποδίδεται στην καταπολέμωσι πολλών από τις ασθένειες που έμάστιζαν άλλοτε, των ανθρώπων και στην καλλιτέρεψι των υγιεινών συνθηκών της ζωής.

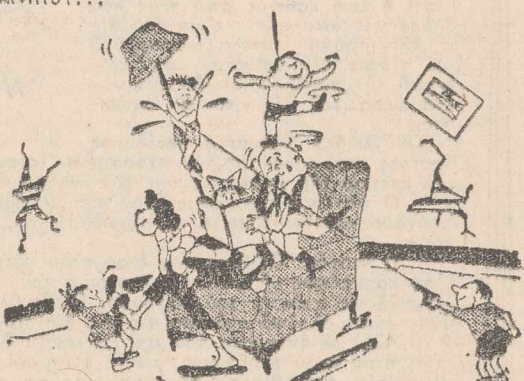
— Γκρορν!... Οι μπαρκάδες σου, παιδί μου, έινε πολύ... νάυλον!...

(Σκίτσος Π. Παυλίδη)

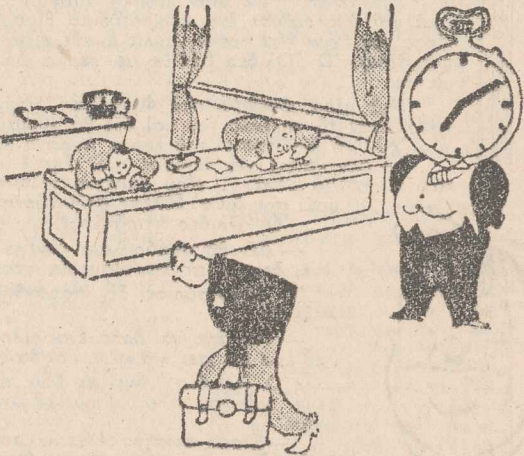

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

— Λοπόν, κυρία μου, αυτό έδω το λάιβε αυτό κίνητο!...

ΕΝ ΟΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ...

Πώς φαίνεται ο προσητάμενος στον υπάλληλο που φτάνει άργα στο γραφείο.

Η τραγωδία του 'Αμάφι

Ένα άπόγευμα του Μαΐου του έτους 1503, ένας άνδρας και μία γυναίκα προχωρούσαν έφιπποι στο δρόμο του 'Αμάφι.

Την ώρα που ο ήλιος έγενερε προς τη δύση του έφθασαν, τέλος, στην έκκλησία της «Θαλασσίας Κόνγκης», που ύψωνόταν κοντά στα βράχια της άκτής.

Ένας γέρος άδελος τους περιέμενε στην είσοδο. Κι' όταν τους είδε να πλησιάζουν φώναζε δυο φάρδες που καθόνταν στα σκαλοπάτια.

— Ο άνδρας και η γυναίκα που έρχονταν προς τα δώ, τότε έινε θέλουν να παντρευτούν κρυφά. Έινε περιττό να μάθετε τ' όνομά τους. Μα μου χρειάζονται δυο μάρτυρες. Και σκέφθηκα πως θά μπορούσατε να χρησιμεύσετε για το σκοπό αυτό.

Οι δυο φάρδες, άφου σμιδου, λεύθησαν ο ένας τον άλλο, άπάντησαν πως δεν είχαν καμιά αντίρρρσι.

Το μυστήριο έγινε σε λίγο.

Η νύφη δεν ήταν άλλη από τη δοκίμα 'Ιωάννα της 'Αραγωνίας, που ήταν τότε μόλις είκοσι έτος χρόνων. Είχε μείνει χήρα, γιατί ο άνδρας της είχε πεθάνει μερικούς μήνες έπειτα από το γάμο τους κι' οι θείοι της, ο καρδινάλιος Λουδοβίκος και ο πρίγκιπας του Τζεράσε, είχαν βάλει ένα νεαρό εύπατρίδη, τον 'Αντώνιο Μπολόνια, να διαχειρίζεται την περιουσία της.

Άλλά, σε λίγο, ένα φλογερό αίσθημα άναπτύχθηκε μεταξύ τους. Κι' έπειδή η καταγωγή του Μπολόνια δεν ήταν τέτοια για να μπορεί να ζήτηση την 'Ιωάννα από τους θείους της, άποφάσισαν να παντρευτούν κρυφά.

Μετά το γάμο, οι δυο σύζυγοι γύρισαν στο μέγαρο της δουκίσσης. Κανείς δεν είκεν ύποπτευσθί το

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ★ Χίλια δάκρυα δεν πληρώνουν ένα κρέος. ΤΟΥΡΚΙΚΗ
- ★ Πιά εύτυχισμένο σε κάνει η φίλια παρά ο ύαμος. ΓΑΛΛΙΚΗ
- ★ Πρέπει να ύποφέρης για να μάθης και να έργάζεσαι για να έχης. ΓΑΛΛΙΚΗ
- ★ Πάρε καλλίτερα άντρα μ' ένα μάτι παρά μ' ένα παιδί. ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΗ
- ★ Ένας καλός φίλος άζειζει περισσότερο άπό έκατό σγηνειές. ΕΛΒΕΤΙΚΗ
- ★ Έκείνος που παντρεύεται πάρα πολύ άργα παντρεύεται για τους γειτόνους του. ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑΚΗ
- ★ Βιαστικός γάμος, μακρά μεταμέλεια. ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ
- ★ Δεν με μέλλει πως γνράζω όσο ζω τόσο μαθαίνω. ΕΛΛΗΝΙΚΗ
- ★ Ν' άγρυπνήη κανείς με το φενγάρη και να κοιμάται με τον ήλιο ούτε ώφέλιμο έινε ούτε τιμητικό. ΙΣΠΑΝΙΚΗ

παραμερό και η ζωή τους άρχισε να κυλά εύτυχισμένη. Έτοι πέρρασαν τρία χρόνια. Και στο διάστημα αυτό άπόκτησαν δυο παιδιά, που μία από τις ύπηρετίες του μεγάρου, η μόνη που της είχαν έμπιστευθί το μυστικό τους, τα παρούσιαζε σαν δικά της.

Όστόσο, ο καρδινάλιος Λουδοβίκος έμπεσε μία μέρα τα πάντα. Και ξεκίνησε από τη Ρώμη, με την άπάφαι να τιμωρήση τους δυο συζύγους.

Εύτυχώς μερικοί φίλοι του Μπολόνια τον είδοποίησαν για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Πήρε τότε την 'Ιωάννα και τα δυο παιδιά τους και έφυγαν για την Άγκωνα.

Άλλ' όταν έφτασαν εκεί ο διοικητής της πόλεως τους είδοποίησε κρυφά πως είχε διαταγή από τον πάπα 'Ιούλιο το 2ο να τους συλλάβη.

Η μόνη έλπίς ήταν να μπορέσουν να περάσουν στην Τσόκνη. Έτσι θά ξεφευγαν από τη δικαιοδοσία του πάπα και θά μπορούσαν να προσφυλάσκουν καλύτερα από τις καταδίωξεις των θείων της 'Ιωάννας.

Άρχισαν άμέσως το περιπετειώδες ταξίδι τους. Η 'Ιωάννα και τα δυο παιδιά τους ήσαν μέσα σ' ένα άμάφι. Ο Μπολόνια προχωρούσε έφιππος πλάι τους.

Άλλ' ενώ βρισκόταν ακόμη στην περιοχή της Άγκωνος είδαν μία πολυάριθμη συνοδεία από ιππείς, που κάλπαζαν προς το μέρος τους.

Ήσαν οι άνθρωποι του καρδινάλιου Λουδοβίκου και του πρίγκιπα του Τζεράσε.

— Φύγε! φώναζε η 'Ιωάννα στον άνδρα της. Γιατί αν σε πιάσουν θά σε σκοτώσουν άμέσως... Μην φοβάσαι για μένα... Οι θείοι μου θά με λυπηθούν και δεν θά μου κάμουν κανένα κακό.

Ο Μπολόνια δίτασε για μία στιγμή. Άλλά άμέσως έπειτα σπηρούνισε το άλογο του κι' έξαφάνισθηκε πίσω από ένα σύννεφο σκάνης.

Έκείνοι που τον καταδίωκαν έκαρταν τα ίχνη του και σε λίγο ο σύζυγος της 'Ιωάννας έφτασε στη Θεράρα, όπου έπεισε το δούκα να μεσολαθήση στον πάπα για τη σωτηρία της γυναίκας και των παιδιών του.

Άλλ' όταν ο αντιπρόσωπος του δούκα της Θεράρας έφτασε στη Ρώμη ήταν πιά άργα. Μία άνατριχί, στική τραγωδία είχε ζετυλήθη μερικές ημέρες προηότερα, μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί του πύργου του 'Αμάφι, όπου οι θείοι της είχαν φυλακίσει την 'Ιωάννα και τα παιδιά της.

Ένα πρωί, ο καρδινάλιος Λουδοβίκος μαζί με τον πρίγκιπα του Τζεράσε μπήκαν μέσα στο κελλί, συνοδευόμενοι από μερικούς άνθρώπους με μάσκα.

Ο καρδινάλιος Λουδοβίκος άπηνε, γείλε τότε μία μικρή προσοχή και στο τέλος φίλησε την άναψία του και τα δυο παιδιά της στο μέτωπο. Ο πρίγκιπας του Τζεράσε έκαμε κι' αυτός το ίδιο.

Έπειτα, οι δυο άδελφοί έφυγαν. Όταν τα βήματά τους άπασαν ν' ακούγονται, οι άνθρωποι που είχαν έρθει μαζί τους έειπαν στην 'Ιωάννα πως έπρεπε να τοιμασθί για να πεθάνη. Και μερικά λεπτά άργότερα, την στραγγάλισαν μαζί με τα δυο παιδιά της.

Το τέλος του Μπολόνια δεν ήταν καλύτερο. Μία μέρα που γυρίζε στο σπίτι όπου έμεινε στη Θεράρα είδε έναν άνθρωπο να τον περιμένει στην πόρτα. Ήταν τυλιγμένος μέσα σ' ένα μακρύ μανδύα και φορούσε μία μάσκα στο πρόσωπο.

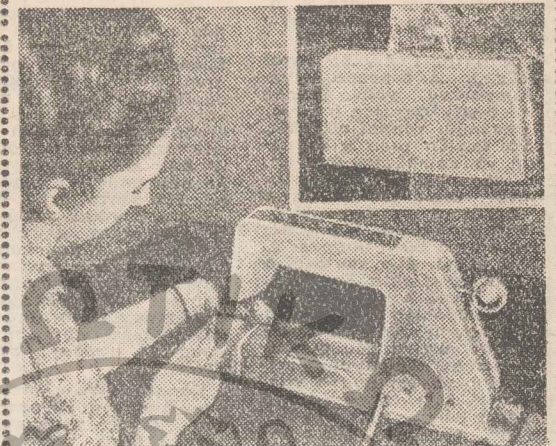
Ο Μπολόνια είχε φέρει κιόλας το χέρι στη λαβή του ζιφους του. Άλλά δεν πρόλαβε να το τραβήξη από τη θήκη του. Ο άγνωστος μ' ένα πύημα βρέθηκε κοντά του. Κρατούσε γυμνό στο χέριο το ζιφος του. Και με μία γρήγορη κίνησι του τρύπησε σέρα για πέρα το στήθος.

Ο Μπολόνια σωριάστηκε κάτω νεκρός. Η έκδικσις των θείων της 'Ιωάννας είχε συμπληρωθί.

ΑΓΚΥΡΕΣ ΑΠΟ ΝΑΥΤΛΟΝΙ

Η περίεργη αυτή άγκυρα που μοιάζει σαν άλεζιπυτο έινε φτιαγμένη από νάυλον και παρέχει μεγάλη ευστάθεια στις βάρκες όταν έπικρατεί στη θάλασσα μεγάλη τρικυμία. Οι Άμερικανοί ναυτικοί έινε, κατενθουσιασμένοι από αυτές τις πρωτότυπες άγκυρες.

ΦΟΡΤΕΣ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ

Στην Άγγλια κατασκευάζονται σήμερα αυτές οι νέες φορτές ηλεκτρικές ραπτομηχανές που έινε από άλουμίνιο και ζυγίζουν μόνο έπτά κιλά. Κοντά στη βελόνα ύπάρχει ένας μικρός λαμπτήρας που φωτίζει το νάζι. Οι ραπτομηχανές αυτές έινε πολύ πρακτικές και μεταφέρονται εύκολα όπως οι φορτές γραφομηχανές.

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ!

Στο Ντενσελντορφ της Γερμανίας έγιναν έσάχτως άγκώοις διαδηλώσεις του πληθυσμού για την άναγκεία των τροφίμων. Γερμανοί και Γερμανίδες κρατούσαν πινακίδες, που άλλες έγραφαν: «Δεν θέλουμε θερμίδες, θέλουμε ψωμί!» και άλλες: «Πεινάμε!»... Όλα πληρώνονται, καθώς βλέπετε, σ' αυτόν τον κόσμο!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Ο μετρητής της ραδιενεργείας

Η χρησιμότητά της εφεύρεσης του Γκέινγκερ

Δεν έχει βρεθεί ως την ώρα κανένα μέσον άμεσης κατά της ατομικής βόμβας. Τι ποτέ δεν μπορεί να προφυλάξει το στόχο της από αυτήν. Υπάρχει όμως μια άλλη σχετική ευκαιρία, που λειτουργεί με μια λάμπα σαν του ραδιοφώνου και που προετοιμάζει εγκαίρως για την παρουσία της επικίνδυνης ατομικής ενέργειας. Είναι ο μετρητής Γκέινγκερ. Προδίδει άμεσα κάθε ακτινοβολία από ράδιον, ακτίνες Χ ή ατομική βόμβα. Στα εργαστήρια ατομικής ενέργειας προστατεύει τη ζωή του προσωπικού από τις φονικές ακτίνες.

Αν στο μέλλον μια οποιαδήποτε χώρα, άλλη από τις Ηνωμ. Πολιτείες κατασκευάσει μια ατομική βόμβα και τη δοκιμάσει πρώτα πειραματικά, οι Αμερικανοί θα υποθέσουν πιθανότατα να ανακαλύψουν την ακτινοβολία της με υπερευαίσθητους μετρητές κι από απόσταση εκατοντάδων χιλιάδων χιλιομέτρων. Θάνατος προειδοποιούνται τότε να φεύγουν ένα κοινοβούριο Πηλρ Χάρμπορ.

Ο μετρητής Γκέινγκερ κατασκευάζεται σε διάφορα μεγέθη. Μπορεί να γίνει μικρός σαν το δροχίλακι μιας ή μεγάλος σαν πόδι τραπέζιου Μπορεί να ζυγίζει μισό κιλό μόνον ή να χρειάζεται ένα καμινόνι για να μεταφερθεί του. Πάντοτε όμως λειτουργεί του βασίζεται σε μια μικροσκοπική ηλεκτρική λάμπα. Μέσα στη λάμπα αυτή υπάρχει ένα λεπτό αέριο, ένα τεταμένο σύρμα κι ένας μεταλλικός κύλινδρος. Όταν λοιπόν ένα μόνον ακτινοβολίας - π.χ. ένα ηλεκτρόνιο ή ένα «σωμάτιον άλφα» σαν εκείνα που εκπέμπει το ράδιον - εισχωρήσει στη λάμπα από τα τοιχώματά της δημιουργείται ένα ασθενέστατο ηλεκτρικό ρεύμα που περνάει μέσα από το άριστο αέριο κι από το σύρμα προς τον κύλινδρο. Και με το ρεύμα αυτό κατάλληλα ενισχυμένο μπορούν να λειτουργήσουν φωτεινά σήματα, κουδούνια, μηχανικοί μετρητές κλπ. Στην περίπτωση του μηχανικού μετρητή οκουγεται ένας ξερός κρότος κάθε φορά που ένα μόνον ακτινοβολίας συναντήσει το σωμάτιο.

Ο μετρητής Γκέινγκερ είναι ικανός να ανακαλύψει ακριβώς κι ένα μόνον ή λέει κι το πόσο που όλες τις απειροελάχιστες διαστάσεις του. Η πλακά ενός φωτεινού ρολογιού περιέχει λίγα εκατομμύρια ροίστα του γραμμαρίου ραδίου, κι όμως η ποσότης αυτή είναι αρκετή για να λειτουργήσει συνεχώς ο μετρητής.

Η αξιοπιστία αυτή συσχετίζεται ανακαλύφθηκε από το νέο Γερμανό επιστήμονα Χανς Γκέινγκερ που έρευνά στην Άγγλια ως βοηθός του περίφημου Ράδεσφορντ. Ο έφευρε της πέθανε πρόσφατα στο Βερολίνο όπου υπήρχε ο δλη του τη ζωή φονικός αντίπαλος.

Ενώ στην αρχή ο μετρητής προοριζόταν μόνο για έρευνας σκοπούς θεωρητικές μελέτες των ακτίνων του ραδίου, δεν άργησε να βρει πρακτικές εφαρμογές στη βιομηχανία. Μια από τις περιρρέουσες ήταν η έρευνα: Οι άνωγοι του πετρελαίου πρέπει να καθαρίζονται

κάθε τόσο εσωτερικώς με δούρατες τις οποίες παρουσιάζει το δυνατό ρεύμα του υγρού. Κάποτε όμως οι δούρατες αυτές σκαλίζουν, κάπου. Κι είναι τότε δυσκολότερο να εξακριβωθεί που βρίσκονται. Ας σωλήνα υπόγειος εκατοντάδων χιλιομέτρων. Ο μετρητής έλυσε αυτό το πρόβλημα. Πάνω ο ρεύμα εφορμάζονταν ένας σωληνίσκος με ελάχιστη ράδιον. Όταν λοιπόν μετεκινείτο εζωτερικώς και κατά μήκος του σωλήνα ένας μετρητής Γκέινγκερ αποκάλυπτε άμεσα την ακτινοβολία του ραδίου στο σημείο όπου είχε σκαλώσει ή βούρσα.

Επίσης οι μετρητές χρησιμοποιήθηκαν για τον καθορισμό των δόσεων των ακτίνων Χ στη θεραπεία των καρκινικών, και για την προστασία του τεχνικού προσωπικού από αυτές τις ακτίνες. Βρήκαν όμως κι άλλες ενδιαφέρουσες εφαρμογές στη μεταλλουργία από τρύπημα των πετρελαιοπηγών κλπ.

Το ράδιον που χρησιμοποιούν οι γιατροί για τη θεραπεία του καρκίνου του δέρματος, βρίσκεται μέσα σε μια μεταλλική θήκη τόσο μικρή ώστε συμβαίνει συχνά να παραπλανηθεί και να πεταχτεί μαζί με τους επιδέσμούς. Σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση το αναζητούν με ένα ειδικό μετρητή μεγάλου σαν φορητή γραμμοφωνική κι εύαισθητο στην ακτινοβολία ενός γραμμαρίου ραδίου από απόσταση ενός χιλιομέτρου! Όσο η συσκευή πλησιάζει στο ράδιο γίνεται δυνατός κρότος που παράγει. Έτσι βρέθηκαν ποσότητες ραδίου πεταγμένες μέσα σε υφάσματα σε σωρούς οκουπιδίων κλπ.

Κάποτε είχε κλαπεί λινοράδιον από ένα εργοστάσιο. Ένας ειδικός, εφοδιασμένος με ένα μετρητή πέρας έζη από τα σπίτια όλων των εργαζομένων εύκολα σε ποιά από όλα δροκότανα κλειμμένο ράδιο.

Στα σημερινά εργοστάσια ατομικής ενέργειας οι μετρητές Γκέινγκερ είναι απαραίτητοι για την προστασία του προσωπικού από τη ραδιενέργεια. Ένα άλλο πρόβλημα που απασχολεί αυτή τη βιομηχανία είναι το τί θα κάνουν τα υποπροϊόντα τους, που μπορεί να «δραπονηθούν» από άλλους περιφροείς. Η προτιμότερη λύση είναι να τα πετούν σε έρημες εκτάσεις όπου δεν πλησιάζουν άνθρωποι. Οι μετρητές καθορίζουν ως ποιά μέρα ε' ε επικίνδυνες οι εκτάσεις αυτές.

Με το μετρητή Γκέινγκερ μελετάται η κυκλοφορία διαφόρων ραδιενεργών ουσιών μέσα στο ανθρώπινο σώμα, για να διαφωτισθούν τα μυστήρια της λειτουργίας του οργανισμού μας.

Σε πόση απόσταση ταξιδεύει η ακτινοβολία από την έκρηξη μιας βόμβας; Από πόσο μακριά μπορεί να ανακαλυφθεί μια τέτοια έκρηξη;... Αυτά και πολλά άλλα παρόμοια προβλήματα θα λυθούν με το μετρητή Γκέινγκερ.

Προβλέπεται ακόμη ότι με την τελειοποίησή του, θα μπορεί να καθοριστεί με ακρίβεια κι η κατεύθυνση από όπου φτάνει η ραδιενέργεια συνεχώς στο σημείο όπου έγινε η

έκρηξη της βόμβας. Θα γίνει επίσης ικανός ο μετρητής να συντονίζεται με ώριμένα ελδω λαμβάνει αυτά μόνον - γιατί μπορούμε να πούμε ότι κι η ραδιενέργεια έχει διάφορα «μήκη κύματος» όπως το φως ή το ραδιοφώνον.

Μεγάλη εφαρμογή θα βρει ακόμη ο μετρητής στην ανακάλυψη νέων κοιτασμάτων ουρανίου.

Η μικρή εφευρετική συσκευή που εφευρέθηκε πρό 28 ετών είναι προωρισμένη να γίνει... το λανωτικό του Ατομικού Αιώνα!

Σ. ΡΑΤΚΛΙΟ

Τα έντεσθα των ζώων

Όταν προστεθεί το σπυρτί των ζώων στην κατασκευή των λουκανίκων, τους δίνει άρωμα, καθώς και τις σπουδαιότερες βιταμίνες: Α, Β, C D και K. Η καρδιά περιέχει βιταμίνες Α και Β, τα νεφρά και τα πνεύμονα βιταμίνες C, ή σπλήνα C και E καθώς κι αρκετό σίδηρο.

Σκουληκερνήγι με τον ηλεκτρισμό

Τα σκουλήκια του γύματος είναι ως γνωστόν, τα καλύτερα δηλητήρια για το ψάρεμα. Χρειάζεται όμως να κοπιάσει πολύ ο ψαράς για να τα μαζέψει. Νά γιατί παρουσιάζει ενδιαφέρον η εφεύρεση ενός Γάλλου ερασιτέχνη ψαρά ο οποίος χώνει βαθειά μέσα στο γύμα μια σιδερένια ράβδο και τη συνδέει με το ηλεκτρικό ρεύμα. Ο ηλεκτρισμός έλκει τότε τα σκουλήκια και τα κάνει να ανεβούν στην επιφάνεια του εδάφους, όπου είναι εύκολο να τα μαζέψουν.

Οι εργάτες θα δουλεύουν καλύτερα

Τα φυσιολογικά αποτελέσματα της δοθείσας στάσεως κατά την εργασία παρουσιάζουν μεγάλες διαφορές από τον ένα στον άλλον άνθρωπο. Ένώ σε πολλούς είναι μηδαμινά στους προδιατεθειμένους εκδηλώνονται ως έρεθισμός των αρθρώσεων, κόπωση της καρδιάς και του κυκλοφορικού συστήματος, παρμόρφωση του σκελετού, κλπ. Πάντως δέ, η στάση αυτή συνεπάγεται μια άσκοπη δαπάνη ενέργειας που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί κάπως αλλοίως.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ

Στα καταστήματα επίπλων της Αμερικής έκανε την εμφάνισή του το μοντέρνο αυτό κρεβάτι που μεταβάλλεται σε γραφείο, χωρίς σε δύο ήμικυκλικά «θύλακα» που ανοίγουν από τη δεξιά και την αριστερή πλευρά του.

Είτε λοιπόν άδικαιολόγητη ή αντίληψη που επικρατεί στις διάφορες βιομηχανίες, ότι το να εργάζεται κανείς καθιστός αποτελεί σημείον ευημερίας, θα πρέπει μάλλον να επανορθωθούν ειδικά καθίσματα, για να εργάζονται οι εργάτες καθισμένοι. Η απόδοσή τους θάταν τότε μεγαλύτερη ιδίως στις γυναίκες. Ένας τέτοιος τύπος καθίσματος, που δοκιμάστηκε επιτυχία, ήταν ένα τρίποδο με μια σέλλα ποδηλάτου.

Η φυματίωση ερρίζει

Σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές, η εξέλιξη της φυματίωσης στη μεταπολεμική Ευρώπη είναι τρομακτική. Η Γερμανία, που ήταν από του Χίτλερ μια από τις ευνοημένες χώρες με τα λιγώτερα κρούσματα φυματίωσης, τώρα υφίσταται από την άρρώστια αυτή. Κάθε βδομάδα στο Βερολίνο μόνον, σημειώνονται 400 νέα κρούσματα φυματίωσης και 150 θάνατοι! Στην Πολωνία, πεθαίνουν κάθε μήνα από φυματίωση 18.000 άνθρωποι, νεοί ως επί το πλείστον. Η Ελλάδα έχει 150.000 σοβαρά αρρώστους από τη νόσο αυτή, με ανάγκη αναπαύσεως, διαθέτει όμως μόνον 5.000 κρεβάτια αναπαύσεως. Στη Ρουμανία, με πληθυσμό 16.500.000 υπάκουον 600.000 φυματικούς. Στη Γιουγκοσλαβία τέλος οι φυματικοί είναι 157.000.

Ο Ρέμπραντ έβγαλε γένεια!

Φαίνεται ότι το κλίμα της Ζυρίχης δεν είναι καθόλου ευνοϊκό για τους ζωγραφικούς πίνακες που έχουν έκτεθη εκεί τελευταίως, προσεχόμενοι από μουσεία της Βιέννης. Μια αυτοπροσώπως από Ρέμπραντ π.χ. απέκτησε... μια γενειάδα, που μεγαλώνει διαρκώς! Οι ειδικοί επιστήμονες του Πανεπιστημίου της Ζυρίχης άσφαλθηκαν με το αλλόκοτο αυτό φαινόμενο και βρήκαν την εξήγησή του: Ο Ρέμπραντ κι οι σύγχρονοί του ζωγράφοι έφτιασαν μόνοι τους τα χρώματά τους, προσθέτοντας στο μίγμα άσπασμό αυγού σε μεγάλη ποσότητα. Η επίδραση λοιπόν του υγρού άερος της Ζυρίχης έκανε να αναπτυχθούν πάνω σ' αυτό το άσπασμό διάφοροι μικροί που δίνουν την εντύπωση της γενειάδας.

Το ρύζι γιατρεύει την πίεση

Δύο νέες μέθοδοι δίαιτης

Το ρύζι αποτελεί τη βάση μιας νέας διαιτητικής θεραπείας για την πίεση. Πρόκειται για μια μέθοδο που υποδεικνύει ο Αμερικανός γιατρός Ουώλτερ Κέμπνερ και που βοηθεί τον οργανισμό να απαλλαγεί από ώρισμένες ανεπιθύμητες υψικές ουσίες οι οποίες αυξάνουν την πίεση του αίματος. Το σπουδαίο είναι ότι η μέθοδος αυτή ωφέλει στις σοβαρότερες, τις πιο επικίνδυνες και πιο επίμονες μορφές της «υπέρτασης». Μια γυναίκα 32 ετών είχε τόσο πίεση, ώστε έχασε την όρασή της, πάθαινε αιμορραγίες και στα δύο μάτια κλονίσθηκαν τα λογικά της, έμενε τελείως ανίσθητη επί ώρες... Με τη δίαιτα του ρυζιού, η πίεσή της έπεσε μέσα σε 14 ημέρες από μισό περίπου. Και σε 52 ημέρες, είχαν λείψει όλα τα παθολογικά της συμπτώματα κι είχε ξαναγυρίσει στην κανονική ζωή. Ένα ανάλογο θαύμα σημειώθηκε σ' έναν άρρωστο 39 ετών, που δεν είχε ιδιαιτερότητα από καμιά άλλη θεραπεία - ούτε κι από την περίφημη έγχυση της αποκοπής ώρισμένων νεύρων.

Σε μερικές περιπτώσεις, τα ευεργετικά αποτελέσματα της νέας δίαιτης εκδηλώνονται σε 4 ημέρες μόνον, ενώ σε άλλες χρειάζεται να περάσουν πολλοί μήνες ή και χρόνια ολόκληρα.

Η δίαιτα συνίσταται σε ρύζι, φρούτα, χυμό φρούτων και λάχανα. Απαγορεύεται το νερό, το αλάτι και το λίπος. Το μόνον επιτρεπόμενον ποτό είναι ο χυμός των φρούτων. Όλα τα φρούτα είναι κατάλληλα, εκτός από τα καρύδια και τους χουμάδες, αλλά νωπά, κι όχι ξερά ή κατεργασμένα κατά διαφόρους τρόπους και με προσθήκες ξένων ουσιών. Έξαιρετικές επιδόσεις οι κονσέρβες κι οι μαρμελάδες, που περιέχουν μόνο φρούτα και λάχανα. Το ζουμί της ντομάτας ή άλλων χορταρικών απαγορεύεται.

Ο άρρωστος τρώει κάθε μέρα 50-100 δράμια ρύζι (το βάρος υπολογίζεται βεβαίως σε άμμο ρύζι), που προσφέρουν στον οργανισμό του 700-1.500 θερμίδες. Άλλες 2.000 θερμίδες παίρνει από τη λάχανα, τα φρούτα και το χυμό φρούτων.

Υπάρχει όμως και μια άλλη διαιτητική μέθοδος όρισε τον Καναδό δόκτορα Σέλυ. Αυτή βασίζεται στην έλλειψη ώρισμένων λευκωμάτων και αλατιού και στη χορήγηση χλωριούχου αμμωνίου (του κοινού αμμωνιακού αλάτος).

Κατά τον δόκτορα Σέλυ, η φλούδα των επινεφριδίων αδένων παράγει ώρισμένες ορμόνες, που παίζουν σπουδαίο ρόλο στην πίεση του αίματος. Οι ορμόνες αυτές εδρούν, στους νεφρούς και παρεμποδίζουν κάπως τη λειτουργία τους. Το αποτέλεσμα είναι να παραχθούν από τους νεφρούς άλλες χημικές ουσίες, που επενεργούν στα αίμοφραγγεία, τα συστέλλουν και αυξάνουν συνεπώς την πίεση του αίματος.

Το νάτιον, βασικό συστατικό του κοινού μαγειρικού αλατιού, εντείνει τη δράση των αδένων των επινεφριδίων αδένων,

Έξ άλλου, ώρισμένα λευκωμάτα παρέχουν τα απαιτούμενα συστατικά για την παραγωγή των βλαβερών χημικών ουσιών από τους νεφρούς. Αν λείπει λοιπόν το αλάτι, καθώς και τα λευκωμάτα αυτά, δεν άγει να πέσει η πίεση του αίματος.

Σ' αυτή την αρχή στηρίζεται η διαιτητική μέθοδος του δόκτορα Σέλυ. Ο άρρωστος τρώει άσπρο ψωμί, κρέας χωρίς λίπος, γάλα και ώρισμένα άλλα τρόφιμα που δεν περιέχουν τα ανεπιθύμητα λευκωμάτα. Ιδίως τα πιο επιβλαβή φαίνεται πως είναι τα φυτικά λευκωμάτα.

Εννοείται ότι ο δόκτορας Σέλυ κορυάσθηκε πολύ για να χωρίσει τα πολυαριθμα λευκωμάτων των τροφίμων σε επιτρεπόμενα κι απαγορευόμενα. Αρκεί να πούμε ότι ένα λευκωμα μπορεί να περιέχει 22-24 συστατικά, τα λεγόμενα «αμινοξέα». Επρεπε λοιπόν να καθορίσει ο Καναδός γιατρός ποιά από τα συστατικά αυτά βλάπτουν και ποιά είναι τα λευκωμάτα που τα περιέχουν.

Έξ άλλου ο άρρωστος προσθέτει ελάχιστο αλάτι στην τροφή του τόσο ώστε να γίνεται υποφερτή η γεύση της. Συγχρόνως παίρνει κάθε μέρα ένα χάπι με χλωριούχον αμμώνιον, το οποίο δίδωνει το νάτιον από το σώμα.

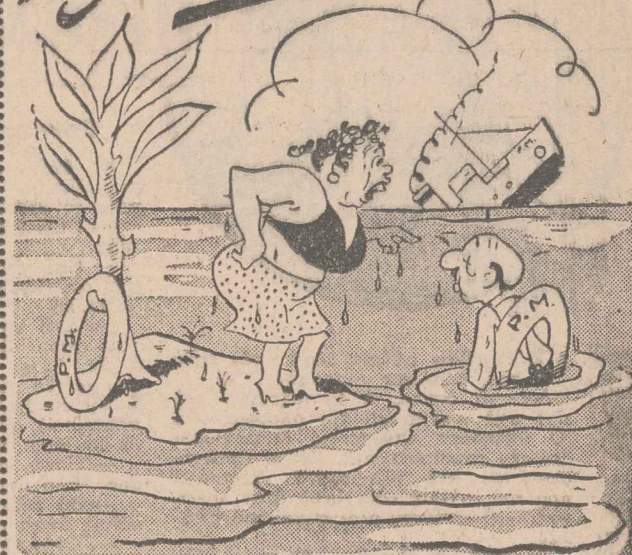
Ο δόκτορας Σέλυ έκανε και μερικές άλλες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις. Βρήκε π.χ. ότι η φλούδα των επινεφριδίων παράγει τις ορμόνες της δασκίς το σώμα υποφέρει από οποιαδήποτε κακουχία, κλονισμό ή βλάβη. Στις περιπτώσεις λοιπόν αυτές αυξάνεται η πίεση του αίματος. Άλλα κι οι ψυχικές διαταραχές μπορούν να φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Τέλος, εξακριβώθηκε ότι είνε προτιμότερο να αυτοφύουν από πίεση να τρώνε πέντε φορές την ημέρα από λίγα παρά δύο ή τρεις φορές από πολύ. Έπειτα δέ από το μεσημεριανό γεύμα, επιβάλλεται ένας ύπνος.

Το δαχμ του Ιησού του Νυχι

Η Άγια Γραφή αναφέρει ότι ο Ιησους του Ναυή νίκησε τους έχθρους του Χαναανούς σε μια μάχη, χωρίς στο σταμάτημα του ήλιου που επρόκειτο να δύση. Ένας Γάλλος λοιπόν επιστήμων έδωσε τελευταίως μια εξήγηση σ' αυτό το θαύμα της ασυνήθιστης παρατάσεως της ημέρας. Η Γραφή μας λέει ακόμη ότι, λίγο πριν, έπεσε πάνω στους Χαναανούς από τον ουρανό μια βροχή από μεγάλες πέτρες. Επρόκειτο λοιπόν προφανώς για μετεωρολίθους, σαν εκείνους που έπεσαν στις 30 Ιανουαρίου 1863 στο Πουλτούσκ της Πολωνίας, όπου σκέπασαν το έδαφος περί τις 100.000 πέτρες. Αυτές όμως οι βροχές μετεωρολίθων συνοδεύονται κάποτε από φωτεινάτα βρόδρα που αποτελούν ένα είδος παρατάσεως της ημέρας. Ένα ανάλογο φαινόμενο παρατηρήθηκε στις 30 Ιουνίου 1908 σ' ένα μέρος της Σιβηρίας. Κι' έκανε τότε κατάπληξη η ασυνήθιστη διάρκεια του δειλινού. Επίσης το ίδιο συνέβη σ' όλη τη γη μετά την έκρηξη του ήφαιστειού Κασκατάου.

Γελωτοθεραπεία

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

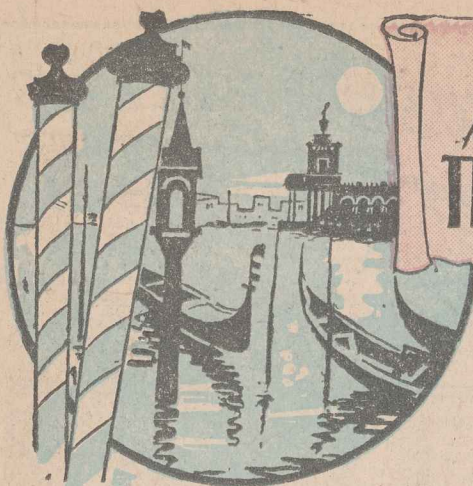
«Ηρθε, επί τέλους! Και φυσικά έχασες τις βαλίτσες μας!...»

Όταν ο γεωργός είναι μουσικός...

Ο σπυρτί (στο μικρόφωνο): Το ρεπορτάζ μας στους κανάλιους έτελειωσε... Κυρίες και Κύριοι, καληνύχτα σας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Βενετσιάνικο διήγημα

Κι' όταν ο υποκόμης εμφανίστηκε στην είσοδο, προχώρησε αποφασιστικά προς το μέρος του.

— Ουλντερίκο, με αναγνωρίζεις; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε ο υποκόμης, που είχε αναγνωρίσει από τη φωνή της την Έβελίνα.

— Έχω να σου ζητήσω μια τελευταία χάρη, αγαπημένε μου, συνέχισε η νέα. Έχω πάσει πιά την απόφασί μου και θα συμμορφωθώ με την υπόδειξη της έπιστολής σου. Θα ήθελα, όμως, προτού να φύγω για τον άλλο κόσμο να μου γράψεις μερικές στιγμές...

— Έστω, είπε με δυσφορία ο υποκόμης. Έλα σήμερα κατά τις τρεις.

— Θα ήθελα να είμαστε δόλοτα μόνοι αγαπημένε μου.

— Ας γίνη όπως επιθυμείς, είπε ο υποκόμης.

Κι' έβγαλε ένα μικρό κλειδάκι από την τσέπη του.

— Είναι το κλειδί του μικρού περιπτέρου του κήπου, είπε, Ξέρεις...

— Ναί, ξέρω, απάντησε η Έβελίνα, που ένοιωσε ένα οίγος στην ανάμνησι των ευτυχισμένων στιγμών που είχαν περάσει άλλοτε εκεί. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου...

Και έφυγε βιαστικά.

*
Ήταν έξαλλη.

Στο δρόμο οί διαβάτες την κύταζαν περίεργα.

Προχωρούσε σαν υπνωτισμένη.

Η σκέψι της πετούσε στις εύτυχισμένες ημέρες τις ημέρες που τόσο την αγαπούσε ο Ουλντερίκο. Τί υπέροχες στιγμές είχαν περάσει μαζί!... Με τί πάθος την έσφιγγε στην αγκαλιά του ο καλός της, με πόση παρρησία!...

Και τώρα; Τώρα είχαν όλα τελειώσει...

Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Πρέπει... πρέπει να έκδικηθώ σκληρά!... ψιθύρισε.

★

Την άλλη μέρα, οί υπηρέτες του υποκόμης που τον είχαν ιδη να πηγαίνει στο μικρό περιπτερό του κήπου, άδικα περίμεναν την έπιστολή του στο μέγαρο. Κι' όταν αποφάσισαν να μπειν στο περιπτερό, αντίκρουσαν ένα ανατογιαστικό θέαμα.

Ο υποκόμης Ουλντερίκο ήταν εξαπλωμένος πάνω σ' ένα ντιβάνι μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά. Το αίμα που είχε τρέξει από την πληγή του είχε σχηματίσει ένα σκούρο λεκέ πάνω στο ποτάμι.

Σ' ένα τραπέζι πλάι στο ντιβάνι βρισκόταν μια έπιστολή, με τό γραφικό χαρακτήρα του υποκόμης, που περιείχε τις λίγες αυτές λέξεις:

«Είπε καλύτερο να τεματίζη κανείς μια ζωή που είναι γεμάτη από αγωνία και πόνο».

Από τη στιγμή αυτή, όλοι πίστεψαν πως ο υποκόμης Ουλντερίκο ήταν νεκρός. Τό μυστικό δεν πέρασε η ιδέα πως θα μπορούσε να τον είχε σκοτώσει κάποιος άλλος. Μερικές μέρες αργότερα, οι γονδολιέρηδες που διέσχιζαν τό Μεγάλο Κανάλι, είδαν ένα πτώμα να έπιπλε στα νερά.

Ήταν της Έβελίνας Μπορμπόνη. Είχαν αυτοκτονήσει. Είχε ζητήσει τη λησμονιά στο θάνατο, αφού προανηγοποίησε τη δικαίη έκδική της.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ ΡΟΖΕΛΛΙ

ABRAHAM & STRAUS

188 WASHINGTON ST. BOSTON

DISCOUNT STORE

BOOKKEEPER

CHRISTY & RADIO

188 WASHINGTON ST. BOSTON

Κατασκοποί στην ΑΓΚΥΡΑ

CHAMBERMAIDS

438 W. 42ND ST. N.Y.C.

SALESMAN

438 W. 42ND ST. N.Y.C.

SALESMAN

438 W. 42ND ST. N.Y.C.

Η «Μαχρέμ» άγρυπνεί

9 ΟΛΗ τη διάρκεια του πολέμου οι υπηρεσίες κατασκοπείας του Άζο- νος και των Συμμάχων έδρασαν στην Άγκυρα περισσότερο παρα στη Στοκχόλμη, στη Γενεύη ή στη Λισαβώνα. Αλλά και τώρα ακόμη, δύο ολοκληρω χρόνια μετά το τέλος των εχθροπραξιών, διπλωμάτες, ζένοι πράκτορες και κατασκοποί συνεχίζουν έντατικά την υπαχθονία δράσι τους και τον (πόλεμο των νευρών) στην πρωτεύουσα της Τουρκίας.

Γι' αυτό η «Μαχρέμ», η Τουρκική Μυστική Αστυνομία, έχει τα μάτια της τέσσερα. Ο αρχηγός της Χασάν Μπέης, ζέρει λεπτομερώς κάθε κίνησι των ζένων. Ιδίως το Βουλευτήριο Καν- κάγια, όπου βρίσκονται οι Πρεσβείες, είναι γεμάτο από μυστι- κούς αστυνομικούς. Ο έφημεριδοπώλης, ο οδοκαθαριστής, ο λούστρος, ο μανάβης, ο σωφέρ του λεωφορείου, το παιδί που παίζει βώλους, όλοι συνεργάζονται ίσως με τη Μυστική Αστυ- νομία.

Μία απ' τις κυριώτερες μεθόδους δράσεως της «Μαχρέμ» είναι η παρακολούθησι των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων. Κάπο- τε, ο Υπουργός των Έσωτερικών υποπεύθηκε ότι κάποιος νεα- ρός ακόλουθος μίας βαλκανικής Πρεσβείας διενεργούσε κατα- σκοπεία. Διέταξε λοιπόν ν' αποτυπώνωνται σέ δίσκους γραμμο- φώνου όλα τα τηλεφωνήματά του. Κι' έτσι ανακάλυψε ότι... ο ώριος νέος ήταν φίλος της γυναίκας του! Ρωτόσο, σάν κα- λός διπλωμάτης, προτίμησε να δώρη τόπο στην όργη και ν' αποσιωπήσθ το σκάνδαλο...

Όταν ο Κεμάλ Ατατούρκ έρωτήθηκε κάποτε γιατί είχε με- ταφέρει την πρωτεύουσά του απ' τη Σταμπούλ στην Άγκυρα, που δεν ήταν τότε ακόμη παρά ένα ασήμαντο χωριό, απάντησε: —Ο κηπουρός μου είναι Άρμένιος, ο κούρεας μου Έλλη- νας, η φιλενάδα μου Γαλλίδα, ο ράφτης μου Ιταλός, ο φωτο- γράφος μου Γερμανός, ο γιατρός μου Άγγλος. Μία βαλγική εταιρεία εγκατέστησε το τηλεφώνό μου. Έχω ένα σωφέρ Έλ- θετό... Αυτή η κατάσταση δείχνει ότι η Σταμπούλ δεν είναι πρωτεύουσα, αλλά... διεθνές σπασμοδρόμι, όπου όλα τα κρα- τικά μυστικά βρίσκονται εκτεθειμένα μέσα σέ μια γυάλα!

Τώρα η Άγκυρα έχει γίνει μία μεγάλη και μοντέρνα πό- λη, με ούρανοσκατες, πολυτελή καταστήματα, πάρκα. Τό σπου- δαιότερο απ' τα κέντρα της είναι το περίφημο ρεστώφ «Καρ- πίτς-Κλαμπ». Τό ίδρυσε πρό έτών ο Λευκορώσσος Καρπίτς και κατορθώσεν ν' αποκτήσθ την εκλεκτότερη πελατεία. Ο Κεμάλ σύχνασε τακτικά σ' αυτό... Ο σημερινός Πρωθυπουργός τρώει εκεί σχεδόν κάθε μεσημέρι, μαζί με τον αρχηγό του Έπιτε- λείου Τακτικός πελάτης είναι επίσης ο Υπουργός Χασάν Σάκ. Η υπόλοιπη πελατεία αποτελείται από πρεσβευτάς κι' άκο- λούθους πρεσβείων, με τις γυναίκες τους ή με τις καρτωμέ- νες στενογράφους των. Ενώ χορεύουν καταστρώνουν συγχρό- νως τα σχέδιά τους, συγκεντρώνουν πληροφορίες, ανταλλάσ- ρουν διπλωματικά τελεσίγραφα πάνω από ένα ποτήρι ούσκου και υπό τούς ήχους της ρούμπας...

Κάποιος είπε πολύ επιτυχμένα ότι τό ρεστώφ αυτό είναι «μία πρωτεύουσα μέσα σέ μία πρωτεύουσα». Κι' η γεωμυστική πρεσβεία προσφέρει άλλοτε ολοκληρω περιουσία στο διαμνητή του «Καρπίτς-Κλαμπ», αν δεχόταν να της προμηθεύη χρυσή μεσα πληροφορίες. Εκείνος όμως αρνήθηκε.

Οι περισσότεροι Τούρκοι κρατικοί υπάλληλοι έχουν τις οί- κογενείες τους στη Σταμπούλ. Κι' έτσι αναλογεί μία μόνο γυ- ναίκα σέ κάθε 7 άντρες. Συνεπώς τό ώραίο ούλον είναι περι- ζήτητο κι' αποτελεί ένα απ' τα σπουδαιότερα μέσα που χρη- σιμοποιούν οι διπλωμάτες για τίς μηχανορραφίες τους. Οι πρε- σβείες έχουν προσλάβει τις βαλκτικότερες στενογράφους, γτυ- μένες συνήθως σάν μοντέλα. Η Κατιά, π.χ., η γοητευτική δια- ρημένη των Σοβιετ, έχει μεγάλο και μυστηριώδη μυστή, μοιάλι- σαν τον έθνο και κορού Άμαζόνες.

Κάποτε ένας Άμερικανός στρατιωτικός ακόλουθος είπε με παράπονο:

—Θά τρελλαθώ σ' αυτό τον τόπο! Δεν βρίσκει κανείς ούτε μία διαθέσιμη γυναίκα!...

Έπειτα από λίγες μέρες λοιπόν, είχε γνωρίσθ στενά με πέντε ώραιότατα κορίτσια! Δεν μπορούσε να πιστέψθ την τόση τύχη του... Ως ότου μία διακριτική έρευνα της πρεσβείας του αποκάλυψε ότι οι κοπέλες αυτές άνήκαν στη ρωσική, την Ιταλική, την τουρκική ή γιουγκοσλαβική και την αγγλι- κή Μυστική Υπηρεσία!...

Άλλοτε πάλι, ένας Ουγγαρέζος διπλωμάτης, που ταξεί- δευε με τό τρένο, φιλοξένησε σέ διαμερίσμα του μία βαλκτική κυρία που δεν εύρισκε θέσι. Σ' ένα σταθμό, την άφισε μόνην για λίγο. Όταν ξαναεύρισε, η άγνωστή είχε χαθεί... μαζί με τίς άποσκευές του! Ευτυχώς, οί βαλίτσες του δεν περιείχαν άπόρητα έγγραφα, αλλά μόνον κορέ, σακάρη, ροιγάρια άμε- ρικανότα, καλές γούλιν και μαλλίνα είδη, σπάνια όλα στην Ουγγαρία! Κι' έτσι πήνε χαμένος ο κόπος της ώραιάς κα- τασκόπου!

ΝΕΡΙΝ ΓΚΟΥΝ

20^{ον} Τόκανε για ναρθή να με συναντήσει. Ποιος θα πιστέψει όμως τέτοιες συμπτώσεις;... Θα φανταζόταν ότι δεχθήκατε γενναίο ψυχα να εκτεθείτε σε υπόνοιες, γιατί μάς λυπηθήκατε...

Μα βάσαν περιεργή μια τέτοια αυτά, παρ'ότι εκ μέρους μου...

—Ω, είδατε τόσο παράξενο τυπός κύριε Λυμπέρ; Ξέρουν όλοι ότι υποστηρίζετε τους αδυνάτους... Αντι να σας θεωρήσουν εγκληματία θα πιστέψουν ότι θυσιασθήκατε...

—Μα, αν σας σκοτώσω όπως μου υποδεικνύετε, για να εξασφαλίω τη σωστή σας μου φαίνεται ότι το πτώμα σας θα βλάψει πολύ αυτή την εξαιρετική υπόληψή μου!

Ο Λυμπέρ είχε ξαναπάρει το σαρκοστάσιό του ύψος. Η κοπέλλα σήπασε. Είχε ήδη προλάβει τις συνθέσεις της τρελλής προτάσεως της... Μαί ήθελε να πεθάνει, αλλά καταστρέφοντας το δολοφόνο της και σώζοντας τον αγαπημένο της. Είχε ελπίσει ότι θα τ'αυτοκτονούσε ο Λυμπέρ, σε μια στιγμή παρορμητική απελπισίας... Δεν θα μπορούσε να κρύψει αυτό το έγκλημα τόσο εύκολα σαν το άλλο! Ο Μαρσιέν θα μιλούσε τότε πια θά έλαμπε η αλήθεια!

Βλέποντας στα μάτια της την έκφραση του μυθιστορηματικού αυτού ηρώου, ο Κλώντ θυμήθηκε ότι κι η Ζουλιέτ τον είχε κυττάξει μια μέρα με τον ίδιο τρόπο και τότε είχε πει:

«Σκότωσε με αφού δεν θέλεις να με πιστέψεις, αφού υποθέτεις ότι μπορεί να σε πρόδωσα αφού δεχθήκα να γίνω γυναίκα σου! Προτίμη το θάνατο απ' τις αιώνιες υποψίες σου δεν μπορώ πια να σε βλέπω να βασανίζεσαι...»

—Οι γυναίκες, πρόσφερε με μελαγχολική σοβαρότητα, προσφέρουν τη ζωή τους ως λύσι για όλα τα προβλήματα!

—Εχετε δικαιώματα στη δική μου ζωή εφ' όσον τη σώσατε με κίνδυνο της δικής σας τραυλίας ή Σουλβαίν.

—Εχω κι' άλλα μεγαλύτερα δικαιώματα!

—Μου το ξαναείπατε, αυτό. Έξυπνηθήτε. Δεν καταλαβαίνω.

Η ξαφνική αλλαγή της εκφράσεως του Πωλ φόβισε την κοπέλλα.

—Θυμάστε Σουλβαίν πρόσφερε αυτός, το ηλιοβασιλέμα εκείνο, πουβρίσαν στη θάλασσα το φερέτρο της υπέρτατης σας. Θυμάστε;...

—Εκείνη τον κυττάζε κατάπληκτη κι' ο πάντοτε τρέμοντας:

—Ναι... Γιατί;... Πώς ξέρετε;...

—Ένας άντρας έκλαιγε τότε δίπλα σου, απελπισία... ο πατέρας σου! Τόν θυμάστε; Θυμάστε το πρόσωπό του τα χαρακτηριστικά του;

Η Σουλβαίν έκρυψε λίγο το κεφάλι της. Μια λαμπρή μεγάλην στα μάτια της που, μετανάστευαν στον Λυμπέρ.

—Θα τόν αναγνωρίζατε, αν τόν βλέπατε; πρόσφερε εκείνος.

—Ισως... Δεν ξέρω...

—Δεν είχε τότε σημάδι πληγής... ούτε και γένεια!

Η Σουλβαίν κατάλαβε. Άλλα δεν υπόρσε να πη τίποτε. Της φαινόταν πως έδλεπε όνειρο... Τα λόγια του ανθρώπου

έκείνου, ο τόνος του, η μορφή του της έφεραν τόσες αναμνήσεις!... —Θυμάστε, Σουλβαίν, τη Σικελία;... Τις νύχτες κοντά στη θάλασσα;... Το λιμάνι όπου σας βοηθούσε ο πατέρας σας να μαζεύετε αχιβάδες;...

Η νέα μπόρεσε να κάνει μόνο μια κίνηση μηχανική.

—Θυμάστε μια χρυσή αλυσίδα, που την πέταξαν κάποτε τα κύματα στην ακρογιαλία μπλεγμένη στα φύκια;... Προερχόταν ασφαλώς από κάποιο ναυάγιο... Είχε κρεμασμένο πάνω της ένα μεντάγιον...

—Η υπτέρα σας το φορούσε από τότε συνεχώς... και φαίνεται πως της έφερε δυστυχία γιατί τα κύματα θέλησαν να το ξαναπαράουν πίσω μαζί μ' εκείνη που είχε ταμύσει να το φορέσει!...

Ο Λυμπέρ πνιγίκε από ένα λυγμό. Η Σουλβαίν άκουγε με δάκρυα στα μάτια...

—Μα δεν μπόρεσε να το ξαναπάρει η θάλασσα! Τόδεγαα εγώ απ' το λαιμό της Ζουλιέτ πριν την κλείσει στο φερέτρο της!

Ο Λυμπέρ έθναλε από μια εσωτερική τσέπη του κάτι τι και το παρουσίασε στη Σουλβαίν. Έκείνη αναγνώρισε την αλυσίδα και το μεντάγιον. Θυμήθηκε τη υπτέρα της. Άρπαξε τα δυο ενθύμια και τα φίλησε κλαίγοντας, ξεκινώντας κάθε άλλο πράγμα... Ο Κλώντ άκουμπσε μαλακά το χέρι του στον ώμο της.

—Μ' αναγνωρίζετε τώρα Σουλβαίν; πρόσφερε.

Η νέα δεν είχε πια κομιά αμφιβολία... Τώρα εγγυόμνη την παράξενη εντύπωση που είχε δοκιμάσει στις προηγούμενες συναντήσεις της με τόν Λυμπέρ. Ήταν ο πατέρας της! Όσο τον κυττάζε, θυμόταν καλύτερα τη φυσιογνωμία του...

—Μα... αυτό το σημάδι... μουρμούρισε.

Αυτό όμως βρίσκει να μου πής; πρόσφερε ο Κλώντ με πικρό σαρκοστάσι.

Αποτράφηκε το χέρι του απ' τόν ώμο της και πρόσθεσε με ταχύτητα:

—Είσα μ' εκείνους που μούκωναν αυτό το σημάδι! Ίσως θα εύχόσταν και σ' να με είχε άφισε στον τόπο το χτύπημα που με σημάδεψε!...

—Μη μιλάτε έτσι! Μα έξηγηστε μου λοιπόν... Σας ξαναβρίσκω υπό συνθήκες τόσο τρομερές μ' ένα όνομα που δεν είναι δικό σας... και δρσάτε ενός εγκληματία!

—Να το έγκλημα! φώναξε τραγικά ο Κλώντ φέρνοντας το χέρι του στο καρπό, κινώντας σημάδι του προσώπου του.

—Άρπαξε απ' τα χέρια της κόρη σου την αλυσίδα και το μεντάγιον και πρόσθεσε δείχνοντας τα:

—Να το έγκλημα... Τα πήρα αυτά απ' το λαιμό της δολοφονημένης υπτέρας σου.

—Δολοφονημένης;!

—Ναι η υπτέρα σου έπεσε θύμα της πυρκαγιάς της «Μικράς Λουκίας» που ήταν στην πραγματικότητα εμπρησμός! Θυμάσαι το Μουριάκι, εκείνο το άτιμο όνομα, νο του Πωλ Βωτιέ;... Αυτός είχε βάλει τη φωτιά... Τόν είδα. Τόν άναγκα να ομολογήσει εγγράφως το έγκλημά του...

—Επειτα στη μονιά μου για το μαρτυρικό θανάτο της υπτέρας σου, ρίχτηκε πάνω του... και τόν έλυσω σαν σκουλήκι!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Απορία

Ρέ' όρσσω δίκως να σου φταί— πολλά μου κάνεις τελευταί— και όλα με δουλεύεις.

Την κοπανάς στα ραντεβού και δεν υπορώ ν' αντίλαθού το τί θεό πιστεύεις.

Σου νυρεψα στ' μεταξύ για να μου δώσης μια ελπί— κι' αν θες να πάρης ποδί.

Μα ποτε κάνεις την τρανή— και ποτε κάνεις τη (μουνη) και τη μυστηριώδη.

Γι' αυτό, σε πλάσμα στ' Ερωτογρομωμάτο— (κιδω) θα νράψω αφού νου— (οτάρεις) για να σου βοούνη το (κλειδί) και να μου πούνη δη.

—Ισως... Δεν ξέρω... (λαδη) το τί καπνό φουμά (οείς) ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Και τώρα σε ρωτώ πρόσθεσε ο Κλώντ. Στο όνομα της υπτέρας σου... Απάντησέ μου Σουλβαίν... Θα με καταγγείλεις;... Δεν θα σου πω ότι είμαι ο πατέρας σου! Δεν πρόκειται να ζητήσω την ευγνωμοσύνη του γιατί σ' έφερα στον κόσμο...

Δεν ήθελε να επικαλεσθ' ένα σίδημα, στο οποίο πιστεύε πως δεν είχε δικαίωμα... Άλλωστε η νέα υποπτεύονταν πως την αλήθεια, π' θβανόν να την είχε διαφωτίσει μια λέξη του Μπερτελέν. Μα η Σουλβαίν απάντησε:

—Είσατε ο πατέρας μου. Μη νομίζετε πως θέλω να το αρνηθώ ή να το ξεχάσω.

—Σου έχω σώσει δυο φορές τη ζωή! Μεγαθήν στο Μουριάκι, όταν έδναξα την τροφή απ' το στόμα μου για χάρι σου, και κατόπιν στο έρνοστέρω... Ποτέ δεν σ' ένατέλειψα θεληματικά. Αν σ' άφισα στην αβέρνα της Μασσαλίας, έξερεis τώρα ότι ίσα πέσει θύμα δολοφονικής απειράσε. Όταν σε ξαναείδα και σ' αναγνώρισα δεν ποκαλώθηκα γιατί έπρεπε να μείνω άγνωστος κι' επίσης γιατί δεν είχα να σου πρόσφέρω παρά τη φτώχεια μου και την απελπισία μου στη θεοί της ευτυχίας, που αιρούσων...

Η Σουλβαίν άπλωσε το χέρι της με συμπαγία και το άκούμπησε στο χέρι του άτυχου ανθρώπου, του εγκληματία... του πατέρα της. Εκείνος όμως δεν τόπιασε.

Η εξομολόγηση αυτή φώτιζε για τη Σουλβαίν όλο το παρελθόν. Πως ν' αμφιβάλη πια για μια αλήθεια που ταίριαζε τόσο στις αναμνήσεις της και σκόρπιζε τόση λάμψη στα σκοτεινά σημεία τους;... Αναπόλησε το δράμα της βάρκας το στραγγαλισμό του Μουριάκι θυμήθηκε όμως επίσης την απελπισία του πατέρα της εμπρός στην αγαπημένη του νεκρή... θυμήθηκε πως δεν έτρωγε εκείνος, για να φυλάξει το τελευταίο φανώσιμα για την κόρη του...

—Πόσο θα υποφέρατε! είπε αναστενάζοντας με συμπόνοια. Και πόσο μίσος θα νοιώθατε κατά των δημιών της υπτέρας μου που τη λατρεύατε!...

Ο Κλώντ έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Η Σουλβαίν ένοιωσε μια πρωτοφανή αναστάτωση στην καρδιά της... Όταν ξαναβρήκε κάπως την ψυχραιμία της, είπε:

—Μα γιατί δεν καταγγείλατε αυτό το άνηκουστο έγκλημα;

—Μούκλεψαν τις αποδείξεις... Έπειτα μούσπασαν μια ενέδρα, με χτύπησαν... και μ' άφισαν σαν πεθαμένο! Από τότε μου μείνει αυτό το σημάδι!...

—Μα ποιος;... ποιος; ρώτησε η Σουλβαίν λαχναρισμένα.

—Ο Πιέρ Βωτιέ, ο πατέρας της κυρίας Λουκίας... η μάλλον οι δολοφόνοι που είχα πληρώσει εκείνος!

—Ρωτε λοιπόν... γι' αυτό ζητήσατε να εκδικηθ'ε χτες τη νύχτα;

—Γι' αυτό και για πολλούς άλλους λόγους, που δεν μπορώ τώρα να σου τους εξηγήσω...

—Μα γιατί έχορεύεσθε τόν κύριο Μπερτελέν;

Μόλις η Σουλβαίν είχε κάνει αυτή την ερώτηση, τρώμας απ' την άγρια λάμψη που πέταξαν τα μάτια του Κλώντ.

—Αυτό είναι μυστικό... απάντησε εκείνος ξερα.

—Σας έχει κάνει λοιπόν κι' αυτές κανένα κακό;

—Όσο κακό μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος! Απ' αυτόν ξεκινούν όλα τα μαρτυρία μου!

Ο πατέρας κι' η κόρη σώπασαν και κυτάχτηκαν. Επειτα ο Κλώντ άρχισε να μιλάει... Ξεκίνησε όλο το φλογερό πόντο της καρδιάς του έδειξε όλες τις πληγές της, εκτός απ' τη βαθύτερη, την πιο κρυμμένη. Γιατί δεν ήθελε να προσβάλει τη μνήμη της υπτέρας εμπρός στο παιδί... Διηγείτο την απελπισμένη ζωή του και τις περιπλανήσεις του... Πως να ξεχάσει τέτοια μαρτυρία;... τις άγνες και θανάσιμες ώρες της βάρκας;... Πως να μ' διδάξει για εκδίκηση;... Περιεγράφει την άνοδο επίθεσι έναντιόν του, στην εξοχικό όρεμο της Μασσαλίας, τόν πάλιν, τόν τραυματισμό του, τη λιποθυμία του...

Εξηγώσε ωστόσο ότι έμενε στην καρδιά του κάποιο υπόλειμμα εύσπλαχνίας. Την νύχτα που είχε πάει τη βόμβα στο έρνοστέρω, δεν ήξερε ότι θαβόρισκε εκεί τον Ροζέ. Ήθελε μόνο να τόν χτυπήσει στη φιλοδοξία του να εμποδίσει το έργο του, να σταματήσει την εφεύρεση, που πίστευε ότι θα στερούσε το ψυχή από τόσους έρβνότες.

—Κι' όμως τόν μισώ ολόψυχα! πρόσθεσε. Δίκως αυτόν, δεν θα γνύριζα το ήθικό μαρτύριο, την εκούσια εδρία, την έπιστοφή με το καταραμένο πλοίο...

Η Σουλβαίν άκουγε, γεμάτη τρόμο και οίκτο μαζί.

—Και τώρα σε ρωτώ πρόσθεσε ο Κλώντ. Στο όνομα της υπτέρας σου... Απάντησέ μου Σουλβαίν... Θα με καταγγείλεις;... Δεν θα σου πω ότι είμαι ο πατέρας σου! Δεν πρόκειται να ζητήσω την ευγνωμοσύνη του γιατί σ' έφερα στον κόσμο...

Δεν ήθελε να επικαλεσθ' ένα σίδημα, στο οποίο πιστεύε πως δεν είχε δικαίωμα... Άλλωστε η νέα υποπτεύονταν πως την αλήθεια, π' θβανόν να την είχε διαφωτίσει μια λέξη του Μπερτελέν. Μα η Σουλβαίν απάντησε:

—Είσατε ο πατέρας μου. Μη νομίζετε πως θέλω να το αρνηθώ ή να το ξεχάσω.

—Σου έχω σώσει δυο φορές τη ζωή! Μεγαθήν στο Μουριάκι, όταν έδναξα την τροφή απ' το στόμα μου για χάρι σου, και κατόπιν στο έρνοστέρω... Ποτέ δεν σ' ένατέλειψα θεληματικά. Αν σ' άφισα στην αβέρνα της Μασσαλίας, έξερεis τώρα ότι ίσα πέσει θύμα δολοφονικής απειράσε. Όταν σε ξαναείδα και σ' αναγνώρισα δεν ποκαλώθηκα γιατί έπρεπε να μείνω άγνωστος κι' επίσης γιατί δεν είχα να σου πρόσφέρω παρά τη φτώχεια μου και την απελπισία μου στη θεοί της ευτυχίας, που αιρούσων...

Η Σουλβαίν άπλωσε το χέρι της με συμπαγία και το άκούμπησε στο χέρι του άτυχου ανθρώπου, του εγκληματία... του πατέρα της. Εκείνος όμως δεν τόπιασε.

Δεν τόπιασε. Κι' η νέα το άποτάθηκε.

—Θα με καταγγείλεις, Σουλβαίν; Ξαναρώτησε ο Κλώντ.

—Δεν θα ομολογήσετε, έσεις; πρόσφερε η κοπέλλα ίκετευτικά. Θ' άφιστε να πληρώσω ένας άθως για σας;

—Εγώ πληρώνω επί 20 χρόνια τα έγκληματα τών άλλων!

—Ο Μαρσιέν θα σωπάσει. Θα θυσιασθ' για να σώσει την τιμή μου. Δεν σας συγκινεί αυτό;

—Εγώ έχω πληρώσει ακριβότερα απ' αυτόν για την τιμή μιας γυναίκας... Σώπα κι' εγώ... και σωπαίνω ακόμη, κόρη μου!

Η Σουλβαίν ανατρίχιασε απ' τη συγκίνηση. Τι έννοιες ο πατέρας της;...

«Μιλεί για τη υπτέρα μου;» διερωτήθηκε, με μια δόριστη άγνωση.

—Ο Μαρσιέν διακινδυνεύει πολύ περισσότερο από σας! είπε, θα τόν θεωρήσουν σαν πατροκτόνο, εφ' όσον ο κ. Μπερτελέν τόν τιμούσε με την ευπιστοσύνη και τη φιλία του. Εγώ, προκειμένου για σας, θα λάβουν υπ' όψει τι υποφέρατε και θα σας δικαιολογήσουν...

—Δεν σκέπτεσαι πως οι άποκαλύψεις μου θα άτιμάσουν την οικογένεια που σε προστατεύει; Πως συμβιβάσεις την ευγνωμοσύνη σου μ' αυτή την παράκλησή σου;

—Η κόρη του Βωτιέ έχει χάσει τα λογικά της, θα εξακολουθήσει λοιπόν ν' άγνοη την άμια του πατέρα της. Όσο για τόν κ. Μπερτελέν, κανείς δεν θα τόν θεωρήσει συνένοχο...

—Πού το ξέρεis;... Παντρεύτηκε την κόρη του εμπρηστού. Εισέπραξε την άσφάλεια...

Ο Κλώντ έχασε τώρα τη γαλήνη του. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση τρομερή.

—Μη μου μιλάς για το Ροζέ Μπερτελέν! μούγκρισε. Δεν ξέρεις πόσο κακό μου κάνεις!... Α θα θεωρήσει ένοχο κακό μου προστατευμένο του; Θα πιστέψει ότι τόν πληρώσε με προδοσία; Τόσο το καλλίτερο!... Είναι το χειρότερο μαρτύριο... Καλά κανόνισες την εκδίκησή μου ή Μοίρα! Και τώρα θα τη στερηθώ, για μια έρωτευμένη κοπελάτσια;... Όχι δαί!...

Η Σουλβαίν έπρεσε νονατιστή, κλαίγοντας με λυγμούς. Δεν ήξερε πια τι να πη, ποιά αίσθημα να επικρατήσει στην ψυχή εκείνη τη μαυρισμένη απ' το μίσος, κι' δεν μπορούσε να καταλάβει...

—Θα ζητούσε την κατάδίκη του πατέρα της και την άτιμωσι τών Μπερτελέν, για να σώσει απ' το κατέργο τόν άρραβωνιαστικό της;... Τι ήξερε άραγε ο πατέρας της κατά του Ροζέ; Γιατί άναγκατόσε τόσο, μόλις άκουσε τ' όνομά του;... Αν τόν έσπρωχνε στ' άκρα, δεν θα εξαπέλυε άραγε πιο άνεπανόρθωτες δυστυχίες κατά του ευεργέτου της, του λαμπρού εκείνου ανθρώπου;...

Τι άγνωση!... Μια φωνή βγήκε απ' τη καρδιά της:

—Πατέρα!...

Ο Κλώντ άνασκήρτισε και συλλογίσθηκε:

«Ω, αν μπορούσα να πιστέψω πως είσαι πράγματι δικό μου παιδί!...»

Θα τίς άνοιγε τότε την άγκαλιά του και, για ένα φιλή της, θα πνίγανε να πόση τη θεοί του άναπημένου της!... Άλλα την έδρασε σαν κόρη του άλλου, του διαφωρέως, του μιστού αντίχλου!

—Μη με λές πατέρα σου, πρόσφερε. Πίστηφα για μια στιγμή πως ήμουν ο Κλώντ Ρομερί; Ξέρете όμως ότι εδω έχω άλλο όνομα κι' είμαι άλλος άνθρωπος... Πηγαίνετε καταγγελλετέ με! Θ' άποκαλυφθ' η ταυτότητά μου στο δικαστήριο και θα καταδικασθ' ο πατέρας σας, ο σύζυγός της νεκρός υπτέρα σας. Ώς τότε, είμαι ο Άντρέ Λυμπέρ! Αντίο Σουλβαίν! Γυρίστε κοντά στο μαζιλάρι του Μπερτελέν!

—Δώσε μου την αλυσίδα και το μεντάγιον της υπτέρας μου.

—Γιατί; Για να ορκισθ'ε πάνω τους ότι με είδατε να βαζώ τη βόμβα;

—Όχι... Για ν' άκούω καλύτερα τη φωνή της υπτέρας μου να μου ληπ σαν άλλος: «Δεν ξέρεις πόσο όφειλόσε στον πατέρα σου! Άνάπα τον πάντα, έστ' κι' αν σου φέρονται κάπως τραχεία. Μη τόν κατηγορήσεις ποτέ!...»

Ο Κλώντ άκούμπσε τους άγκωνες του στο τραπέζι, έκρυψε το πρόσωπό του στο χέρι του κι' έκλεψε πικρό... Η Σουλβαίν πήρε απ' τα χέρια του την αλυσίδα και τόν μενταγιόν χωρίς αυτές να πέρη αντίσταση, δίλως το κειμήλιο με τα μάτια της κορμωμένα στον άνθρωπο που έκλειπε. Τόκρυψε έπειτα στον κόρφο της και τράβηξε προς την πόρτα, με το άρνο βήμα του κατηκτικού που βδοξεί προς το μαρτύριο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣΙ: Η συνέχεια

Δεν τόπιασε. Κι' η νέα το άποτάθηκε.

—Θα με καταγγείλεις, Σουλβαίν; Ξαναρώτησε ο Κλώντ.

—Δεν θα ομολογήσετε, έσεις; πρόσφερε η κοπέλλα ίκετευτικά. Θ' άφιστε να πληρώσω ένας άθως για σας;

—Εγώ πληρώνω επί 20 χρόνια τα έγκληματα τών άλλων!

—Ο Μαρσιέν θα σωπάσει. Θα θυσιασθ' για να σώσει την τιμή μου. Δεν σας συγκινεί αυτό;

—Εγώ έχω πληρώσει ακριβότερα απ' αυτόν για την τιμή μιας γυναίκας... Σώπα κι' εγώ... και σωπαίνω ακόμη, κόρη μου!

Η Σουλβαίν ανατρίχιασε απ' τη συγκίνηση. Τι έννοιες ο πατέρας της;...

«Μιλεί για τη υπτέρα μου;» διερωτήθηκε, με μια δόριστη άγνωση.

—Ο Μαρσιέν διακινδυνεύει πολύ περισσότερο από σας! είπε, θα τόν θεωρήσουν σαν πατροκτόνο, εφ' όσον ο κ. Μπερτελέν τόν τιμούσε με την ευπιστοσύνη και τη φιλία του. Εγώ, προκειμένου για σας, θα λάβουν υπ' όψει τι υποφέρατε και θα σας δικαιολογήσουν...

—Δεν σκέπτεσαι πως οι άποκαλύψεις μου θα άτιμάσουν την οικογένεια που σε προστατεύει; Πως συμβιβάσεις την ευγνωμοσύνη σου μ' αυτή την παράκλησή σου;

—Η κόρη του Βωτιέ έχει χάσει τα λογικά της, θα εξακολουθήσει λοιπόν ν' άγνοη την άμια του πατέρα της. Όσο για τόν κ. Μπερτελέν, κανείς δεν θα τόν θεωρήσει συνένοχο...

—Πού το ξέρεis;... Παντρεύτηκε την κόρη του εμπρηστού. Εισέπραξε την άσφάλεια...

Ο Κλώντ έχασε τώρα τη γαλήνη του. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση τρομερή.

—Μη μου μιλάς για το Ροζέ Μπερτελέν! μούγκρισε. Δεν ξέρεις πόσο κακό μου κάνεις!... Α θα θεωρήσει ένοχο κακό μου προστατευμένο του; Θα πιστέψει ότι τόν πληρώσε με προδοσία; Τόσο το καλλίτερο!... Είναι το χειρότερο μαρτύριο... Καλά κανόνισες την εκδίκησή μου ή Μοίρα! Και τώρα θα τη στερηθώ, για μια έρωτευμένη κοπελάτσια;... Όχι δαί!...

Η Σουλβαίν έπρεσε νονατιστή, κλαίγοντας με λυγμούς. Δεν ήξερε πια τι να πη, ποιά αίσθημα να επικρατήσει στην ψυχή εκείνη τη μαυρισμένη απ' το μίσος, κι' δεν μπορούσε να καταλάβει...

—Θα ζητούσε την κατάδίκη του πατέρα της και την άτιμωσι τών Μπερτελέν, για να σώσει απ' το κατέργο τόν άρραβωνιαστικό της;... Τι ήξερε άραγε ο πατέρας της κατά του Ροζέ; Γιατί άναγκατόσε τόσο, μόλις άκουσε τ' όνομά του;... Αν τόν έσπρωχνε στ' άκρα, δεν θα εξαπέλυε άραγε πιο άνεπανόρθωτες δυστυχίες κατά του ευεργέτου της, του λαμπρού εκείνου ανθρώπου;...

Τι άγνωση!... Μια φωνή βγήκε απ' τη καρδιά της:

—Πατέρα!...

Ο Κλώντ άνασκήρτισε και συλλογίσθηκε:

«Ω, αν μπορούσα να πιστέψω πως είσαι πράγματι δικό μου παιδί!...»

Θα τίς άνοιγε τότε την άγκαλιά του και, για ένα φιλή της, θα πνίγανε να πόση τη θεοί του άναπημένου της!... Άλλα την έδρασε σαν κόρη του άλλου, του διαφωρέως, του μιστού αντίχλου!

—Μη με λές πατέρα σου, πρόσφερε. Πίστηφα για μια στιγμή πως ήμουν ο Κλώντ Ρομερί; Ξέρете όμως ότι εδω έχω άλλο όνομα κι' είμαι άλλος άνθρωπος... Πηγαίνετε καταγγελλετέ με! Θ' άποκαλυφθ' η ταυτότητά μου στο δικαστήριο και θα καταδικασθ' ο πατέρας σας, ο σύζυγός της νεκρός υπτέρα σας. Ώς τότε, είμαι ο Άντρέ Λυμπέρ! Αντίο Σουλβαίν! Γυρίστε κοντά στο μαζιλάρι του Μπερτελέν!

—Δώσε μου την αλυσίδα και το μεντάγιον της υπτέρας μου.

—Γιατί; Για να ορκισθ'ε πάνω τους ότι με είδατε να βαζώ τη βόμβα;

—Όχι... Για ν' άκούω καλύτερα τη φωνή της υπτέρας μου να μου ληπ σαν άλλος: «Δεν ξέρεις πόσο όφειλόσε στον πατέρα σου! Άνάπα τον πάντα, έστ' κι' αν σου φέρονται κάπως τραχεία. Μη τόν κατηγορήσεις ποτέ!...»

Ο Κλώντ άκούμπσε τους άγκωνες του στο τραπέζι, έκρυψε το πρόσωπό του στο χέρι του κι' έκλεψε πικρό... Η Σουλβαίν πήρε απ' τα χέρια του την αλυσίδα και τόν μενταγιόν χωρίς αυτές να πέρη αντίσταση, δίλως το κειμήλιο με τα μάτια της κορμωμένα στον άνθρωπο που έκλειπε. Τόκρυψε έπειτα στον κόρφο της και τράβηξε προς την πόρτα, με το άρνο βήμα του κατηκτικού που βδοξεί προς το μαρτύριο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣΙ: Η συνέχεια

Η Απορία ΒΕΤΑΜΟΣ

Μια ήρωis τών Έρυθροδέρμων

Τό όνομα της Βεταμόε είνε σήμερα ένας θόλος. Μα οι Έρυθροδέρμοι θυμούνται πάντα την όμορφη κι' ήρωική ποιητική πιασά τους και οι πιο παλαιοί άναμείσ τους άδηγούνται στους νεώτερους τη δόξα της...

Ήταν ή εποχή τών έπικών άγώνων, που έκαναν οι ίθαγενείς της Άμερικής, για να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους και ν' άποκρούσουν τους λευκούς κατακτητές, που άπλωνόνταν όλοένα στο έσωτερικό της χώρας τους.

Η Βεταμόε ήταν κόρη του βασιλιά Μεταμόσετ, που, αφού άγωνίστηκε πάνω από είκοσι χρόνια, άναγκάσθηκε, στο τέλος, να υποκύψει και να συνθηκολογήσει με τους λευκούς. Κι' έπεισε και τόν άνεψιό του Μασσασόι, να κάνει κι' αυτός το ίδιο. Η μεγάλη όροσειρά Βαμπανοάγκ θ' άποτελούσε στο μέλλον το διοιο μεταξύ λευκών και Έρυθροδέρμων.

Ο Μεταμόσετ ήταν γέρος πια και καταλάβαινε πως δεν θα ζούσε πλέον καιρό άκόμω. Μα δεν ήθελε να κλείσει τα μάτια του, προτού να ιδή τους γάμους της κόρης του με το Μασσασόι.

Οι δυο νέοι άγαπώνταν από καιρό. Και νόσμο με το χρόνο λογάριαζαν να παντρευθούν. Μα ο πόλεμος που δεν σταματούσε ποτέ, τους άνάγκαζε ν' άναβάλουν κάθε φορά το γάμο τους.

Τώρα όμως, είνε γίνει εορτή.

Ο Μασσασόι ξεκίνησε ένα πρωί για να ποείη κοντά στην αγαπημένη του.

Και τότε έγινε ή μεγάλη παρασπονδία.

Μια μέρα, οι λευκο

Θυρήνοι να' παραδώσεις

ΘΕΚΛΑ ΚΑΙ ΚΛΕΤΗΣ

«Έχουν περάσει χρόνια από τότε που ένας νέος και μια νέα ανταμώθηκαν σε κάποιο μονοπάτι και καθώς έκαναν τόπο ο ένας στον άλλο να περάσει κυττακτῆ, καν στα μάτια. Ήσαν κι' οι δυο πολύ όμορφοι.

«Ο νέος μίλησε πρώτος.

— Πώς σάς λένε; Τη σώντες.

— Θέκλα! απάντησε η νέα χαμπλώνοντας το βλέμμα της.

Κι' αμέσως σχεδόν, παίρνοντας θάρρος κτύπησε παρ'άνενα το νέο και τον σώντες.

— Κι' εσάς;... Πώς σάς λένε;

— Κλέτης! απάντησε εκείνος. Μά ξέρεις, Θέκλα;... Σ' άνοιξη! Μή σου φαίνεται αυτό παράξενο. Άν σε βλέπουν για πρώτη φορά τα μάτια μου, η κορδιά μου όμως σε ξέρει από καιρό. Κι' η Θέκλα τότε πήρε θάρρος και είπε στον Κλέτη:

— Κι' ενώ σ' αγάπησα!... Είσαι τόσο όμορφος!...

Τότε εκείνος της είπε:

— Άφησε τον πατέρα σου τη μητέρα σου και τ' άδελφια σου! Θ' άφησα κι' εγώ τον πατέρα μου, τη μητέρα μου και τ' άδελφια μου και θά σε πάω σ' ένα μέρος όπου θα ζήσουμε μια νέα ζωή!... Ποτέ δεν θ' άκούσεις πικρά λόγια. Τα χείλη μου που θά φιλούνε τα δικά σου χείλη, θά σου λένε τα πιο γλυκά τα πιο τρυφερά λόγια. Ή αγάπη μας θά είνε άννη και άθάψ, σαν την αγάπη των πουλιών. Σαν κι' αυτά θά χτίσουμε τη φωλιά μας και θά φροντίζουμε για τη συν.

τήρησέ μας, θά γνέθης τα μαλλί και τὸ λινάρι που θά σου φέρω και θά ύφαινης τα φορέματα σου και τὰ ρούχα μου. Και καθώς θά δουλεύεις, θάρκωνται τὰ πουλιά του δάσους γὰ σου φέλγουν τα πιο γλυκά τραγούδια τους...

»Απ' τὸ ζανθὸ σιτάρι θά κάνω άλεύρι άπορο για να ζυμώνουμε τὸ ψωμί μας... θά μαζεύω καρπούς μουρα κι' άλλους καρπούς που θά σ' άρέσουν... θά σου κόβω ακόμα λεβάντες, μυρτιές κι' άλλα άγριολούλουδα για ν' άρωματίσης τὰ μαλλιά σου...

Κι' η Θέκλα κατενθούσισμένη,είπε στον Κλέτη:

— Πάσε με από τὸ χέρι και πήγαινε με σ' αυτό τὸν όνειρευμένο τόπο όπου τὰ μάτια μου δὲν θά βλέπουν παρά μονάχα εσένα.

★

Φύγανε άμέσως κι' οί δυο τους και πήγαν σ' ένα τόπο μακρινὸ πὸ κανείς ως τότε δὲν εἶχε πατήσει σ' αυτόν. Μεγάλα δέντρα καταπράσινα τὸν στολίζανε και ποτάμια κυρτάλλινα τὸν ποτίζανε. Κι' οί άέρρες στὸν φωτόλαστο αυτόν τὰ πα ἴσαν νεμάτας από λογής λογής άρώματα.

»Ενα πρωί ο Κλέτης κι' η Θέκλα καθόντουσαν κοντά σὲ μιὰ λίμνη και θαυμάζαν τὸ χορὸ πουῖνων άρχίσει πᾶν από τὰ νερολούλουδα τὰ διάφορα ένταμα. Εξάφνης η Θέκλα εἶδε μιὰ κροστὴ πεταλούδα. Ήταν τόσο όμορφη πὸ θέλανε νὰ τὴν άποκτήσει.

— Άχ! εἶπε. Πώς θέλω νὰ

τὴν πιάσω αὐτὴ τὴ πεταλούδα...

— Άσπιν καλύτερα νὰ πετάει!... της άποκρίθηκε ο Κλέτης.

Μὰ ἡ Θέκλα ἐπέμενε κι' ο Κλέτης γιὰ νὰ τὴν εὐχαρίστηση, σπκώθηκε κι' άρχισε νὰ κυνηγᾷ τὴν πεταλούδα, ως πὸ τέλος τὴν εἶδε νὰ χάνεται μέσα στὴ καταχνιά που σκέπαζε άκόμα τὴν κοινήν λίμνη.Κι' ο Κλέτης απ' τὴν ἐπιθυμία του νὰ εκπληρώσει τὴ χάρη που τὸν ζήτησε ἡ άναπημένη του, τὴν άκολούθησε και καθύκε κι' αὐτὸς.

Σωχνικά ἡ Θέκλα άκουσε μιὰ φωνὴ ἀπελπιόσια. Πεταχθηκε άμέσως ἐπάνω τρομυμένη φωνάζοντας τὸν άναπημένο της. Φώναζε, ζαναφώνανε μιὰ δὲν άκουσε παρά τὴν ἡχώ της φωνῆς της. Άπελπιμένη,τρέμοντας συγκοομν, πῆγε στὴν άκρη της λίμνης. Μὰ ἡ δυστυχισμένη δὲν εἶδε τίποτε!

Τότε άρχισε νὰ κλαίει σπαρακτικά.

Σὰν πέρασε πιά ἡ καταχνιά και ἡ λίμνη έλαμψε σαν ἑνας άσπενιος καθρέφτης, σπκώθηκε πᾶν κι' άρχισε νὰ κυττάει τὰ ἴσυχια νερά. Μὰ δὲν εἶδε τίποτ' άλλο μέσα στὸν άπέραντο εκείνο καθρέφτη, παρά τὸ λυπημένο εἰδωλό της και τὸν γαλάζιο οὐρανό.

★

Ή ζωή της Θέκλας ἴταν πιά μαύρη. Ο πόνοσ και ἡ θλίψη τοῦ χαμοῦ τοῦ άναπημένου της τὴ γέρασαν γρήγορα. Τὰ μαλλιά της άπρισαν και θαθείας ρυτίδες παραμόρφωσαν τὸ πρόσωπό της. Βάδιζε πάντα σκυωτή, άνημένη κι' αἰδία, φορη γιὰ όλα γύρω της.Και τὰ λουλούδια ακόμα τὴ λυπόντουσαν. Αὐτὰ τὰ πουλιά στὸ πέρασμά της κελαϊδοῦσαν λυπητερά.

Μιὰ βραδυά, ἡ Θέκλα στάθηκε σὲ μιὰ άκρη της λίμνης, πὸ τ' άνάλαφο άεράκι έπαιζε με τὰ καθάρια νερά της.

Εἶδε τότε νάρχεται κατ' ἐπάνω της ἑνα αλόλευκο φάντασμα,φωνάζοντάς της:

—Εἰμ' εκείνος που σ' αγάπησα με τὴ καρδιά του και τώρα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακριά σου.

Ή Θέκλα, γεμάτη συγκίνηση, φώναζε άμέσως:

— Μακριά σου άναπημένε μου,είμαι πολὺ δυστυχισμένη! Ή ζωή εἶνε βαρειά γιὰ μένα...

Τὸ φάντασμα τότε της άποκρίθηκε:

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ σε περιμένω!... Έλα κοντά μου νὰ μεὺ θανατώσεις τὴν εὐτυχία και τὴ γαλήνη!...

Και χωρίς νὰ σταθῇ άλλο άρχισε ν' άπουακρύνεται περνώντας πᾶν απ' τὰ ἴσυχια νερά της λίμνης.

Ή Θέκλα δὲν μπόρεσε νὰ μὴν άκολουθήσει τὸ φάντασμα τοῦ άναπημένου της και προχωώντας μέσα στὴν καταχνιά, καθύκε κι' αὐτὴ. Σήμερα που ο τόπος αὐτός εἶνε πιά κατοικημένος, άσαι πηναίνουν κατὰ τὸ άπόπαδο στὴ λίμνη, άκούνε ἑνα γλυκύτοστο άρμονικό ἥχο που δισκόπτεται σκνά από αναστεναγμούς και παθητικά μουμουρητά. Εἶνε, λένε, τὸ τραγούδι της εὐτυχίας ἑνὸς νέου και μιὰς νέας που τὴν άνάπητους τὴν ζήλεψε ο θάνατος και τότε πῆρε γιὰ νὰ δώσουν κάποιο φῶς και χαρὰ στὸ σκοτεινὸ βασίλειό του.

★

ΕΛΑ ΝΤΟΡΕΛ

Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ
—Τὸ βρήκα! Εἶνε ἡ πεθερά μου!...

—Λες νὰ εἶνε κρύο τὸ νερό;

—Τζατζῆσι! Κανένα τζάμι γιὰ πέσουςα;

— Δὲν μοῦ λές, νυναικα, ψάθηκε τὸ φαί; Πρέπει, ξέρεις, νὰ κόψω τὸ ἡλεκτροκὸ ρεύμα!

ΤΕΪΜΠΛ ΓΚΟΒΑΝ, ἡ φίλη ἑνὸς «φονιά»

«Ο άναπημένος της Τεϊμπλ Γκόβαν ἴταν ἑνας από τοὺς περιηγητές «φονιάδες» του Σικάγου, ο Τόμυ Ροτστάιν.

Τὸ εἰδωλλίό τους εἶχεν άρχίσει μ' ἑναν τρόπο πολὺ ρωμαντικό κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς θαλασσίας εκδρομῆς στὸ Χάμμοντ, μιὰ από τις κοσμικές πλάς της λίμνης Μίτσιγκαν. Καὶ συνεκίσθησε κατόπιν στὸ Σικάγο.

Ή Τεϊμπλ δὲν ἔξερε τίποτε γιὰ τὸ πραγματικό ἐπάγγελμα τοῦ Τόμυ. Μὰ μιὰ μέρα που περπατοῦσαν μαζί στὴ λεωφόρο τοῦ «Αἰνίου Ἰωσήφ» ἑνα κλειστὸ αὐτοκίνητο πέρασε πλάι τους και μιὰ βροχή από σφαίρες σφύριζαν ολόγυρά τους.

«Άλλ' ο Τόμυ εἶχε μυριόσει τὴν ἐπιθεσί. Καὶ έπεσε μπροῦτά του συμπαρασύροντας με μιὰ τρικλοποδιά και τὴν Τεϊμπλ. Μερικοί άλλοι διαβάτες πλήρωσαν στὴ θέσι του. Οταν άπουακρύνθηκε τὸ αὐτοκίνητο, βρέθηκαν στὸ μέρος αὐτὸ 2 νεκροὺς και 11 τραυματίες.

Ο Τόμυ και ἡ Τεϊμπλ στὸ ἑνα-μεταξύ, εἶχαν εξασανισθῇ. Καὶ γιὰ ἑνα διάστημα χάθηκαν τὰ ἴκνη τους.

Ή Τεϊμπλ ἔξερε τώρα τὰ πάντα. Ἀλλά δὲν εἶχε πᾶψει ν' αγαπάει τὸν Τόμυ. Καὶ σὲ μιὰν άλλη περίπτωση, ἀντιμετώπιζε μόνη της τρεῖς γκάνγκστερς, γιὰ νὰ δώσει πᾶν καὶρόν στὸν άναπημένο της νὰ φυγῇ.

Άλλ' ἡ ζωή ἑνὸς «φονιά» εἶνε σύντομη. Κάποιο βράδυ ἑνα αὐτοκίνητο πέρασε ἐξω από τὸ σπίτι όπου ἔμενε ο Τόμυ με τὴν Τεϊμπλ. Χωρίς νὰ σταματήσει, εκείνοι που βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ πέταξαν ἑνα πτώμα ἐξω από τὴν πόρτα.

Ήταν τοῦ Τόμυ. Τὸν εἶχαν σκοτώσει με μιὰ σφαῖρα στὴ βάση τοῦ κρανίου.

Ή Τεϊμπλ έλαμπε από άμωροσύνη. Καὶ οί συνήγοροί της τὴν παρῶσαν σαν πρωῒδα...

Στὸ τέλος τὸ δικαστήριο τὴν καταδίκασε μόνο σὲ πέντε-εἴκοσι χρόνια. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα της ἑγκαθειρώσεως της, ἑνας άνθρωπος τὴν ἐπισκεπτόταν τακτικά μέσα στὸ κελί της.

Ήταν ο δικηγόρος Ἀλμπερτ Γκούλντ, ἑνας από τοὺς θαρραλέους υπερασπιστὰς της κατὰ τὴ δικη της, που τὴν άγαποῦσε τώρα μ' ὅλη τὴ δύναμη της ψυχῆς του.

Ή αγάπη του δὲν ἴταν ἑνα ὁρμητικό και πρόσκαιρο πάθος. Ήταν βαθειά και ἀπέραντη. Ή Τεϊμπλ εἶχε συγκινηθῇ από τὴν αφοσίωσή του κι' αγάπησε κι' αὐτὸν τὸν Γκούλντ.

Οταν πῆρε ἡ στιγμή γιὰ νὰ βγῇ από τὴ φυλακή ἑνα αὐτοκίνητο τὴν περιέμενε στὴν πόρτα.

Ο Γκούλντ τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ ἐπαυλὶ που εἶχε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡμπερντ. Ἐκεῖ ἔγιναν τὴν ἴδια μέρα οί γάμοι τους κι' ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

ΕΙΣ 15 ΗΜΕΡΑΣ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΠΤΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΖΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΡ. 86 ΤΗΛ. 34-338

»Αναλαμβάνει ευθεδύνως τὴν τελείαν ἐκμάθησιν εἰς τὴν κοπτικήν και ραπτικήν χωρίς εἰς τὸ παγκοσμίως άνεγνωρισμένον σύστημα της ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Λειτουργεῖ παράρτημα εἰς ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν της Καθηγητρίας ΤΖΩΝ Πλατεῖα Στράτα

«Ο πόθος της ἐκδίκησης έκαμε τὴν Τεϊμπλ νὰ παρηγορηθῇ πολὺ σόντομα. Ο άνθρωπος που εἶχε σκοτώσει τὸν Τόμυ ἡ που εἶχε βάλει άλλους νὰ τὸν σκοτώσουν δὲν έπρεπε νὰ εἶνε άλλος από τὸν Τζὸς Μπίερ.

«Άλλ' έπρεπε νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτό.

Σὲ λίγο, ὅλοι οί κακοποιοί τοῦ Σικάγου μάθαιναν ἐκπληκτοί πως ἡ Τεϊμπλ εἶχε γίνει φίλη τοῦ Τζὸς.

—Ήμουν πολὺ δυστυχισμένη κοντά στὸν Τόμυ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἀλήθεια δὲν μοῦ εἶπες πως τὸν σκοτώσεις;

—Τὸ ξέρεις, λοιπόν, πως τὸν σκότωσα ἐγώ;

—Μά, φυσικά. Ποῖος άλλος ἐκτός από σενα θά μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μαζί του; Ὅλοι έπρεσαν τὸν Τόμυ.

—Εγώ, δὲν τὸν φοβήθηκα ποτέ, εἶπε ο Τζὸς. Καὶ, μιὰς θέλασε νὰ κοτῇ στίς δουλειές μου, τὸν έβγαλα άμέσως από τὴ μέση.

—Δὲν τὰ κατάφερες ὡς αὐτὸς σου παρατήρησε ἡ Τεϊμπλ.

—Οχι, εἶπε ο Τζὸς. Δὲν ἔθελα νὰ κινδυνεύσω. Τὸν κάλεσα νὰ συμπληρωθῇ. Ο Τόμυ πῆρε ἀνυποπίτες. Κι' ὅπως συζητούσαμε, τοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα.

—Περίεργο! εἶπε ἡ Τεϊμπλ. Ο Τόμυ ἴταν τυτυπημένος από πίσω.

—Ναι, απάντησε ο Τζὸς. Σὲ μιὰ στιγμή, ο Ράντον και ο Τζιμ ο φαλακρός άνοιξαν με ὀρμή τὴν πόρτα τοῦ δωματίου όπου βρισκόμαστε. Ο Τζὸς γύρισε τότε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν χρειάστηκε τότε παρά νὰ βγάλῃ τὸ περιστροφὸ μου και νὰ πιάσῃ τὴ σκανδάλη.

—Ξεπῆνε κόλασι! εἶπε ἡ Τεϊμπλ γελώντας.

Ήταν ζαλωμένη πᾶν σ' ἑνα ντιδάν, και ο Τζὸς καθόταν ἀπέναντί της.

—Εγώ όμως δὲν θά εἶμαι τὸ ἴδιο άναδωρπ σαν και σενα, εἶπε σὲ λίγο.

Κρατοῦσε τώρα ἑνα περιστροφὸ στὸ χέρι της και διπύθυνε τὴν κάννη του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζὸς.

Ο γκάνγκστερ έκαμε νὰ ὀρμήσει πρὸς τὸ μέρος της γιὰ νὰ της πάρῃ τὸ ὅπλο από τὰ χείρια. Ἀλλά δέχθηκε μιὰ σφαῖρα στὸ ἄριστερό μάτι και σωριασθηκε νεκρός.

Ο Ράντου και ο Τζιμ ο φαλακρός βρέθηκαν κι' αὐτοί νεκροί ἐπειτα από λίγον καιρό. Κανείς δὲν έβγαθε ποτὲ ποῖδ ἴταν τὸ χέρι που τοὺς εἶχε σκοτώσει.

Ή άστυνομία ἐνεχοποίησε τὴν Τεϊμπλ γιὰ τοὺς φόνους τῶν τριῶν αὐτῶν ανδρών. Ἀλλά δὲν υπήρχαν ἀποδείξεις ἐναντίον της. Καὶ άλλωστε, στὴ δικη της ἐμφανίσθηκαν ἀπρόσκλητοι πέντε-εἴκοσι δικηγόροι τοῦ Σικάγου γιὰ νὰ τὴν υπερασπίσουν.

Ή Τεϊμπλ έλαμπε από άμωροσύνη. Καὶ οί συνήγοροί της τὴν παρῶσαν σαν πρωῒδα...

ΒΑΪ ΒΑΡΑ ΛΑΑΖ, ἡ «ἰδεώδης Παριζιάννα»

Πῶς κατέκτησε τὸ Χόλλυγουντ

Ποῖος λέει ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὸν 20ῶ αἰῶνα παρμύθια με νεράδες;... Χάρης σ' ἑνα κοντάκι οί «ένα... άπειροελάχιστο μαγιὼ τοῦ μπάνιου, ἡ νεαρή Γαλλίδα ἡθοποιὸς Βαρβάρα Λαάζ ἔγινε άστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ κι' ὑπόγραψε ἑνα συμβόλαιο διάρκειας 7 ἑτῶν με τὸν διάσημο σκηνοθέτη Ὁρσον Ουέλλες.

Ή ἱστορία της ἀνακαλύφθηκε της Βαρβάρας μοιάζει λίγο με μυθιστόρημα. Πρὸ ἑνὸς έτους, όταν ἡ νέα αὐτὴ ἡθοποιὸς έπαῖξε στὸ παρισινὸ θέατρο Μονπαρνὰς τὴν ἐπισκεψθηκε μιὰ φωτορεπόρτερ τοῦ μεγάλου αμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Λάιφ». Τῆς εἰδήλωσε ὅτι τὴν εἶχε ἰδῇ ἐπὶ σκηνῆς κι' ὅτι ἀποτέλουσε στὰ μάτια της τὸν ἰδεώδη τύπο της Παριζιάννας. Τῆς ζήτησε λοιπόν νὰ ποζάρῃ γιὰ μερικές φωτογραφίες.

Ἐπὶ 15 ἡμέρες, τὴν ὡδήγησε σ' ὅλα τὰ κλασσικά ἀξιοθέατα τῶν Παρισίων ἀπ' τὸ Μουλάν-Ρουζ ως τὸν Πύργο τοῦ Ἀιφελ, γιὰ νὰ τὴ φωτογραφήσῃ ἀμέτρητες φορές μέσα σὲ γραφικὸ περιβάλλον. Ἐπειτα ἡ Ἀμερικανίδα ζαναγύρισε στὴ Ν. ὎ρκη. Καὶ, λίγο ἀργότερα, στὰ ἀρχεῖς Ἰουνίου 1946, ἡ Βαρβάρα έλαθε ἑνα φύλλο τοῦ «Λάιφ», με 7 σελίδες γεμάτες από φωτογραφίες της. Ἀέως άρχισαν νὰ τὴν θαυαδρίζουν γραμματὰ και τηλεγράφηματα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἀμερικῆς. Δεκάδες «Γιάνγκδες» της ζήτησαν τὸ χέρι της. Ὁλόκληροί λῶχοι στρατοῦ, σκορπισμένοι σ' ὅλες τις άκρες τοῦ κόσμου τὴν παρακαλοῦσαν νὰ δώσει στελὴν μιὰ φωτογραφία της με ἀφιέρωσι. Τέλος, διάφορες εταιρείες τοῦ Χόλλυγουντ της έκαναν δελεαστικές προτάσεις.

Αὐτὴ απάντησε με μιὰ εὐγενική άδναπὶ στοὺς ἐπιδοξους μνηστήρες της, έστειλε τις φωτογραφίες σὺς στρατιώτες και δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ γνωστοῦ ἡμπεροφίλου Οὐίλλιαμ Μόρρις, που τὴν καλοῦσε στὴ Ν. ὎ρκη.

«Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα — λέει ἡ ἴδια — ὥστε μοῦ φαίνονταν σαν νὰ όνειρευόμην. Ποδοῦσα, βέβαια, κι' ἐγώ, ὅπως ὅλες οί Εὐρωπαϊκές ἡθοποιοί, νὰ παίζω μιὰ μέρα στὸ Χόλλυγουντ. Δὲν ἐπαιλύπτεσα, όμως, τὴν πραγματοποίηση της ἐπιθυμίας μου».

Απ' τὴ Ν. ὎ρκη, ἡ Βαρβάρα πῆγε στὸ Χόλλυγουντ. Ἐπὶ 10 βδομάδες, γύριζε δοκιμαστικά φιλμ. Τὰ ἀποτελέσματα ὡς ἴσα, μετρίστα. Παντοῦ κρατοῦσαν τὴ διεύθυνσι της και της ὑποσκόνητουσαν («νὰ της γράψουν»). Τέλος, ζαναγύρισε άπογοητευμένη στὴ Ν. ὎ρκη.

Ήταν έτοιμη νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία δὲν συνάντησε τυχαίως τὸν φωτορεπόρτερ τοῦ «Λάιφ». Ἐκεῖνη ἐνθουσιάστηκε πὸ τὴ βρῆκε, γιὰ τὴ εἶχαν στείλει τότε ἑνα μαγιὼ τοῦ μπάνιου τελευταίον τέλει, τόσο μικροσκοπικό ὥστε χωροῦσε εὐκόλα... μέσα στὴ φοιχτὴ και της χρειάζονταν ἑνα μανεκέν γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσει στοὺς άναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐτσι λοιπόν, ἡ φωτογραφία της Βαρβάρας ζανα, ὁμοιοεισθηκε στὸ «Λάιφ». Καὶ ἡ ὥραία Γαλλίδα ζαναπακαλύφθηκε στοὺς Ἀμερικανούς... Χάρης στὸ τόσο ἀποκαλυπτικό μαγιὼ της! Ἐκείσε τότε κοινοῦργα βροχή προτάσεων ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ, κι' αὐτὴ τὴ φορά διάλεξε τὴν καλύτερη: τοῦ Ὁρσον Ουέλλες. Ο μέγας σκηνοθέτης της προσέφερε ἑνα συμβόλαιο 7 ἑτῶν, με ὑποχρέωσι δύο φιλμ τὸ χρόνο και με τὴν ἄδεια νὰ γυρίσῃ καὶ τρίτο γιὰ λογογραφίῳ άλλης εταιρείας της ἐκλογῆς της.

Τὸ πρῶτο ποῦκανε ο Ουέλλες μιὰς ἑτίας ἐκεῖ ἡ Βαρβάρα ἴταν νὰ τὴν στείλῃ στὸν καλύτερο και θηνητὴ τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἀγγλικὴ της. Ἡ νέα ἡθοποιὸς ξέρεε περίφημα πολλές γλώσσες κι' εἶχε σπουδάσει άλλοτε σὲ ἀγγλικὸ κολέγιο. Ἐτσι λοιπόν, ἐπειτα από 10 μόνον ἐδωμάδων μωθήματα ο καθήνητης της νυνάτευσε ὅτι ἴταν ἀπολύτως έτοιμη γιὰ τοὺς ἀγγλικούς διαλόγους της πρώτης ταινίας της.

Ο Ουέλλες σκεπτεῖ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ ἐπόμενο φιλμ του, που θ' άρχισῃ νὰ γυρίσῃ σὲ μερικούς μῆνες.

Ἐν τῷ μεταξύ, λέει ἡ Βαρβάρα ἀσχελοῦμαι με τὸ διάβασμα, τὸ κολλυμὶ και τὴν βάρκαδες! Περνάει πράγματι ἡσυχά ζωὴ στὸ Χόλλυγουντ. Κατοικεῖ στὸ Μπέδερλυ Χίλς και πηγαίνει από εκεί στὴν πόλι μ' ἑνα αὐτοκίνητο ὁρτ που ἔχει νοικιάσει ἡ εταιρεία της γι' αὐτήν.

Μόλις έφτασε στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου, δὲν παρέλειψε νὰ ἐπισκεψθῇ ὅλα τὰ κομπάρς και τὰ ὅλα νυκτερινὰ κέντρα. Τὰ βρῆκε όμως πολὺ άνοστήτερα ἀπ' τὰ παριζιάνικα.

Ή Βαρβάρα κάνει συντροφίᾳ ἴδια με τοὺς άλλους Γάλλους ἡθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ: τὸ Ζαν-Πιέρ Μόν, τὸ Σαρλ Μπουανίς, τὴ Μαρία Μοντέ, τὴ Μισέλ Μοργκάν... Σκεπτεῖ δὲ νὰ παρὼν κοντὰ της τὴ μητέρα της και τὴν ἀδελφὴ της, που ἀποτελοῦν ὅλη της τὴν οἰκονομία.

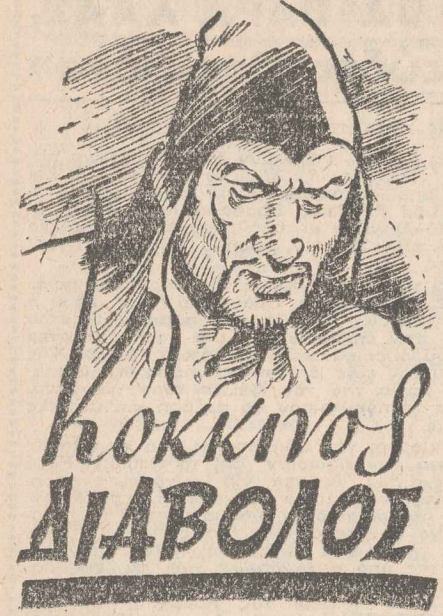
ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

Εμπριμέ

ΝΕΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Πορinas

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 25

20^{ον}

Ο κόμης άφου συνώδευσε τή Δολόρα στον πυγμόν του 'Ανίου Λιανδού Εσαναύοισε με τήν άκολούθια του στο παλάτι του και φορώντας τήν πολεμική του πανοπλία έτρεχε πός όλες τις διευθύνσεις για να σώσει τις έκκλησεις από τις έπιθέσεις των κακούργων. Στο μέγαρό του ήταν τόση άναστάτωση ώστε κανείς δεν τολμούσε να τού μιλήσει για τήν έξασάνισή της Μαγδαλνής. Κοιτά το βράδυ όταν έμαθε το γεγονός φρόντισε να μην τού μάθει και στενωγορηθή η Δολόρα. Ωστόσο είχε περάσει πιά μια βδομάδα και παρ' όλες τις άναζητήσεις του δεν υπέφερε να βοηθί τη να-μενα Μαγδαλνή τήν όποιαν η Δολόρα ύπεραναγνώρισε και τή θεωρούσε σάν κόρη της. ... Ο κόμης όμως δεν άπελπίστηκε. Μάεψε τους άνθρώπους του. τούς έταξε πολλά κομίσια και τούς έδωσε τή διαταγή να προσπαθήσουν να βρουν τή νέα ή να τού φέρον έστοι πληροφόρησης γι' αυτή.

Ο πρώτος που παρουσιάστηκε στον κόμητα ήταν ο μυλωνάς Λοδέοτ ό όποιος τού διηγήθηκε ότι νωρίς άκούο και τήν πτώσι του Στσαβονέορ στο πνυόδι. Άύσως ό κόμης διάταξε τους άνθρώπους του να κατεβούν στο πνυόδι και ν' άνασύρουν τή πτώση τού Στσαβονέορ με τήν έλπίδα πώς θα έδωσε τίποτε έγγονα στα τέσπες του. Μά το πτώμα δεν βρέθηκε. Τί είχε άπογίνει λοιπόν ό Στσαβονέορ που παρ' όλες τις έρευνες δεν βρέθηκε πουθενά;

Ο Ιπποκόμος τού κόμητος, που συνώδευε τή Μαγδαλνή κάθε πρωί στο σπίτι που ένοσηλεύετο ό Φλορεστάν διηγήθηκε στον άφεντη του όλη τήν ιστορία της νέας. Πόσθσε υάλιστα ότι έπληννε μαζί με τή Μαγδαλνή κουβαλώντας ένα καλάθι τράφια κι' άφου έζυπανε έκείνη μέσα αυτόν τόν άφηνε έξω. Τού είχε συστήσει υάλιστα να μην πη τίποτε για τόν καθημερινό της έκείνων περίοπατο.

— Καί πώς τόνον καιόδ δεν μού είπες τίποτε τόν όπτησε αυτόπιδ ό κόμης Περίμενες να νική η Μαγδαλνή και τότε να ύμολογήσει ότι ήσαν συνέγονός της σε μια πόδι που πρώτος ένώ έπρεπε να λάδω νύδων;

— Άφέντη μου. τήν ίδια μέρα που γάθηκε η δροσιστή τήν άκουσα να σημύει μέσα από τή σπύτι ζήτησας μου βοήθεια. Ένώ έτρεξε και βοήκα ένα νέος να προσπαθή νά τήν πνίξει. Τόν έπιασα τότε τού έδεσα τή νύο και τή πόδι και τόν κλείσασα σ' ένα σκοτεινό ύπόγειο όπου θα βρισκεται άκόμα.

— Κι' αν ό νέος σ' αυτός που έδεσε έχει πεθάνει πώς θα μάθουμε για τή Μαγδαλνή;

Ο κόμης, χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε στο σπίτι έκείνο.

Μά στο σπίτι αυτό δεν ύπήνε πιά κανείς. Στο ύπόγειο μονάχα τά σκονιά βόι-

σκόντουσαν. Ο νέος είχε δροστευέσει. Ο κόμης έμεινε κατάπληκτος. Ένα μόνον τόν καθούγαζε: ήταν βέβαιος για τήν τιμότητα της Μαγδαλνής.

Στενοχωρημένος ό κόμης πήρε τή κλειδί τού έτοιμοόρου σπιτιού και γύοισε στο μέγαρό του. Έκεί βοήκα μια γυναίκα να κλαίει. Ήταν η 'Ιωάννα, η γυναίκα τού Λοδέοτ. Λυπημένη για τή γαμή της φίλης της είχε οθή στο μέγαρο άποφασισμένη να μιλήσει για τή Μαγδαλνή παρ' όλο που είχε όρκιστή σ' αυτήν να σωπάει.

Διηγήθηκε λοιπόν στον κόμητα πώς ένεε εύγενης είχε πληγώθ σε μια μονομαχία που έγινε από τή δνομα τής Μαγδαλνής και πώς η νέα τόν μάεψε στο σπίτι της όπου έπ έξη βδομάδες τόν περιποιόταν.

— Καί ποιό είχε τή δνομα αυτού τού νέου;

— Η 'Ιωάννα πώς τή άξεσε.

— Καί διός γιατρός τόν νοσήλευε;

— Δεν είχαμε καλέσει γιατρό. Περιποιόταν τόν τραυματία ένας έμπιστος που τόν γνώριζα ένώ.

— Καί ποιός είχε αυτός ό έμπιστός σας;

— Η 'Ιωάννα κοκκίνισε και γαμήλασε τή μάτια της.

Ο κόμης τήν διαβεβαίωσε ότι αν τού μαρτυρούσε τή δνομα τού νοσοκόμου ύπήνε κάποια έλπίς να έαναβούν τή φίλη της τή Μαγδαλνή.

Τότε έκείνη ποφόρε δειλά - δειλά τή δνομα τού Βοινιδιού.

— Ποιός είχε αυτός ό Βοινιδιός; άναρωτήθηκε ό κόμης.

Ο άγοντας τής Θούνης θέλησε να έλκινιάσει όλο αυτό τή μυστήρια. Έψαξαν παντού έπληξαν στο παληόσπιτο όπου καθόταν ό Βοινιδιός με τή μάνα του. μα δεν τόν βόηκαν πουθενά. Όπως ήταν έρημο τή σπύτι τού περφόρατο. έτσι άκατοικητο ήταν και τή σπύτι της Φρέας τής μάγισσας. Δεν βόηκαν πουθενά ούτε τή Βοινιδιό ούτε τήν ύποκόμητα Φλορεστάν, ούτε τή πτώμα τού Στσαβονέορ.

Τό μόνον που πληροφόρήθηκαν ήταν τή ποιόν τού Βοινιδιού. Όταν ό κόμης έμαθε ότι ό Βοινιδιός, έκτός από όλα τά άλλα έπαγγέλυετα έκανε και τόν μεσάζοντα μεταξύ τών έωστευμένων. άοισε να συλλογίζεται τήν σοδαρότητα της καταστάσεως.

Η 'Ιωάννα έβλεπε τώρα ότι τά πράγματα έδάνουν τή θέσι της.

Ο κόμης τή είχε μαζί της. Είχε κάνει τάχα κι' αυτή χορή τών ύπρεσιών τού Βοινιδιού; Είχε προδώσει κι' αυτή τόν τιμιο άνδρα της; Οί σχέσεις της Μαγδαλνής με τήν 'Ιωάννα και η άνάμεις τού Βοινιδιού δεν τού άρεσαν καθόλου. Σκέφθηκε για μια στιγμή να έγκαταλείψει τις έρευνες τού για τή Μαγδαλνή. Άλλά συλλογίσθηκε ότι η νέα ήταν προστατευόμενη τής γυναίκας του και κόρη τού πιδ άφωσιωμένου ύπρεότου του.

Ήταν βέβαιος πιά ότι η Μαγδαλνή είχε προσκολληθ από τήν ύπατοιή που είχε φιλοενώσει στο σπίτι της.

Είχε έπωφεληθ άσως τών ταραχών και είχε άφνει με τόν άναγνώστη της από τή έπαργία της Ταυραίνης. Σ' αυτή τήν ύπόθεσι ό Βοινιδιός σίγουρα είχε παίξει τή όόλο του καθώς κι' ό Στσαβονέορ.

Όλες αυτές οι σκέψεις έκαναν τόν κόμητα ν' άντικαστήσει τή πατοικό ένδιαφέρον που είχε για τή Μαγδαλνή με περιπορητική άδιαφορία διακόπτοντας έτσι κάθε άναζητήση για τή νέα.

Η τύχη είχε συνωμοήσει έναντίον τής άτυχης Μαγδαλνής.

Ο άνθωπος που τήν ύποστήοιζε άδιαφορούσε ό άσραβωνιστικός της ήταν βαρειά τραυματισμένος κι' ό Λοδέοτ κατακόπευε τή γυναίκα του.

Μόνο η 'Ιωάννα κι' ό Καφεόρ έκλαιγαν για τήν έξασάνισή της Μαγδαλνής και περιέμεναν από τή Θεό βοήθεια...

★

Δυό βδομάδες πέρασαν έτσι ύστερα από τή λεηλασία τών έκκλησιών και μια μέρα, ήταν περασμένο τή μεσημέρι, άρχισε να πέφτει βοογή παγωμένη που πόνιζε τά έρημα γωσάφια γύρω στο έρημο σπύτι της Φρέας τής μάγισσας. Στο σπίτι έκείνο που ήταν θεόκλειστο τίποτε δεν φανέρωνε ότι ύπήνε ψυχή μέσα.

Αν όμως έδινε κανείς περισσότερη προσοχή θ' άκουγε μια βαθειά, κλαυιάδικη, διαπεραστική φωνή να βγαίνει κάθε τόσο από τή ρηαδί της Φρέας...

Σέ λίγο η πότα άνοίξε σιγά - σιγά κι' έναν άνθωπος φορώντας άσσο καπουτσίνο προβάλε τή κεφαλή του γύρω προσεκτικά. Άμα βεβαιώθηκε ότι δεν ύπήνε κανείς στην περιοχή έκείνη έμπηκε πάλι μέσα, κάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι, έιπε μερικες λέξεις σε μια γυναίκα που βρισκόταν εκεί και κατεβαίνοντας τήν κουκούλα του ως τή μύτη, έδγνκε έξω, κλείνοντας με προσοχή τήν πότα.

Ο καπουτσίνας αυτός ήταν ένας γέρος δυνατός κι' ευκίνητος. Έπαίξε στα γέρια του ένα κομπολόι και κρατούσε κάτω άπ' τή μασγάλη του μια γοντρή μαγκούρα.

Άφου έοριξε πάλι τή ματιά του γύρω του χωρίς να λησασίσει ούτε τόν άέρα, ούτε τή βοογή, πήρε τή δρομο που τραβούσε για τήν πόλι.

Δεν πρόφτασε όμως να κάνει καμιά πενυταριά βήματα, όταν ένα έαφικό ότάνισμα τόν έκανε να πηδήσει σ' ένα λάκκο γεμάτον λάσπες για να μην κουνηθ. Τράβηξε κατόπιν τή μαγκούρα του, προβάλε τή κεφαλή του και προσπάθησε να διακορίνη τήν προσωπική του είχε φανεριστή.

Άφου πέρασαν λίγα λεπτά διέκρινε μέσα στην διήχλη και τή βοογή έναν άλλο αλόγερο που φορούσε άσσο δυοιο σάν τή δική του, άλλα πιδ άνοιχτο γρώματός.

Χωρίς να χάσει καιρό, βήκε από τή λάκκο βλαστημώνας κι' άοισε να τρέχει σάν ζαρκάδι. Ο άλλος άσροφόρος άοισε να τόν παρακολουθή. Αυτός άνηκε στο τάγμα των Φραγκισκανών. Τόν παρακολουθούσε σε άπόστασι είκοσι βημάτων, κανονίζοντας τή βήμα του σύμφωνα με τή δική του. Ο καπουτσίνας, παρ' όλο που φαινόταν δυνατός και οωαλός στην περιπώσι αυτή θεωρούσε, φαίνεται, τή φωνήν προτιμώτερη τής άνδρείας. Είχε βέβαια τή λόγο, του να μη θέλει να υπλίζε με κανένα. Άπορούσε όμως κι' ό ίδιος ποιός να ήταν ό μυστηριώδης Φραγκισκανός που τόν παρακολουθούσε. Ήταν φάντασμα; Ήταν κατάσκοπος;

Ύστερα από τρέξιμο δέκα λεπτών έαναγύοισε πίσω του για να βεβαιωθεί αν ό διώκτης του έξακολουθούσε τή κυνηγητό. Τί έκπληξε όμως τόν περίμενε! Τόν παρακολουθούσε τώρα και δεύτερος καλόγερος. Άοισε τότε να τρέχει με περισσότερη δύναμη. Βλέποντάς τους κανείς θα νόμιζε ότι έκαναν άνδρες δρομίου. Σέ λίγο ό καπουτσίνας κοντοστάθηκε λαγνασιμένος για να ρίξει πίσω του μια ματιά.

Άλλα έκπληξε πάλιν!... Οί καλόγεροι είχαν γίνει τώρα τρεις!

Επ' ου βρέθηκαν τόσο συνάδελφοι! σκέφτηκε καταγανακτισμένος ό καπουτσίνας. Καί για να τους κόψη τή φόρα που είχαν πάρει, τούς πέταξε τή βαρειά μαγκούρα του, που σφύριζε στον άέρα κι' έπεσε ύστερα μέσα στις λάσπες.

Ένα δυνατό γέλοιο άκούστηκε από τή μέρος των Φραγκισκανών.

Ο καπουτσίνας έβλεπε τώρα στενά στα πόδια του... Με κλειστά μάτια έτρεχε περνώντας λάκκους, χαντάκια, έως ότου έπεσε πάνω σ' έναν τοίχο που δεν τόν είδε και κυλίστηκε κατά γής.

— Τώρα θα με πιάσουν σίγουρα! ψιθύρισε.

Η βοογή δυνάμυνε. Ο καπουτσίνας έννοιωθε ότι οι δυνάμεις του άρχισαν να τόν έγκαταλείπουν.

Γύρισε πάλι τή κεφαλή του και είδε μ' ευχαρίστησι ότι οι Φραγκισκανοί είχαν γίνει άφαντοι. Γεμάτος χαρά κύτταξε γύρω και είδε ότι οι τοίχους που είχε σκοντάψει ήταν ένας παλιός άνεμομυλος.

— Αυτό τή έρείπιο θα γίνη τή καταφύγιό μου! σκέφθηκε. Θα έξουοισώ λίγο τή σώμα μου ύστερ' από τή άγριο κυνηγητό που μού έστησαν οι καταραμένοι συνάδελφοί μου.

Και τότε ανέθηκε μια σαρακοφαγωμένη σκάλα κι' έμπηκε μέσα σε μια καμφούλα. Τά πατώματα ήταν σάπια και τή τράβη άνοιγμένο. Μόλις μπηκε είδε τρεις κουκουβάγιες, που πέταξαν από μια τρύπα σκούζοντας.

Ο καπουτσίνας ήταν τόσο κουρασμένος, ώστε δεν τού έκανε καμιά αίσθησι τή περιβάλλον. Φρόντισε μόνον να έξουοισή και ν' άποφύγη για λίγο τους διώκτες του.

Οι καταροχάτες τού ύσανού είχαν άνοιξει και η βοή της ύπρας γέμισε όλη τήν έσοχή και άπολύτως κανείς, δεν φαινόταν πουθενά.

Εύτυχώς που οι συνάδελφοί μου ένασαν τή ίχνη μου και θα μ' άφήσουν να ήσυχασώ! ψιθύρισε ό καπουτσίνας.

Κι' άνοιγοντας τή ράσο του έβγαλε ένα παγορύ που είχε κρεμασμένο στη ζώνη του. Δεν πρόφτασε όμως να τή δέσει στα χείλη του και να σουφήσει μερικες γουλιές, όταν άκουσε σπρηόνο να βροντούν έξω.

— Στρατιώτες έρχονται! φώναξε. Είνε μοιραίο να μη βρω ήσυχία!

Συγχρόνως άκουσε βήματα στη σκάλα. Σάν φωνήν κατεγόρης τυλιχθηκε τότε ως τή μύτη. Τράβηξε μπροστά του ένα τραπέζι, έβγαλε ένα μακρύ μαχαίρι και σταυρώνοντας τά γέρια του στάθηκε και περίμενε.

Μιά φωνή έρωική άκούστηκε:

— Ο Θεός να φυλάη τήν αιδεσιμότητα σας.

Ο καπουτσίνας έκανε πώς έαφινιάστηκε. Είχε μπροστά του τέταστον Φραγκισκανό, ψηλό και γεμάτον, ό όποιος τόν κυτούσε κάτω άπ' τήν κατεβαμένη κουκούλα του.

— Τού Κυρίου θεσπώνε! έιπε με φωνή λίγο τραυματική ό καπουτσίνας.

Ελπίζω πώς θα με φιλοξενήσετε στο καταφύγιό σας, άδελφέ μου. Ή μπορώ δυνάμειν και είνε αδύνατον να συνεχίσω τή δρομο μου.

— Μάλιστα άδελφέ μου, μάλιστα... ύπάρχει και για σας ένας πάγκος στη γωνία αυτή... Έκεί υπορείτε να καθήσετε και να προσευνηθήτε.

Ο Φραγκισκανός τράβηξε τόν πάγκο κοντά στον καπουτσίνο και κάθισε. Κάτω από τήν κατεβαμένη κουκούλα κρυφουκταίνονταν τώρα σάν τή γατά με τή σκύλο.

— Πόσων χρόνων είσθε; ώπτησε ό Φραγκισκανός.

— Είμαι πολύ γέρος, άπάντησε ό καπουτσίνας. Τής Ύπαπαντής κλείνω τά έβδομήντα έξη χρόνια μου.

— Βλέπω ότι μ' όλο τή βάρος τών χρόνων περπατάτε πολύ καλά, τόσο υάλιστα που σας ζηλεύω.

— Με κοροιδεύετε, άδελφέ μου! Έτοιμα λίγα, γιατί βιάζομαι να πάω στον έσπερίνο, ό όποιος έχει τόση ώρα σημάνε και τή μοναχή μου είνε μακριά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Έκδόσεις

Εκυκλοφόρησε τή πρώτο τεύχος νέας έπιθεωρήσεως έρευνών των μεταψυχικών φαινομένων (Ο Κόσμος της Ψυχής), με έκλεκτή συνεργασία Έλλήνων και ξένων έπιστημόνων.

★

Εκυκλοφόρησε συλλογή χιουμοριστικών ποιημάτων τού κ. Άγαθοκλή Τέτα, με τόν τίτλο «Κοινωνικές Παραβολές».

★

Εκυκλοφόρησε εις κομψή, τόνον συλλογή πρωτότυπων γνυμικών τού κ. Γιόργη Πιζάνη, με τόν τίτλο «Ατέμωνες Σκέψεις ενός τρελλού».

Ο Μονέζ και τά έγκλημά του

Τή φθινόπωρο τού 1793 έστάσαν στο Λοκινιόλ τού Βελγίου δυό άγνωστοί: μια νέα κι' ώρια γυναίκα κι' ένας άντρας ψηλός, που δόλωσε πώς λεγόταν, Λεζέν. Άνοιξαν μια ταβέρνα κι' άπόκτησαν καλή πελατεία. Μία μέρα όμως, ένας κεραινός έβγαλε φωτιά στο μαγαζάκι τους. Ο άντρας κάθκε άπ' τήν ήμερα έκείνη. Η γυναίκα έμεινε μόνη, πάμπωχη, δίχως πόρο ζωής. Έπειτα από λίγες μέρες, μέσα στο έρείπιο της πυρκαγιάς βρέθηκε μια καρρετινα με θαρρύτια κομμάτια, που άνηκαν σε μια γνωστή άριστοκρατική οικογένεια.

Όταν άνεκριναν τή γυναίκα για τήν προέλευσι των κομμημάτων έκείνων αυτή άρνήθηκε στην αρχή ν' άπάντησε. Τέλος ύμολόγησε με λυγμούς ότι ό Λεζέν δεν ήταν συζύγος της! Τόν είχε γνωρίσει πρό μνηών στη Δουνέκρη και τόν είχε ακολουθήσει, δίχως να ξέρη τίποτε για τήν παρελθόν του.

— Πρέπει να ταν, κακοήγος! πρόσθεσε. Με τρομοκρατούσε!...

Τήν άφισαν ελεύθερη και βοήκε μια βέσι ύπρετριας σ' ένα κτήμα. Μία μέρα όμως έξαφινιάθηκε. Τή άφεντικό της τήν άναήκτισε κι' άνακαύψαν τέκος τή πώμα της σε μια έρημη. Τή κεφαλή της ήταν πολυπονημένο με μια βαρειά πέτρα. Είχε τιμηρήθ γιατί είχε μιλήσει πολύ...

Έν τήν μετόψι, είχε έγκαταστήσει σε μια φέρμα τού Αίνω - που άπαιχε μερικες λευγες άπ' τή Λοκινιόλ - ένας άντρας άνοιχτοκαρδός, υλεντζέ, που γύριζε στις ταβέρνες και κυνηγούσε τά άμορφα κορίτσια. Είχε χείλη λεπτά, κοντά, πούδι και κρύα μάτια. Λεγόταν Μονέζ.

Ένα βροχερό βράδυ, κάποια ταπεινότης άπ' τή Λοκινιόλ νύκτωσε στο δρομο και θέλησε να ζητήσει φιλοξενία από τήν πώμα τού Μονέζ. Όταν είδε τόν ιδιοκτήτη, συγκράτησε με κόπο μια φωνή. Τού είχε φανη πώς άναγνώριζε τόν κομένο Λεζέν.

Εκρυψε ώστόσο τή συγκίνησή του, προτιμής να μην περάσει τή νύκτα του κάτω από μια τέλην όπ' πολύ άσφαλη, άκαιο, λονήθηκε ότι είχε χάσει τή δρομο του και ζήτησε άπ' τή Μονέζ να τόν δόσνηση.

Επειτα έσπευσε να φύγη, προτιμώντας τή μπόρα και τή λειψή άπ' τή συντροφιά τού μυστηριώδους έκείνου άνθρώπου...

Ωστόσο είχε άρχσει ήδη να ψιθύριζε, ται στο Αίνω ότι ό Μονέζ ήταν ένας ληστής άνακατέμενος στη δολοφονία τού κτηματία Ρομάν Πενμπρούκ και τής γυναίκας του, που είχαν βρεθεί με τή πόδι άπανηρακωμένα και τά λαϊκά κομμάτια. Θάερε άσφαλές ό Μονέζ ή είχαν άπογίνει οι 100.000 λίβρες τού Πενμπρούκ, που είχαν χαθ άπ' τήν ήμερα έκείνη. Κανείς όμως δεν έτόλμων να τόν κατηγορή γιατί όλοι φοδόνουσαν τήν τρομερή έκδίκοή του.

Έκείνος φώναζε όταν γινόταν λόγος για τά έγκλημάτα μιας συμμορίας, που είχε άρχει τής κάποιας Μονέζ:

— Μά δεν θα τόν πιάσουν ποτέ, αυτό τή συνώνυμό μου που με άπιασε!...

Και μιλούσε με καταπληκτικό θάρρος.

για τούς φόνους και τις ληστείες που είχε κάνει ό ίδιος...

Τή βράδυ της 3ης Νοεμβρίου 1795, μια συμμορία ληστών με μίσκας, ύπηκαν στο έξοχικό σπίτι τού κτηματία Άντουάν Πο. πυλαίο, τόν έδεσαν όπως κι' όλη τήν οικογένειά του, και τού έκαψαν τή κορμή μ' ένα άναμμένο δαυλό, ως που τόν άνάγκασαν να τούς φανερώσει που έκρυβε τά χρήματα και τά κομμημάτα του.

Δυό μέρες άργότερα ή ύπρετρια μιάς ταβέρνας, ένω σεβόριζε τή Μονέζ, τού παραπονιόταν ότι δεν θάκε να φορέσει ένα βραχιόλι, όταν θα παντρευόταν σε μια βδομάδα. Τήν παραμονή λοιπόν τού γάμου της ένας άγνωστος τής έδωσε ένα κουτί και κάθκε άμέσως. Μέσα σ' αυτό τού ύπήρχαν μερικά θαυμάσια κομμημάτα κι' ένα σημείωμα: «Τά κομμημάτα πέφτουν άπ' τόν ύψανό στα χερσάκια έκείνης που τ' άζίζεις». Η ύπρετρια ύποπτε, όηκε κι' έκρυψε τά κομμημάτα, δίχως να τά φορέσει. Τρία χρόνια άργότερα, στη δική τού Μονέζ, διαπιστώθηκε ότι προερχόντουσαν άπ' τή ληστεία των Ποπυλαίρ.

Η σκανδαλώδης άτιμωρησία τού Μονέζ, ή σκληρότης του ή τολμή κι' ή έπιθεώτερη του, τόν είχαν κάνει φόβητρο όλης τής περιφέρειας. Στα χωριά και στις φέρμες κλειδομαρτυρώνονταν κάθε βράδυ. Άλλά ό Μονέζ κι' η συμμορία τού έσπαζαν τις πόρτες ή πετούσαν άναμμένους δαυλούς στις άχυροσκεπές των χωριόδοσιτων... Μόνο τήν Παρασκευή μπορούσαν να κοιμούνται ήσυχοι οι χωρικοί, γιατί ό Μονέζ ήταν πολύ προληπτικός και δεν έκανε ποτέ μια έπιχείρησι σε γρουσουζίκη ή μέρα...

Τή άνατριχιαστικώτερο όμως έγκλημά του ήταν ή ληστεία τού πανδοχείου τού Ουλέτ. Ο ιδιοκτήτης ή γυναίκα του και τά 7 παιδιά τους βρέθηκαν άγρια σφαγμένοι και τή σπύτι λεηλατημένο. Τή πληθος, που μαζεύτηκε άπ' έξω, έσπασε σε φωνές μίσους και τρομερές άπείλες κατά τού Μονέζ. Έξασφα παρουσιασθηκε άνάμεσα στους έξαφινιωμένους χωρικούς ένας καθάλαρος: ό Μονέζ! Είχε έρθει να ιδή τί συνέβαινε.

— Τί φρικό μεκαλειό! έιπε με άπάθεια στο πληθος. Ποιός να τ'όκανε άραγε;...

Έπειτα έστριψε τ' άλογό του κι' άπομακρύνθηκε, άνευόχλητος.

Τέσσερες μέρες άργότερα, τόν συνέλαβαν και τόν έπληξαν στην πόλι Μόνε. Η είδησι αυτή προκάλεσε άπερίγραπτη χαρά κι' άνακούφισι όλη τήν περιφέρεια. Έπακούθησε όμως μια πικρή άπογοήτευσι: Ο άνακρίτης δεν είχε υπορέσει να βοηθί στείλει κατά τού Μονέζ. Κανείς δεν τόλμησε να παρουσιάσει και να κατεβεί έναντίον του. Τέλος, παρουσίασε ένα άκλόνητο «άλλοθι» κι' έτσι ή δικαιοσύνη άναγκάστηκε να τόν άφήσει έλεύθερο.

Έφυγε τότε για τις Βουζέλλες. Κι' άφου έκανε διάφορες κλοπές έδώ κι' έκει, έαναγύρισε στο Αίνω.

Τή νύκτα της 14ης Νοεμβρίου 1796, εις εκχώρησε με τή συμμορία του σ' έναν πυγμό, όπου κατοικούσε ό συμβολαιογράφος Λεζέν, με τή γυναίκα του και τή παιδί του. Είχε μάθει ότι, πιδ 3 ήμερες, είχαν φέσει στο συμβολαιογράφο ένα σάκο με χρήματα. Και τόν βήτησε που τά είχε κρυψει.

— Τάσειλα, χάσε τή πρωί στη Μόνε, βεβαίως ό Λεζέν.

— Λες ψέματα! μούγκρισε ό Μονέζ. Μά θα σε κάνουν έμειν να μιλήσεις!

Άφου προσπάθησε να τρομοκρατήσει τή ύπρετρα, άκούωντας τή μύτη τού μαχαίριού ταν στο στήθος τού παιδιού της έαναγύρισε στο συμβολαιογράφο.

— Δεν έννοιε να μιλήσει, τού έιπε. Τόσο τή χειρότερο για σένα! Θα σου ζεστάνουμε λίγα τά πόδια! κι' ίσως λυθή έτσι ή γλώσσα σου!

Κι' άδοφωρύντας για τις παρακλίσεις και τους όρκους του, διάταξε να τόν δέσουν σε μια πολυθρόνα και να τόν πάνε κοντά στη φωτιά...

Τήν άλλη μέρα, ό συμβολαιογράφος βρέθηκε άναίσθητος έμπρος στο όδομείο, ν' τζάκι με τά πόδια τού φριχτά καμμένα. Η γυναίκα του ήταν άκομ η άναίσθητη.

Αυτή τή φορά η άναγκάσις των χωρικών έξεκρίλασε. Οπληκσαν όλοι διάλεξαν για άρχηγό τους ένα πρώην άξιωματικό τού Ιππικού κι' άρχισαν ν' άναζητούν παντού τόν Μονέζ. Έπειτα από 3 ήμερες δυό χωροφυλάκες τόν άνακάλυξαν μέσα σ' ένα δάσος και τόν συνέλαβαν. Συγχρόνως άχεδόν, είχαν συλληφθή και τέσσερα μέλη τής συμμορίας του.

Ο Μονέζ καταδικάστηκε σε θάνατο, σ' αυτή τή φορά κι' η ποιήν του έκτελεσθηκε τά έπμερώματα της 10ης Ιουνίου 1798.

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μέσα στα τόσα γράμματα που λαβαίνω και μου ζητούν συμβουλές για διάφορα ζητήματα, ως επί το πλείστον αισθηματικά, να και ένα που εκφράζει τόσο πόνο, τόσο απελπισία, τόσο απόγνωση, για τι νομίζετε; Γιατί η γράφουσα δεν είναι όσο ψηλή θα ήθελε να είναι για να φέρει στον άγαπημένο της, γιατί ο άγαπημένος της είναι ψηλός και, φυσικά, για λόγους αρμονίας πρέπει κι αυτή να είναι ψηλή.

Εκ πρώτης όψεως το πρόβλημα φαίνεται κάπως όχι πολύ σοβαρό, με ξέρουμε πως στη γυναίκα κάτι τέτοια μικροπράγματα κανονίζουν την ευτυχία της, παίζουν σπουδαίο ρόλο στη ζωή της.

Έχει άδικο η άγνωστή μου φίλη να επιθυμεί με κάθε τρόπο να ψηλώσει και να θεωρή τον εαυτό της δυστυχική αν δεν μπορεί να το επιτύχει; Ασφαλώς όχι. Γιατί είναι παρατηρημένο πως όταν στερείται κανείς κάτι που θα ήθελε να έχει, αισθάνεται — καθώς η κακός — ότι μειονεκτεί και αυτό το μειονέκτημα τον κάνει να είναι δυστυχής, να διατάζει σε κάθε του βήμα να μην έχει πεποιθήσι στον εαυτό του. Ξέρουμε δε όλοι τι θα πει να μην έχει πεποιθήσι στον εαυτό του. Μπορεί να αποτυχίσει σε όλες του τις δουλειές, μπορεί να χάσει κάθε κουράγιο για τη ζωή.

Για όλους αυτούς τους λόγους με πολύ συμπάθεια διάβασα το τόσο συμπληρωτικό γραμματάκι της άγνωστης αναγνώστριάς μου και της συνιστώ να ξαναβρεί την αυτοπεποίθησή της και το κουράγιο της, να αγωνισθεί κατά της απελπισίας που την έχει κυριεύσει. Αλήθεια είναι η μόνη σωτηρία. Άλλη θεραπεία δεν υπάρχει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Κάθε εποχή ή μόδα αναγεννάται. Και αν δεν αλλάξει στις γενικές γραμμές, βρίσκει πάντα τρόπο να μας πείθει ότι είναι πάντοτε νέα. Ίδου λοιπόν τι μας προτείνει αυτή η στιγμή:

Τους άμους στρουγγυλεμένους και όχι τετραγώνους και μάλιστα υπερβολικά τετραγώνους, όπως μας παρουσιάζονται πολλές φορές και μετέβαλλαν τις γυναίκες σε σκιάχτρα, απ' αυτά που κρεμώσαν άλλοτε στα χωράφια για να φοβίζουν τα πουλιά! Το κόλλημα των μηχανικών γίνεται με κάποια άνεση. Έτσι δεν υπάρχει τίποτα που να δίνει την εντύπωση της στενωχώρας είτε στις κινήσεις, είτε στην εμφάνιση. Το άνοιγμα του λαιμού είναι πότε αρκετό, δείχνοντας το ντεκολτέ, και πότε κλειστό, με κάποια τάσι σεμνότητας. Τα κορσάκια ακολουθούν τη γραμμή του σώματος.

Η μέση είναι πάντα λεπτή και φαρμακωτή με τη βοήθεια ή του ντεκού ή κάποιου κορσέ. Πολύς φόρος όμως χωρίς ντεκού επιτυγχάνεται αυτή η εντύπωση κι αυτό ακριβώς είναι το μυστικό των μεγάλων ραπτριών.

Τρεις κοριτσιάκια υπαυλίζεις που συνιστώνται ιδιαίτερα στις λεπτές με μιά φουσιότα πλισεωτική.

Οι γοφοί είναι συμμετρικοί. Η φούστα, ή πάντα φαρδιά όπως την ξέραμε, αρχίζει να παραχωρή τη θέση της στις λίγο στενότερες, τόσο στενότερες μάλιστα, ώστε με κάποια δυσκολία να κάνουμε μεγάλα βήματα.

Τι να γίνει όμως; Αλήθεια είναι η ΜΟΔΑ.

Καλοκαιρινά καπέλλα

Ο ρωμαντισμός, όλοι βέβαια το ξέρουμε, είναι κάτι που υπάρχει στο παρελθόν. Έν τούτοις η μόδα δεν διατάζει να τον επαναφέρει στα καπέλλα. Γιατί δεν μπορούμε βέβαια να φανταστούμε πως οι μεγάλες καπλίν με γαρνιρίσματα φιδιού, φρούτα και λουλούδια που λανθάνουν τα μεγάλα Σπίτια στο Παρίσι, προ όλγων ημερών, δεν είναι η γνησία εκπροσώπησις του πιο χυπητού ρωμαντισμού.

Τώρα κατά πόσον η μόδα αυτή ταιριάζει στο Παρίσι, με τις βροχές του, μάς το αποκαλύπτουν τα νέα που μάς ήλθαν από εκεί. Την πρώτη ημέρα δηλαδή που τα «μαρκεν» των Παρισιανών Σπιτιών βγήκαν στα βουλεβάρτα για να επιδείξουν τις πελώριες καπλίν τους, μια ραγδαία βροχή τα υποδέχτηκε και τα άναγκασε να πάρουν τα καπέλλα τους στο χέρι και να καταφύγουν μέσα στα καταστήματα για να σώσουν τα μοντέλα τους. Στην Αθήνα όμως το πράγμα διαφέρει. Οι καπλίν έχουν εδώ ζήλοτα τη θέσι τους, γιατί όλα συμβαίνουν σ' αυτό: ο καθένας ούρανος μας, ή αρωματισμένη ατμόσφαιρα και πρό πάντων ο ήλιος της Αττικής.

Αρκετά τράβηξαν οι Αθηναίες μας με το αναγκαστικό ξεσκούφιμα κάτω από τον καυστικό ήλιο ή με τα γελοία εκείνα καπελάκια τα φορεμένα στην κορφή του κεφαλιού.

Η μόδα ερχεται τώρα να τις ανταμείψει για την καρτερία τους και λανθάνει, καθώς είπαμε, τα μεγάλα καπέλλα με τα άπλωτα μπού ετε από φάβα, είτε από το ίδιο ή οργανίνα ανακατεμένα με βελούδινη κορδέλλα.

Χαρακτηριστικό των τωρινών καπλίν, για να τις κάνει να διαφέρουν κάπως από τις παλιές των τερασμένων χρόνων, είναι ότι το μπού τους απλώνεται πιο πολύ προς τα δύο πλάγια κι άλλοτε είναι κοντήτερο έμπρος ή σηκώνεται απότομα μπροστά επάνω από το μέτωπο.

Το πόσο χαρίζουν αυτά τα καπέλλα στα γυναίκα προσωπικά είναι περιττό να το πούμε. Η γυναίκα δεν θα ήταν πράγματι γυναίκα αν δεν ήξερε να φορή, ή ακριβώς την κολακεύει. Αυτό το ξέρει πολύ καλά η Μόδα και σπεύδει να της προσφέρει τη βοήθειά της με τις φειδωλές ώριμες καπλίν, τις γεμάτες δροσιά και κάρι.

Στην Κηφισιά, λοιπόν, στο βάλιρο, στις πρωινές σας κοούρες ή τους απογευματινούς περιπάτους στην Αθήνα φοράτε τις χαριτωμένες καπλίν, που θυμίζουν τόσο πολύ άνοιξη με τα γαρνιρίσματα τους, τα φρούτα τους και τα λουλούδια τους.

Όταν ταξιδεύετε

Υπάρχουν κανόνες καλής συμπεριφοράς που πρέπει να τους τηρούμε απόλυτα όταν ταξιδεύουμε, γιατί στο ταξίδι ζούμε πολύ κοντά με τους συνταξιδιώτες μας. Για τον λόγο αυτόν πρέπει να προσέχουμε να μη τους ενοχλούμε, όπως δεν θέλουμε να μας ενοχλούν κι' έμεις. Μιλάμε φυσικά για ταξίδι με πλοίο, γιατί το ταξίδι με αεροπλάνο είναι τόσο διαφορετικό, που και να θέλαμε δεν μπορούμε να ενοχλήσουμε, ούτε μπορούμε να μας ενοχλήσουν.

Στο πλοίο, λοιπόν, πρέπει να προσέχουμε μερικά πράγματα. Α. Να μη μένουμε ατέλειωτες ώρες μέσα στο δωμάτιο του λουτρού, γιατί περιμένουν κι' άλλοι τη σειρά τους.

Ν' αποφεύγουμε να κάνουμε θόρυβο, είτε μιλώντας δυνατά, είτε τραγουδώντας, ιδίως τα βράδια, όταν είναι κερσασμένη η ώρα. Να μη δίνουμε τις παραγγελίες μας στον καμαρώτο ή στην καμαρίερα με ύφος διαταγών, και να μην είμαστε ανυπόμονοι, γιατί υπάρχουν και άλλοι σαν κι' έμεις, που κι' αυτοί ζητούν κάτι.

Αν μας καλέσουν να παίξουμε χαρτιά ή μια παρτίδα τένις, δεν είμαστε υποχρεωμένοι να συνάψουμε κατόπιν σχέσεις με τους συμπαίκτες μας. Ένα απλό κούνημα του κεφαλιού όταν τους ξανα συναντήσουμε είναι αρκετό. Μη ξεχνούμε πως είναι φρονιμώτερο να είμαστε πολύ επιφυλακτικοί στα ταξίδια, γιατί δεν ξέρουμε τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί που μας περιτριχίζουν. Να είμαστε ευγενείς, ευπροσχηγοί, αλλά να αποφεύγουμε και τις εύκολες σχέσεις.

Μόνα-Αλζαν, Φαληριάδισσαν, Ε. Γ. Σ. Κηφισσιάν, Έλενην της Τροίας: Σας εύχομαι όλες για τις ελπίδες του Πάσχα και τα καλά σας λόγια.

Μιράντα: Οι πανάδες σας θα σας... επισκέπονται κάθε καλοκαίρι, αφού εκτίθεσθε στον ήλιο. Μετά το τέλος της καλοκαιρινής σαζόν, που θα κλειστούνε πάλι στα σπίτια μας, χρησιμοποιείτε για 15-20 μέρες αυτή την πομάδα και θα εξαλειφθούν: Προσιμικά μπλάν 1,0. Σουνιράτ ντε μπιουμπ 2,0. Κολκέρ 20,0. Για τους πόρους χρησιμοποιήστε μια κρέμα ημέρας, όχι λιπαρά.

Αλέξανδρος: Σταματήστε το σπυρίσμα για κάμποσον καιρό και χρησιμοποιείτε τα βράδια οποία κρέμα σας ταιριάζει. Είπαμε πως τα βρήτε μόνη σας τι κρέμα θέλει η επιδερμίδα σας. Το πρωί καθαρίζετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό και ύστερα βάζετε αυτή την λοσιόν: Τριανταφυλλό νερο 250 γρ., βάμμα βενζόνης 2 γρ. Και την αφήνετε να στεγνώσει. Ζουζού: Η πιτυρία θα εξαλειφθή με μεγάλη καθαριότητα: λούσιμο συχνό και μία φορά την εβδομάδα τρίψιμο έλαφρό στις ριζές με πετρώλιο. Σταματήστε την περιμανάντ για ένα χρόνο τουλάχιστο και κάνετε οντοουλάρια Μαρσέλ, κάθε φορά που λούζεσθε, δηλαδή κάθε 15-20 μέρες.

Μίαν Φίλην: Για τον τριχοφάγο αποταθήστε στον κ. Λαδάν. Όσο για τα μαλλιά της φίλης σας, ως διαβάσει, ή ελπίς γράφει για την φαλλίδα. Και για το δυνάμωμα, ή γράφω πάρα πάνω στην Ζουζού.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

σχεάσθε με το τι κάνουν οι πλαστικοί σας. Μην πιάνετε κουδούντα με το γκαρσόνι και μη βάζετε πούδρα επιδεικτικά.

Αν έχετε προσκαλεσμένη κάποια φίλη ή γνωστή σας πηγαίνετε στο ρεστοράν πρώτο, κάθεσθε και φροντίστε να μάθετε το μενού της ημέρας ώστε να το υποδείξετε στην καλεσμένη σας.

Όταν πλησιάζει η ώρα να φύγετε ζητάτε το λογαριασμό και πληρώνετε χωρίς να ανοίξετε καμία συζήτηση. Είναι έντελως περιττό τα ψευδίσια σχετικά με την πληρωμή. Κατά την αναχώρησή σας πρηγνήψτε πρώτο ή καλεσμένη σας.

Αν συνοδεύεσθε στο ρεστοράν από έναν κύριο, ο κύριος θα σπεύσει να ανοίξει την πόρτα και θα μη πρώτος, ενώ στην αναχώρησή σας πρηγνήψτε πρώτο ή κυρία. Αν είσατε καλεσμένη από δύο κυρίους καθόσαστε ανάμεσά τους.

Οι κύριοι αφήνουν τα παλτά τους στο βεστιάριο σεις όμως όχι. Και μία λεπτομέρεια: Μη βοηθήτε ποτέ έναν κύριο να βάλει το επανωφόρι του όταν βρισκεσθε έξω από το σπίτι σας. Αντιθέτως ο κύριος έχει υποχρέωση να βοηθήσει εσάς και όχι ν' αφήσει το γκαρσόνι να το κάνει.

Η άλλη λογαφία μου

Μόνα-Αλζαν, Φαληριάδισσαν, Ε. Γ. Σ. Κηφισσιάν, Έλενην της Τροίας: Σας εύχομαι όλες για τις ελπίδες του Πάσχα και τα καλά σας λόγια.

Μιράντα: Οι πανάδες σας θα σας... επισκέπονται κάθε καλοκαίρι, αφού εκτίθεσθε στον ήλιο. Μετά το τέλος της καλοκαιρινής σαζόν, που θα κλειστούνε πάλι στα σπίτια μας, χρησιμοποιείτε για 15-20 μέρες αυτή την πομάδα και θα εξαλειφθούν: Προσιμικά μπλάν 1,0. Σουνιράτ ντε μπιουμπ 2,0. Κολκέρ 20,0. Για τους πόρους χρησιμοποιήστε μια κρέμα ημέρας, όχι λιπαρά.

Αλέξανδρος: Σταματήστε το σπυρίσμα για κάμποσον καιρό και χρησιμοποιείτε τα βράδια οποία κρέμα σας ταιριάζει. Είπαμε πως τα βρήτε μόνη σας τι κρέμα θέλει η επιδερμίδα σας. Το πρωί καθαρίζετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό και ύστερα βάζετε αυτή την λοσιόν: Τριανταφυλλό νερο 250 γρ., βάμμα βενζόνης 2 γρ. Και την αφήνετε να στεγνώσει. Ζουζού: Η πιτυρία θα εξαλειφθή με μεγάλη καθαριότητα: λούσιμο συχνό και μία φορά την εβδομάδα τρίψιμο έλαφρό στις ριζές με πετρώλιο. Σταματήστε την περιμανάντ για ένα χρόνο τουλάχιστο και κάνετε οντοουλάρια Μαρσέλ, κάθε φορά που λούζεσθε, δηλαδή κάθε 15-20 μέρες.

Μίαν Φίλην: Για τον τριχοφάγο αποταθήστε στον κ. Λαδάν. Όσο για τα μαλλιά της φίλης σας, ως διαβάσει, ή ελπίς γράφει για την φαλλίδα. Και για το δυνάμωμα, ή γράφω πάρα πάνω στην Ζουζού.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Εσμεν, Κρήτην: Το τόσο καλογραμμένο γράμμα σας δείχνει τι άνθρωπος είστε. Δεν είναι κρίμα λοιπόν να σας στενοχωρή τόσο ένα πολύ ασήμαντο πράγμα, αφού έχετε τόσο άλλα προσόντα; Αλλά ως αφήσουμε τις συμβουλές κι' ως δούμε τι μπορεί να γίνει. Είπαμε εξοχή και αρκετά μορφωμένη, ώστε να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να κάνω θαύματα. Αλλά αφού εσθ' πλοούσα μπορείτε να επισκεφθήτε ένα καλόν ορθοπεδικό γιατρό που θα μπορέσει να σας κάνει κάποια ειδική θεραπεία σύμφωνα με όλα τα νεώτερα συστήματα της ορθοπεδικής. Συγχρόνως θα σας συστήσω ίσως και γυμναστική ειδική. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας πω κάτι πιο θετικό.

Το μικροβόκιο στην ΚΟΥΖΙΝΑ

Πολύτιμες πληροφορίες για τη διατροφή μας

Η φύσις μας έδωσε μία περιωρισμένη ικανότητα όρασεως. Βλέπουμε τόσο μόνο όσο χρειάζεται για να ανταποκρινώμεθα στις ανάγκες περισσότερο αν π. χ. είχαμε την ικανότητα να διακρίνωμε τα μικρότερα μόρια της ύλης όπως συμβαίνει με το μικροσκόπιο ή ζωή μας θα γινόταν αιώσεως απάιστη.

Για να περιορίσουμε στο ζήτημα της τροφής μας μόνο, θα ήταν αδύνατο ο άνθρωπος που τα μάτια του θα έδιναν εικόνες όπως εκείνες του μικροσκοπίου να βάλει στο στόμα του και τα πιο απλά τρόφιμα, το νάλα π. χ. ή ακόμη κι' ένα πτηνί νερό. Γιατί θα έλαβε ανερειθμια περιερνα όντα να κινούνται, να συστρέφονται, να χοροπηδούν μέσα σ' αυτά σε τρόπο που θα δοκίμαζε ένα αίσθημα άκατανίκητο αποτορσισμού.

Αλλά αν δεν μας χραισμούσε σε τίποτε να έχουμε ακατάπαυστα ένα μικροσκόπιο στο μύτια μας, αντίθετα οι πληροφορίες που μπορεί να μας δώσει για τη διατροφή μας είναι πολύτιμες.

Ας το μεταφέρουμε λοιπόν στην κουζίνα μας.

Το νερό δεν μας χραισμούει μόνο για να πίνουμε, όταν διψάμε. Είναι επίσης το μέσον με το οποίο καθαρίζουμε ή παρασκευάζουμε όλες τις τροφές μας. Αλλοίμονο! Αν το βλέπαμε ανάμεσα από το φυτό του μικροσκοπίου, θα μάς κυριεύει ένα αίσθημα φόβου και αποτορσισμού. Γιατί είναι αναρίθμητοι οι παρσιίτι και μικροοργανισμοί που ζουν μέσα στο νερό... Και με την ευκαιρία αυτή δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Καλμέτ και πολλών άλλων υγιεινολόγων (ή φυμιασίων των ενήλικων δεν προέρχεται τόσο από τα αναπνευστικά όργανα όσο από τον πεπτικό σωλήνα (στομάχι, έντερα κλπ.) και οφείλεται πάντοτε οχεδόν σε έντερικη μόλυνση, που συμβαίνει κατά τη νεορή ηλικία του ατόμου.

Είναι γνωστόν επίσης ότι ο τυφοειδής πυρετός και πολλές άλλες μολυσματικές ασθένειες προέρχονται από το νερό.

Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να φιλτράρουμε με το νερό που χραισμούουμε στο σπίτι μας. Η κώνουλα της βρύσης όπως και το φίλτρο που θα χραισμούσουμε πρέπει να διατηρούνται πάντοτε καθαρά και το καλλίτερο μάλιστα θα ήταν να ανανεώνονται κάθε τόσο.

Ένα μεγάλον αριθμό μικροβίων περιέχει επίσης το γάλα. Ο βακίλλος του Κωχ, το μικρόβιον του μελταιού πυρετού, κορτοβακτηρίδιον ακόμη και στρεπτόκοκκοι είναι δυνατόν να βρίσκονται μέσα στο γάλα.

Στον Κανσά σε διάστημα 27 χρόνων παρατηρήθηκαν 48 επιδημίες τυφού, παρατύφου, οστρακιάς και κυνάνγκας που ώφειλοντο στο γάλα. Στις Ηνωμένες Πολιτείες επίσης σε διάστημα 46 ετών συνέβησαν 791 επιδημίες που είχαν όλες την προέλευσίν τους από μικρόβια που περιείχονταν μέσα στο γάλα.

Ένας μεγάλος αριθμός απ' αυτά τα μικρόβια καταστρέφεται αν αφήσουμε το γάλα στη φωτιά 3-4 λεπτά μετά τη βράση. Το προτιμώτερο είναι να χραισμούουμε μεγάλα δοχεία για το βράσιμο του γάλακτος. Έτσι δεν υπάρχει κίνδυνος να φουσκώσει και να χυθή.

Αναρίθμητα και ποικιλώτατα είναι επίσης τα μικρόβια που υπάρχουν στα κρέατα. Όταν υποπτεύεσθε ότι το κρέας που αγοράσατε δεν είναι καλό, κάμετε το έλξη: Πάρτε ένα κομμάκι μαχαίρι, θερμάνετε το στη φωτιά και χύστε το μέσα στο κρέας. Αν η όσμη που θα έλξη κατόπιν το μαχαίρι είναι αποκρουστική, το κρέας αυτό είναι βλαβερό.

Αλλά και το ψωμί δεν είναι καθόλου ακίνδυνο. Μαζί με το σιτάρι φυτρώνει πολλές φορές και ένα παρασιτικό φυτό, ο μύκης της ερυσιδώδους βρίζης που οι νευροί παραμελούν κατά το θέρισμό να τον ξεχωρίσουν. Ο φάκος του μικροσκοπίου τον διακρίνει όμως από αλευμένο σιτάρι. Ο μύκης αυτός προκαλεί μία πολύ δυσάρεστη και επικίνδυνη δηλητηρίαση. Προσέχετε λοιπόν.

Ο φάκος του μικροσκοπίου θα μας δείχνει τέλος στρατίες από μικροσκοπικά παραστάς στο τυρί, τα λαχανικά ή τους καρπούς.

Αλλά ο φάκος του μικροσκοπίου θα μπορούσε να μας δώσει αξιολογικές πληροφορίες επίσης για το βρώσιμο ώριμων τροφών και ιδίως των λαχανικών. Γιατί θα μάς δείχνει τις διάφορες μεταβολές που γίνονται μέσα σ' αυτά και το σημείο όπου πρέπει να σταματήσει το βρώσιμο για να μην αλλοιωθούν ή καταστραφούν οι θρεπτικές ουσίες που περιέχονται μέσα στα χορταρικά.

Η φωτιά πρέπει να είναι συνεχής και σταθερή, σε τρόπο που το βρώσιμο των σπαρκιών να μη διαρκεί περισσότερο από 10 λεπτά της πατάτας από 40, των καρτόπων από 2 ώρες και των ζερών πασολιών από 3 ώρες. Αν το βρώσιμο παραταθή περισσότερο απ' αυτό το διάστημα καταστρέφονται οι θρεπτικές ουσίες που περιέχονται μέσα σ' αυτά τα χορταρικά. Που δεν θα είναι σε θέση πια να προσφέρουν καμιά υπηρεσία στον οργανισμό μας.

Καλόν μάλιστα είναι να ρίχνουμε τις πατάτες στο νερό ενώ βράζει και όχι πρό το βρώσιμό. Γιατί έτσι επίσης δεν χάνουν τις θρεπτικές ουσίες των. Επίσης μην ρίχνετε στο φαντό νερό νερό περί το τέλος του βρασμού. Τού καταστρέφει εκτός των άλλων, έντελως σχεδόν τη νοστιμάδα.

Για να μη χαλούν τα δόντια

Τεσσέρες διακεκριμένοι Αμερικανοί οδοντοίατροι συνιστούν την προσθήκη μικρών ποσοτήτων «φθορίου» (φθορίου) στο νερό που πίνουν τα παιδιά στα χρόνια που φυτρώνουν τα δόντια τους. Μ' αυτό το μέτρο τα δόντια γίνονται γερότερα κι' ανθεκτικότερα στην τερηδόνα. Τον ίδιο σκοπό εκπληρώνει μία επάλειψη των δοντιών του παιδιού με διάλυσι φθορίουχου άσβεστού 2%.

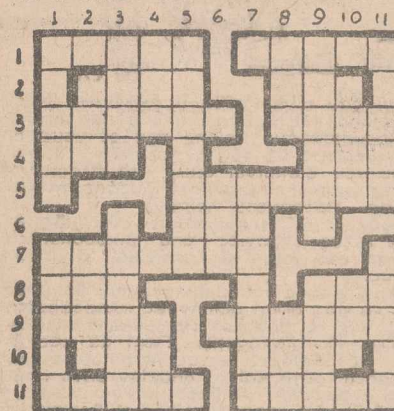

1) Κότταρα σπαραγγιού, όπως διακρίνονται στο μικροσκόπιο. Όταν τα εγλύαμε από τη φωτιά στην ώρα τους, οι θρεπτικές ουσίες που περιέχουν δεν καταστρέφονται. 2) Κωτάζετε όμως πως γίνονται όταν τα παραράσσει. 3) Τώρα δεν έχουν πια καμιά θρεπτική αξία.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν μαύρη χονδρή γραμμή. Μία άλλη λέξη αρχίζει από το άλλο μέρος της γραμμής. Κατά τα άλλα είναι τε-

λώς όμοιο το σταυρόλεξο αυτό με τα σταυρόλεξα του γνωστού σας τύπου.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Άλλευτικό πλυντήριο που χρησιμοποιεί δυνάμει δίσκου. — Μορτά.
- 2) Επύρριξη: μία φορά. — Έποχη.
- 3) Δεν μπορεί να σας μιλήσει. — Τα πιο περιφρονημένα ζώα.
- 4) Χρονικό διάστημα. — Σημείο της αριθμητικής.
- 5) Φέρουν στεφάνια από πολύ γνωστά σας λουλούδια (ουδέτ.).
- 6) Μηδ' ενός εξαιρεμένου (ουδ.).
- 7) Υποδιαίρεση του πυροβολικού.
- 8) Τοπικών επιρρημάτων. — Νησί των Κυκλάδων.
- 9) Παγδαίο για τη στάμπελο οδοιπόρων (τουρκ.). — Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά ούρων.
- 10) Κομωτής (γαλλ.). — Τέτοια είναι συνήθως τα θεία φορέματα.
- 11) Ό θρασυέας. — Κάτοικος της πόλεως.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Μουσουλμανικό τέμενος. — Φάνη.
- 2) Μία των αλυσίδων. — Αριθμητικό (δημοτική).
- 3) Δε βρίσκεται στη θέση του. — Θέος των αρχαίων, λατρευόμενος στη Μ. Ασία και Ελλάδα.
- 4) Όνομα τουρκικής έφημεριδος. — Τό.
- 5) Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων.
- 6) Έπληρωση της δημοτικής: διαρκώς, πάντοτε.
- 7) Υποδήματα των αρχαίων.
- 8) Τα αρχικά του Όργανισμού Έθνων (Ανακατεύθηκαν λιγάκι εδώ). — Όργανο αίσθησης.
- 9) Λουλούδι που λέγεται «έον το τρίχορνο». — Μία Έλληνες πριγκίπισσα έγινε πρό ετών δούκισσα του...
- 10) Σύννοια των Αθηνών. — Πρόσκληση.
- 11) Σκαφεικό εργαλείο. — Ό πατέρας του Οιδίποδος.

Α. Δ.

Οι άριθμοί

Αυτό που θα σας ζητήσω δεν είναι και τόσο εύκολο... Αφού διαβάστε προσεκτικά δυο φορές τους τρεις αριθμούς του σχεδίου μας, προσπαθήστε κατόπιν κλείνοντας το περιοδικό, να τους ξαναγράψετε σ' ένα χαρτί. Θα σκεφθείτε ασφαλώς πως αυτό είναι αδύνατο. Υπάρχει όμως ένας καλός, βάσει του οποίου γράφτηκαν οι αριθμοί

1125628147
136683417
1447236189

Τα αντίθετα

Βρίσκοντας λέξεις που θα έχουν ακριβώς την αντίθετη σημασία με τις κατωτέρω δημοσιευμένες, θα μπορείτε να σχηματίσετε με τα αρχικά τους γράμματα, διατεταγμένα στη φυσική τους σειρά, μία γνωστή ελληνική παροιμία:

- 1) Μίσος. 2) Βορράς. 3) Δουλος. 4) Ωχρός. 5) Ξένος. 6) Αρτιμελής. 7) Θήλυ. 8) Ανοήσιος. 9) Νοθευμένος. 10) Καθαρός. 11) Αδύναμος. 12) Καλλοήν. 13) Αρχή. 14) Εμπροσθεν. 15) Στενός. 16) Πορθμός. 17) Αριστοκρατικός. 18) Άλλος. 19) Θάνατος. 20) Απληγίος. 21) Αναχώρας. 22) Ξηρός. 23) Ανάλατος. 24) Απληγίος. 25) Νέος. 26) Υγεία. 27) Υπτιος. 28) Εύθυμία. 29) Αφειρία. 30) Παχύς. 31) Μεγάλος. 32) Θηλυπρεπής. 33) Γέλιο. 34) Υγιής.

Δημιώδη κινίγματα

- 1) Κλείνει το σεντοκίμι μου και κρόσια μένου έξω.
- 2) Ένα σακκάκι άλεσμα χωρίς ραφή και τρύπα.
- 3) Μέσ' στη μέση του χωριού μας κρέμετ' η Μαργαρίτου μας, και τινάζει τα φτερά της και συναίει τα παιδιά της.

Οί κατάσκοποι

Δυο κατάσκοποι που ήλθαν στην ίδια όργανωσι, αλλά δρούσαν σε δυο διαφορετικές πόλεις, καταρβώσαν να συνεννοούνται μεταξύ τους στέλνοντας δ' ένας στον άλλο διαφορές λωρίδες χάρτου με κάτι ασαφείς λέξεις, οι οποίες όμως καταλλήλως συναρμολογούμενες σχημάτιζαν την είδηση που ο ένας ήθελε να γνωρίσει στον άλλο.

Μία μέρα, στα χέρια της αντίτασκειας έπεσε ένας φακέλλος των δυο κατασκοπων που περιείχε τις όκτω λωρίδες χάρτου με τις λέξεις που βλέπετε στο σχέδιό μας. Τα καλύτερα λαγωνικά άρτισαν άμέσως άναζητήσεις, προσπαθώντας με διαφορούς συνδυασμούς να βρουν τί μπορούσαν να έλεγαν τα διάφορα αυτά γράμματα.

Τέλος, σχηματίζοντας με τα όκτω κομμάτια ένα σύμπλεγμα που άφινε ά κάλυπτα τα μισά γράμματα και σκέπαζε τα υπόλοιπα, διάβασαν την είδηση που ο ένας κατάσκοπος μετέδιδε στον άλλο.

Μήπως μπορείτε κι' εσείς με μία μικρή προσπάθεια να βρήτε πως τα κατάφεραν και τι διάβασαν μέσα στο πλεκτό σύμπλεγμα;

Λεξιγρίφος

Ένας ήρωας της Ελλάδος ως εκ θαύματος ά λήται, από πρόθεσιν και νήσον έγιννήθη... Μ' ένωείτε;

Ένδια κινίγματα

- 1) Όταν ένας άνθρωπος φτωχύνει, τί του δίνουν όλοι με προθυμία;
- 2) Περιπατάει μέσα σε μία κάμαρα, έπειτα ηγνάζει στην άλλη, αλλά μόνον αν συνοδεύεται. Μόλις τ' άφιστε μόνο, σταματάει. Τι είναι;
- 3) Ποιά είναι το ζώο που καταπίνει το κεφάλι του;
- 4) Τι είναι εκείνο που άλλάζει διαρκώς ρούχα δυο ζή, βάτεται πριν πεθάνει, κι' ά τόφος του είναι πολύτιμος;

Γρίφος

Ος 1/2 c MI= Διαβάστε ένα αρχαίο ρητο.

Οί λύσεις στη σελ. 44

Ο Ξυλοκόπος

Ό μπάριπα Θωμάς είχε κόψει άρκετά ξύλα στο δάσος και γύριζε τώρα κατακουρασμένος στην καλύβα του.

Ήταν χειμώνας βαρύς κι' άγριος. Χιόνι πυκνό έπεφτε από το βουρκωμένο ουρανό. Ό μπάριπα Θωμάς προχωρούσε με μεγάλη δυσκολία και κάθε τόσο σκόνταφτε. Το δειμάτι των ξύλων ήταν βαρύ και τούκοθε τον ώμο, ή παγωνιά τον έκανε να τσιμπούριζε τα μακριά γένεια του είχαν γεμίσει χιόνι. Κι' όλο χιόνιζε, όλο και χιόνιζε πιο πολύ.

— Αχ! Θεέ μου, άναστενάζε ό μπάριπα Θωμάς, τί βασανισμένη πού είναι ή ζωή μου... Σκυλοζωή άληθεια... Δεν θα ήταν καλύτερα να πεθάνω; Βουρκώσαν τα μάτια του. Δυο δάκρυα κύλησαν στα μάνουλά του κι' έμειναν εκεί παγωμένα.

Προχώρησε κάμποσο ακόμα ό γέρο Ξυλοκόπος κι' άξαφνα στάθηκε. Δεν μπορούσε να κάνει πια βήμα. Ήταν λαχανιασμένος κι' άγκομαχούσε...

Ακούμπησε κάτω το δειμάτι με τα ξύλα και το τσεκούρι του και κύτταζε άπελπισμένος γύρω του. Παντού ερημιά και χιόνι.

— Δεν είναι ζωή αυτή ξαναμυρμούρισε ό μπάριπα Θωμάς. Κι' άναστενάζοντας μέσα άπ' την καρδιά του φώναζε:

— Έλα θάνατε, να με πάρεις! Τι να την κάμω τέτοια ζωή... Λυπάσου με θάνατε, κι' έλα να με γλυτώσης από τα βάσανα, δεν άντέχω πια ό δουστιχιαμένος! Θέλω να πεθάνω...

Την ίδια στιγμή μία βουή άντήχησε κάτι σαν κεραυνός βροντίνος κι' άξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά στο γέρο Ξυλοκόπο ό θάνατος, ό ίδιος ό θάνατος με τό δρεπάνι του που θερίζει τις ανθρώπινες ψυχές, άγριος και τρομερός.

Ό μπάριπα Θωμάς σάστισε λύγισαν τα γόνατά του, του κόπηκε πειό πολύ ή πνοή.

— Τι με θέλεις, γέρο; τού φώναζε ό θάνατος με τη βροντερή φωνή του. Γιατί με κάλεσες;

Ό μπάριπα Θωμάς δεν είχε κουράγιο ν' άπαντήσει. Έτρεψε σνγκορμος.

— Γιατί με φώναζες, γέρο; τον ξανωρώτησε άπότομα ό θάνατος. Να πού ήρθα. Πες μου τί θέλεις; — Θέλω... θέλω... να με βοηθήσης να κουβαλήσωμε αυτό το δειμάτι τα ξύλα ως το χωριό του άπάντησε ό μπάριπα Θωμάς.

— Αυτό ήθελες; Γι' αυτό με κάλεσες;

— Γι' αυτό και μόνο έλεγε ό γέρο Ξυλοκόπος. Μα τώρα συνήρθη. Δεν πειράζει... Θα τα πάω μόνος μου... δεν σ' χρειάζομαι... Σ' ευχαριστώ!

... ..

Ό μύθος δηλοί παιδιά μου πως:

Και με τα χίλια βάσανα, πάλι ή ζωή γλυκειά 'ναι.

... ..

Οι δύο βάραιχοι

Μία όράχνη κρεμασμένη άπ' το άραχνόδικο της στο ποτάμι κατεβαίνει για να κάνει το λουτρό της.

Ένας βάραιχος παρέκει μέσ' στο λασπημένο χώμα την κρυφουκτωτά και στέκει με όρθάνοιχτο το στόμα.

Πείνας φοβερό καμίνι τού φλογίζει την καιλιά του κι' ή άράχνη θά να γίνει

— δίχως άλλο — πρόγευμά του.

Έξω από τ' άλλο μέρος με τό πλακωτό κεφάλι κι' άλλος βάραιχος πιο γέρος, πεινασμένος ξεπροβάλλει.

Φοβερόν καυγά άρχίζουν με τα φλύαρά τους χείλη και στερνά άποφασίζουν να την μοιραστούν σαν φίλοι.

Κοντοσταέκεται εκείνη και γελώντας τους κύτταζει κι' όμα έγινε ειρήνη: — Καλή όρεξι! φωνάζει.

Και πηδά και φεύγει άκόμα... κι' άπομένουν οι βάραιχοι με όρθάνοιχτο το στόμα και με άδειανό στομάχι.

Τώρα και μία παροιμία να σας πώ, χωρίς πιπέρι: Ό καυγάς κι' ή φλυαρία στο στομάχι δεν συμμέρει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ να ντύνεσθε

Τι συμβουλεύει μία παρυσινή μεδίστα

Το μεγαλύτερο σφάλμα όλων σχεδόν των γυναικών είναι να νομίζουν πως ή μόδα είναι ομοιόμορφη για όλες.

Αλλά ή μόδα δεν κάνει τίποτε άλλο από το να δίνει τις γενικές γραμμές των φορεμάτων που συνήθίζονται σε κάθε έποχή. Είνε έργον, λοιπόν της κάθε γυναίκας να τις προσαρμόσει στη δική της σωματική διάπλαση και να βρει τί είναι εκείνο που την κάνει πιο κομψή ποιά είναι ή λεπτομέρεια που πρέπει να ύπνοσται. μισή ή να «ακρεσασθί» για να φτάσει το άρμονικό σύνολο που επιθυμεί.

Τά όκτω μυστικά της κομψότητας

Πρώτα-πρώτα, κυρίες μου ύπάρχουν όκτω βασικά μυστικά που πρέπει να προσέχετε.

1. Άναστροφή. Είσαστε ψηλή άν έχετε ύψος περισσότερο από 1μ. 65 και κοντή άν έχετε λιγώτερο από 1μ. 60.

Στην πρώτη περίπτωση θα προτιμήσετε ένα φορέμα με «βόλαν» Άν το άνάστρομ σας είναι ψηλότερο από 1μ. 65 ή άποφύγετε τα ψηλά τακούνια τους μικρούς κλειστούς νιακάδες και τα «μπρετόν».

Στη δεύτερη περίπτωση θ' άποφύγετε τις μεγάλες τσάντες (δεν ύπάρχει τίπο άκαλόγητο θέαμα για μία κοντή γυναίκα), τα μεγάλα καπέλλα και τις πλατείες ζώνες, πού χάνουν το άνάστρομ σας να φαίνεται ακόμη πιο μικρό από κοντό.

2. Κ. ρ. μ. ο. ρ. Είσαστε λεπτή άν έχετε περίμετρο στήθους 60 έκατοστά κι' άνάστρομ 1μ. 60. Άν ξεπερνάτε τα 60 έκατοστά είσαστε κοντρή.

Μία λεπτή γυναίκα θα προτιμήσει μία ευρύχωρη φούστα. Ή ίδια φούστα θα ήγεν άνω, αντίαισθητική σε μία κοντρή.

Σημασία έχετε επίσης και το ύψος του κορμού (από τον ώμο ως τη μέση). Έχετε μακρύ κορμό όταν ή άπόσταση από τον ώμο ως τη μέση είναι περισσότερη από 46 έκατοστά. Άντίθετο έχετε κοντό κορμό άν ή άπόσταση αυτή είναι μικρότερη από 45 έκατοστά.

Στην πρώτη περίπτωση θα προτιμήσετε ένα πολύ έφορμωστό τανιέρο άρκετά μακρύ.

Άν έχετε κοντό κορμό, ή προτιμήσεις σας θα στραφεί προς τα ευρύχωρα παλτά και τα τανιέρα με ζώνη που κρύβουν κάπως το μήκος της ζακέτας. Ή ζακέτα φυσικά δεν πρέπει να είναι πολύ μακρύα.

3. Π. ό. δ. ι. α. Είναι μακρού όταν ή άπόσταση από τη φτέρνα ως την άρχή του μηρού είναι ή ίδια με την άπόσταση ά.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΙΔΙΚΟΣ

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Μάγερ 23α, 10-12 και 4.)

ΔΡ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 — Τηλ. 85-089 10-1 και 4-7

Ζαττα
POUZ

πō την άρχή του μηρού ως την κορυφή του κεφαλιού Δι' αφορετικά, είναι κοντά.

Στην πρώτη περίπτωση θ' άποφύγετε τις άπλοχωρές φούστες. Τουναντίον, θα τις προτιμήσετε στη δεύτερη όταν όλοζή, έχετε κοντά πόδια.

4. Μ. η. ρ. ο. ι. Είναι λεπτοί όταν ή περιφέρεια των στο άνωτέρω σημείων των είναι μικρότερη από 50 έκατοστά. Άνω των 50 έκατοστών είναι κοντράι.

Όταν έχετε λεπτούς μηρούς, μπορείτε να φορέσετε στενά, άκόμη και έφορμωστά φορέματα. Στους κοντράι μηρούς άνω, τα φορέματα αυτά είναι αντίαισθητικά θα προτιμήσετε τα άπλόχωρα.

5. Γ. α. σ. ρ. κ. ν. ή. μ. ι. ο. ν. Είναι λεπτοί όταν ή περιμετρία του είναι κάτω των 30 έκατοστών. Άντίθετα είναι κοντράι όταν είναι άνω των 35 έκατοστών.

Όταν έχετε λεπτό γαστροκνήμιο, θ' άποφύγετε τα βαρέα παπούτσια με τα χονδρά πέλματα.

6. Ψ. μ. ο. ι. Είναι στενοί όταν ή άπόσταση μεταξύ των είναι μικρότερη από τη γραμμή της μέσης. Στην αντίθετη περίπτωση είναι φαρδείς.

Όταν έχετε φαρδείς ώμους άποφύγετε τα παραγευσία στα φορέματα όσα. Επίσης το πλατύστομα καπέλλα.

7. Σ. τ. ή. θ. ο. ρ. Είναι μεγάλα, όταν ή περιμετρία του είναι 90 έκατοστά για ύψος 1 μ. 60. Μικρό όταν ή περιμετρία του είναι 80 έκατοστά για το ίδιο ύψος. Επίσης είναι ψηλό όταν ή άπόσταση από τον ώμο ως το κέντρον του μαστού είναι 24 έκατοστά και χαμηλό όταν ή ίδια άπόσταση είναι 27 έκατοστά.

Όταν έχετε μεγάλο στήθος άποφύγετε τα έφορμωστά τα γιέρ και γενικά τα πολύ σφιχτά φορέματα.

Όταν το στήθος σας είναι χαμηλό, θ' άνεβάσετε λίγο τη μέση του φορέματός σας. Άντίθετα, θα την κατεβάσετε λίγο όταν είναι πολύ ψηλά.

8. Κ. ε. φ. α. λ. ι. Μεγάλο ή μικρό.

Όταν έχετε μεγάλο κεφάλι θα προτιμήσετε ένα μικρό καπέλλο ή μία τόκα.

Τα πλατύστομα καπέλλα ταιριάζουν στο μικρά κεφάλια.

Τι θα ζητήσετε από τη μεδίστα σας

1. Ψ. μ. ο. ι. Τα παραγευσία τους θα είναι τόσο ώστε α) να μην φαίνονται οι ώμοι σας στενώτεροι από τη μέση σας β) να μην προσέχει το παχύ μέρος του μηρού σας από τη γραμμή των ώμων.

2. Σ. τ. ή. θ. ο. ρ. Μερικές μικρές πτυχές δίνουν πάντα κάποια χαρι. Θα τις προτιμήσετε στη ράχη όταν έχετε κάποια τάσι προς το κροπούριασμα. Άν το στομάχι σας «πετάει» λίγο είναι καλύτερο να ύπνοσται στο μπροστινό μέρος.

3. Λ. α. ι. μ. ο. ρ. (Λαϊμός) του φορέματός σας δεν πρέπει να είναι πολύ κλειστός άν έχετε κοντό λαιμό. Θα τον προτιμήσετε λίγο ψηλό, άν έχετε μακρύ λαιμό.

4. Ζ. υ. ν. π. Πλατείες ζώνες όταν έχετε μακρύ κορμό. Άντίθετα θα προτιμήσετε τις στενές ζώνες όταν έχετε κοντό κορμό.

5. Φ. ο. υ. σ. τ. α. Άποφύγετε τις «πιέτες» άν έχετε κοντράι μηρούς. Οι πλισέδες είναι προτιμώτερες. Όχι άνω στην περίπτωση που έχετε μεγάλη περιφέρεια και πολύ χοντρά γόνατα.

6. Σ. τ. ή. θ. ο. ρ. Άν έχετε χαμηλό στήθος προτιμήστε τα τριγωνικά «ντεκολτέ». Άν έχετε άδύνατο στήθος και ό λαιμός σας σχηματίζει μία μικρή γούθα στο κάτω μέρος το «ντεκολτέ» σας πρέπει να είναι πολύ μικρό.

ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΖΥΡΟΥ

Νύχτα γάμου

— Για δέ τι θαύμα αυτή ή ξανθή! φώναζε ό Ζάκ στο φίλο του Παύλο.

Κι' ό Παύλος, άνθρωπος της άμέσου δράσεως, ώρμησε προς το κορίτσι.

— Δεσποινίς της λέει, δεν μπορώ να ζήσω ούτε στιγμή χωρίς έσάς!

— Τι κοίμα! κάνει σκεπτική ή νέα. Άς βρούμε ώστόσο καμιά λύσι... Α! τί βοήκα. Προκειμένου να πεθάνετε, ζητήστε με καλύτερα από τον μπαμπά μου.

— Θαυμάσια! Και πού θα τον βρού;

— Όδός Άνσενίς άριθ. 13. Ζητήστε τον κ. Βαρδέζ κατά τις δύο το μεσημέρι. Όδουάρα, κύριε.

... ..

Όδός Άνσενίς άριθ. 13. Όρα δεύτερα άπονευματιν. Τό κουδούνι της πόρτας γτυπάει.

— Εδώ είναι ό κ. Βαρδέζ;

— Είμαι ό ίδιος. Τι θέλετε;

— Την γείρα της κόρης σας.

— Μπα!

— Την αγαπά κ. Βαρδέζ και σας όρκίζομαι ότι θα την κάνω ευτυχισμένη.

— Έστω... άφού το λέτε...

Δένομαι ευχαρίστως. Να φωνάξω άμέσως την Άλδέσπη.

Σε λίγο ή Άλδέσπη έμφανίζεται. Μα Θεέ μου τί όψη είναι αυτή! Τι θέαμα! Μία καμπούρα με τα μισά δόντια σπασμένα πού κούτσαινε κιάλας Φόικη!

— Άλδέσπη — έλεε έπίσημα ό κ. Βαρδέζ — ό κύριος άπό δώ σε ζήτησε σε γάμο.

— Μα όχι... τραυλίζει στενωχωμένος ό Παύλος. Συμ-

... ..

— Είστε ήδη σπίτι μου. Άλλά μου συμβαίνει κάτι φοβερό. Πρέπει να τρέξω κοντά στη θεία μου που πνέει τα λοίσθια...

— Λοιπόν, Ζάκ, θα υοή κάνης μία

... ..

— Δέν μου τί ξανασκάζει... οικονομία κράνος!

(Εκτίσε Π. Παυλίδη)

γάζι σαν καλός φίλος:
— Τί πράγμα;
— Θέλω να σου εμπιστευθώ
γι' άποψη τη γυναίκα μου. Δέ-
χεσαι;
— Μά δεβαίως. Είπε να ρω-
τάς;
— Λοιπόν, τρέξε. Θα πάρης
το κλειδί από τον θυρωρό. 'Η
μικρούλα αναπαύεται και...
στα σκοτεινά δεν θά' αντιληφθί
τίποτα.
— 'Ο Ζάκ υπάκουσε με ζήλον
έξιον κάθε έπαίνου. 'Αλλά εν-
τώ μεταξύ, ο ύπ' άριθ. 3 πω-
ν δημόσιος κίνδυνος πήρε ένα
τηλεφώνημα γεμάτο λύσσα:
— 'Αλλά! 'Εδώ ο γαμπρός
σας. Σας ειδοποιώ ότι ή κόρη
σας με άπατά. Ειδοποίησα ή-

Κραγιόν χειλέων
NELESON
Ηγγυημένον
1 1/2 ώρα...
—ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
ΤΟΠΗΝ ΑΠΟ ΤΩ ΚΕΙΛΗ

Χουναγώνιστον
...ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
'Η γυναικεία εμφάνισις
τώρα τό καλοκαίρι
SKOL. Τό φάρμακο που
σας προσυλάσει από τά έν-
καύματα του ήλιου και διδρί
εις την επιδερμίδα τό καστα-
νόχρουν χρώμα του καλοκαι-
ριού. Παρελήφθη.
Φαρμακείον: I. ΒΑΓΕΝΑ
Λυκούργου 7.— Τηλ. 30-415.

65.000
"Ετοιμο
πρό δώμα σας!"
"Αν τό κατασκευάζετε
μόνη, θά σάς κόστιζε
Μόνη ΡΑΦΗΛΑ 50.000
5 ήμερες ΚΑΡΜΑ 33.000
4px 83.000
ΚΥΡΙΕΣ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
Μάθετε να δονήτε αυτοκί-
νητον. Γ. Δ. ΞΕΝΟΣ
Καθηγητής δδνησας
Φειδίου 16.—Τηλ. 28.650

δη την αστυνομία για τά περα-
τέρω...
Λίγη ώρα άργότερα ή τρα-
γωδία είχε συντελεσθί. 'Ο Ζάκ
μπήκε στο νυφικό δωμάτιο φλε-
γόμενος από πόθο. Τί λαγείο!
... 'Η 'Αλδέστη δεν δέντηκε
με άνοιχτές άγκάλες. Τί φι-
λιά, τί χάδια μέσα στο σκο-
τάδι...
— 'Εσάφνα κατέφθασε ο Παύ-
λος. 'Εσπασε την πόρτα, άνα-
ψε όλα τά φώτα κι' έβγαλε μέ-
σα και τους δυό άστυνομικούς.
Τό άδίκημα ήταν αυτόφωρο.
Συζυγική άπιστία την πρώτη
νύχτα του γάμου!
— 'Ο κ. Βαροβί, ο όποιος πα-
ρέστη στη σκανδαλώδη αυτή
σκηνή, ξαναγύρισε στην όδον
'Ανσεγν άριθ. 13 κοιβαλόνας
μαζί του και την 'Αλδέστη του.
'Ο κακότυχος Ζάκ, μόλις έβρι-
νε μόνος, κατάπληκτος για ό η
είχε συμβίβ άνοιξε να ψάγνη
για τόν Παύλο, τρίζοντας τα
δόντια του. Πού είχε καταφύγει
ο καλός του φίλος που τόι
προμήθευσε τό 'ώραίο' εκείνη
κορίτσι! 'Εσπινε παντού μου-
μουρίζοντας με λύσσα:
— Τώρα καταλαβαίνω τί ή-
δονή νοιώθουν οι κανιβαλοι
τρώγοντας ανθρώπινες θάκας.
'Αν τόν ψαρεύω πούθενά τόν
Παύλο... θά τόν φάω ζων-
τανό!...
ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙ!

Ατεμικές... κηδείες
Στην 'Αμερική, άρχισαν κιό-
λας ν' άσכולούνται με τό ζή-
λτη του ένταφιασμού των νε-
κρών, σε περίπτωση άτοιμού
πολέμου. 'Ετοι ή 'έθνική έ-
νωσις των γραφείων κηδεϊών'
του Σκάγου, με μιά άνοκί-
νοσι της έκαμε γνωστό τό
άμερικανικό κοινόν ότι συμ-
βουλεύηκε τους άρμόδιους,
τους ειδικούς πάνω σ' αυτό τό
ζήτημα. Κατά την γνώμη τους,
λοιπόν ή περίπτωση κοινού
των νεκρών θά πρέπει ν' απο-
κλεισθί έντελώς. Γιατί σ' αύ-
τή την περίπτωση θά υπήρχε
κίνδυνος νά διασκορπισθούν
στην άτμόσφαιρα επικίνδυνες
και ίσως θανατηφόρες άκτινο-
βολίες. 'Ο άσφαλέστερος τρό-
πος είναι ή τοποθέτησις των
πτώματων μέσα σε ειδικά φε-
ρετρα κλειόμενα έρμητικώς
και ό ένταφιασμός των μέσα
σε κούπτες από ιμπετόν άυρό,
που θά βρισκωνται σε μεγάλο
βάθος κάτω από τό έδωφος.
'Η ίδια άνακοίνωσις κάνει γνω-
στόν ότι έυελετήθησαν επίσης
ειδικές σολές για τους άν-
θρώπους που θά άσכולούντ
με τους ένταφιασμούς.

ΑΣΘΕΝΕΙΣ
Θεραπεύουμε οριζικώς και ά-
ποτελεσματικώς διά νεωτάτης
μεθόδου όλα τά χρόνια νοσή-
ματα. Επίσης την παχυσαρκί-
αν και ισχνότητα. Παρέχουμε ό-
δνησας δι' άπόκτηση φυσικής
ωραϊότητας. 'Εξέτασις και έπί-
σκεψις άσθενών κατ' οίκον
(οπίτι των) ή επί συνευθύ-
ξει. Διά πρόσκληση και συν-
εννόησιν άποτάσσετε έγγρά-
φως: 'Ιατρον Ζ. Γ. Ταχυδρ.
θυσίς 338.—'Αθήναι. 'Αναφέρε-
τε λεπτομερώς διεύθυνσι σας.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες ά-
φοροίτητοι Γυμνασιακών τάξεων
ή Τεχνικών Σχολών. 'Ηλεκτρι-
κά Κατασκευαί (ΑΝΚΟ). Ρήγα
Φερραίου 7 (πρώην Κεχαγιά)
Νίκαια (Νέα Κοκκινιά).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ελάσαμε τά σταυρόλεξα των κάτωθι άναγνωστών μας, τά όποια
ένεκρίθησαν και θά δημοσιευθούν με τη σειρά τους: Κ. Δ. Μούτου
(Βόλος), Γ. Μικελή (Ένταθα), Παν. Οικονομού (Πειραιάς),
Ζήσης 'Ιωαννίδου (Πειραιάς), Μιχ. Κατζέλια (Θεσ/νίκη), 'Αποστ.
Μορδοβάκη (Ένταθα), Δημ. Μελισσοπούλου, Κ. Δ. Αργυράδ (Πλω-
μαρι), Γρ. Καλαντζοπούλου (Πάτρα) και Κ. Καρατζά. Πλούτα ο
χον 'Αλεξάνδρατον. Ένταθα: Τό σταυρόλεξό σας θά ήται
πολύ καλό αν δεν είχε μερικές άνορθογραφίες: ΑΒΗΣΣΙΝΙΑ, ΠΑ-
ΝΩΛΙΣ, ΝΗΣΕΑΝ κ. ά. Προσέξτε περισσοτέρω. Γεωργίον Πα-
χην, Ναυπλιον: Τό σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές γενικές και
άιτιατικές καθώς και άρκετες άνορθογραφίες λέξεις: ΠΟΙ—ΤΟΛΟ—
ΡΙΚ κ. ά. παρόμοιες. 'Αναστασιον Ζωγράφον, Χανιά: Τό
σταυρόλεξό σας υπ' άριθ. 1 μπορεί να είναι πρωτότυπο από άπόφω-
σος, δυστυχώς όμως τό σχέδιο αυτό τό κέει σε χίλια κομμάτια.
Πρός τό παρον τουλάχιστον δεν μπορούμε να τό δημοσιεύσωμε. Το
ίδιο συμβαίνει και με τό παπούτσι. Κ. Παπαϊωάννου, 'Εν-
ταθα: Περιμένω τό καλύτερο που μάς άποσχεσά. Πρέπει όμως
να είναι πραγματικά καλό. Κ. Τ. Οδούλου, 'Ιωάννινα: 'Οχι τόσο
καλά τά σταυρόλεξά σας. Πρέπει να τά προσέχετε περισσότερο.
'Αφροδίτην Χ., Θεσ/νίκη: Δεν ήταν άνάγκη να σημειώσετε
μέσα σε παρένθεσι 'άρχισις'. Για πρώτο πάντως τό σταυρόλεξό σας
είνε άρκετά καλό. 'Υπομονή και έπιμονή είναι άπαραίτητες αν θέλετε
να δημοσιευθί κατ' δικό σας. Είμαστε δε βέβαιοι ότι θά έπιτύχετε.
Γεωργίον Γεωργόπουλον, Ναυπλιον: Θά προτιμούσαμε
ένα καλό, παρά τά τρία μέτρια που μάς στείλατε. Περιέχου-
ν πολλές γενικές και άιτιατικές. Λέξεις όπως οι ΑΠΙΔΙΑΙ πρέπει να
άποφρευγώνται. Τό ένα από τά τρία θά δημοσιευθί. 'Αλλα φέρη
προσπαήστε να συμπληρώσετε σχέδιο με πιο λίγα μαδρα τετραγώνια.
'Ιωάννην Τριανταφύλλου, 'Ενταθα: Ως προς τό
σχέδιο, τό σταυρόλεξό σας είναι πρωτότυπο και καλό. Μερικές από
τις λέξεις του όμως τό καταστρέφουν: Π. χ. ΜΟΡΙΕΣ, ΣΟΥΣΤΕΝ-
ΑΜΕΣ, ΑΛΑΚΚΟΣ κ. ά. 'Η έργασία σας δείχνει πάντως ότι μπο-
ρείτε να φτιάξετε καλά πράγματα και γι' αυτό περιμένω ένα πολύ
καλό σταυρόλεξο. Φίλιππον Βελιάδη, Θεσ/νίκη: Τό σταυρόλεξό
με τη σειρά του, Δημ. Μπερναρδην, Μέναιρα: Τό σταυρόλεξό σας
έχει άρκετά προτερήματα, άλλα και άρκετά σφάλματα, ως π. χ. οι
λέξεις: ΑΤΥ, ΙΛΥ, ΑΩΟ, ΑΥΡΙΑ, ΤΣΟΚΝΙΣ κ. ά. 'Η κόλαση
ν' ού κ η ν, Πειραιά: Μερικές λέξεις μεϊώνουν την αξία των σταυ-
ρόλεξών σας. Θά δημοσιευθούν με την σειρά τους και με έλαφρές
διορθώσεις. Τ. Τ. Τ., Σπάρτη: Μερικά από τά παιχνιδία σας θά
μπορούσαν να δημοσιευθούν αν ήσαν κάπως πιο περιποιημένα. 'Ιω-
άννην Θ. ο φ. ι. λ. η ν: 'Εκτός του ότι ύστερη και κατά τό
σχέδιο, τό σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές άνορθογραφίες λέξεις ό-
πως π. χ. ΟΝΙΑ, ΝΟΔΟΡ, ΣΕΛΑΝ ΝΑΝ κ. ά. Τις ίδιες παροτή-
ρησις έχομε να σας κάνωμε και για τό άλλο με τίς λέξεις: ΣΤΙΑ,
ΠΑΝΟ, ΒΑΣ, ΤΕΟ, ΙΤ, που δεν έχει παρά 15X15 τετραγώνια.
Δ η μ η τ ρ ι ο ν Μ ε λ ι σ σ ο π ο υ λ ο ν: Τό χειρότερο πράγμα
για τό σταυρόλεξό είναι οι άνορθογραφίες. Οι λέξεις ΜΟΚΑ, ΣΤΕΛΑ,
ΠΙΣΑΝ, ΝΟΡΡΑ, δεν είναι σωστές. Στείλτε μας κατ' πιο περιποιη-
μένο. Τό ένα σταυρόλεξο ίσως δημοσιευθί άργότερα με μερικές
τροποποιήσεις. 'Α γ α μ ε μ ο ν α Ν ι κ ο λ α ο υ, Χαλκίδα: 'Οι
λέξεις του σταυρόλεξό σας είναι καλές, έχει όμως πολλών μαδρα
τετραγώνια, θά δημοσιευθί με την σειρά του. Μ. ι. χ. Π. Χ. α
τ ζ ε λ ι ο ν, Θεσ/νίκη: Καλό, θά δημοσιευθί. 'Η λ ι α ν Β α
γ η ν κ η ν, Ρόδον: 'Εκτός της προσπάθειά σας, περιμένω με
όμως κατ' καλύτερο, Π. Γ. Μ α ο ρ ι δ η ν, Πειραιά: Καί οι δύο
'έθνη' έχουν την ίδια διεύθυνση: Universal Studios/Hollywood,
Calif. U. S. A. Τά αίνιγματα δεν ένεκρίθησαν 'Ανδραδείωτισσαν'.
Ζητήστε πληροφορίες από τις σχετικές Σχολές. Λυπούμεθα που δεν
μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. 'Α ν α γ ν ω σ τ η ν, Πάτρας:
'Η διεύθυνσις του Ρόμπερτ Τάιλορ είναι: Metro-Goldwyn-Mayer,
Culver City, Calif. U. S. A. και της Βίβιαν Αή: Eagle-Lion Studios,
London, England, U. S. A. και της Σοσί ο υ ρ α ν: 'Η διεύθυνσις της
Χέντυ Λαβάρ είναι: Metro-Goldwyn-Mayer κλπ. και της Ντόρθου
Λασμπού: Paramount Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Τα κ τ ι κ η ν
α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α ν, Σέρρες: 'Η διεύθυνσις της Τζέαν Λέβα
είνε: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U. S. A. 'Ε λ ε ν η ν
Α ι μ ν ι ο θ, Πειραιά: 'Η διεύθυνσις της Άννα Τάρνερ είναι: Metro-
Goldwyn-Mayer, κλπ. και της 'Ανίτα Λουβίν: Warner Bros Studios,
Burbank, Calif. U. S. A. Π. Σ α κ ε λ λ α ρ ι ο υ, Θεσ/νίκη: Δυσ-
τυχώς δεν έχομε περισσότερες πληροφορίες. Λυπούμεθα που δεν μπο-
ρούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Κ α λ υ ψ ώ Δ. Β α λ α τ α κ η,
'Αγιον Νικόλαον: Μπορείτε να στείλετε τό γράμμα σας μέσω της
'Αμερικανικής Πρεσβείας. Ν ι κ ο λ α ι δ ο υ, Ένταθα: 'Η διεύ-
θυνσις της Μάρλεν Νήτριχ είναι: Universal Studios, Hollywood, Calif.
'Επίσης της Πολέτ Γκοντάρ και της Σόνια Χένι είναι: United Artists,
Hollywood, Calif. U. S. A. Δ. Κ., Κάτρον: Σας ευχαριστούμε για
τά καλά σας λόγια. 'Η ανταπόκρισις σας είναι γραμμένη στην κα-
θαρεύουσα. Οι φωτογραφίες έπιστράφησαν. 'Α σ τ ρ ο ν τ η ς Φ
γ α π η ς, 'Υδραν: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. 'Η
διεύθυνσις του Μάρου είναι: Σολωμού 62α. Τό βιβλίο που αναφέρετε
δεν παρουσιάζει για όλους τους άναγνώστες μας έξαιρετικόν ένδια-
φέρον. Ζ. Π α π α θ α σ ι λ ε ι ο υ, Θεσ/νίκη: 'Η διεύθυνσις του
'Αστέρου' που σας ενδιαφέρει είναι: Fox Film Studios, Hollywood,
Calif. U. S. A. Π. Φ ω τ ι α δ η ν, Πειραιά: Ευχαριστούμε για τά
καλά σας λόγια. Γ ι ω τ η ν, 'Ιωάννινα: Ευχαριστούμε. Δεν δη-
μοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Ε. Κ α ρ α μ π ε κ ι α, 'Εν-
ταθα: 'Η διεύθυνσις του 'Αστέρου' που σας ενδιαφέρει είναι: Egle-
Lion Studios, London, England. 'Α μ ι κ ρ ή Κ α τ σ α ρ ι δ ο υ
λ α, Χαλκίδα: 'Η διεύθυνσις του Τζών Κάρολ είναι: Metro-Goldwyn
Mayer, Culver City, Calif. U. S. A. 'Ι α σ ο ν α, Ένταθα: Έχει όμως
πονημά σας 'Αγάπη πρώτη', δεν ίκανοποιήσε πλήρως. 'Έχει όμως
ελλείψεις και συγκινήσι. Στρ. Μ π ι γ κ α ν 'Α λ έ ε, Β. Σ. Τ.
902: Ευχαριστούμε, δεν ένεκρίθη. Δ. 'Α ρ κ α δ ι ν ο ν, Ζάκυνθος:
Δεν εξεβδόθησαν σε βιβλίο. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λό-
για. Π έ τ ρ ο ν Β λ α γ δ ο π ο υ λ ο ν, Σαρροβέιλ, Γαλλία: Δυσ-
τυχώς όμως μας στη Γαλλία είναι ο Georges Contoyannis, 44 Rue des
Bernardins, Paris. Μπορείτε να συνενωθήτε μαζί του για ό τι θέ-
λετε. 'Α ν α γ ν ω σ τ η ν Ι. Α. Σ., Ένταθα: 'Αδυνατούμε να σας
εξυπηρετήσωμε. Δεν άναλαμβάνει τέτοιου είδους περάσματα τό πρό-
σωπον που αναφέρετε. Α. Α. Ζ έ ρ ε α ν: 'Η διεύθυνσις του Στούαρτ
Γκρέντνερ είναι: Eagle-Lion Studios, London, England. Γ. Π α π α
δ ο π ο υ λ ο ν, Ένταθα: Τό ποήμα σας όχι έπιτυχής. 'Υπόκει-
ται συγκρίνης, άλλα χωλαίνει στο μέτρο. Στείλτε τίποτε άλλο.

'Η μικρή Χού

'Η πολιτεία ήταν βουτηγ-
μένη στο σκοτάδι και στη
σιωπή έπειτα από τη μάχη
που είχε τελειώσει με την
κατάκτησι της άπ' τις έχ-
θρικές δυνάμεις. Μερικά
πολεμικά πλοία ήσαν άγκυ-
ροβολημένα από δυό μέρες
στο λιμάνι της.

'Ο ύποπλος Βαντσού-
κι βγήκε από ένα άπ' αυ-
τά, ντυμένος πολιτικά. Δί-
κως τό στολή ένοιωσε ά-
νακούφιον έξενούσε για λί-
γο τον πόλεμο...

Πέρασε άπ' τό γραφείο
της Διεύθυνσης και πήρε έ-
ντονα διαταγές. Όταν
βγήκε από εκεί, άσπετόταν
με λύπη πόσο άπατήλη ή-
ταν ή πρόσφατη έντύπωσι
της ησυχίας ού. Αισθα-
νόταν ένα οφείζον στην
καρδιά, μία δίψα για γαλή-
νη έρωτα τρυφερότητος...

Σε λίγο έβρισκε ο ένα
νυκτερινό κέντρο, γεμάτο
στρατιώτες και νούτες που
πιναν και χορεύαν. Κάθη-
σε σ' ένα τραπέζι και
κτύπησε με όκτο τό άτυχο
κορίτσι του κέντρου παρα-
ταγμένα στο βάθος της
σάλας, φοβισμένα κι' έ-
μως ύποχρεώσε να χαμο-
γεύουν έπαγγελματικά. 'Η-
ταν Ευρωπαίες Κινέζες
Μελαιές, μιγάδες. Μέσα σ'
όλες, τούκανε έντυπωσι
μικροκαμμένη Κινέζουλα
με τό μακρύ μετατόπι της
φόρεμα τ' ό κουκλιτικό
προσωπικό της και τό μα-
κρότερο μάτι της. Την
κάλεσε στο τραπέζι του. Κι'
έκείνη ύπάκουσε, άργά-
άργά, κορματωμένα μηχανι-
κά. Λεγόταν Χού. Τού έξη-
γασε ότι δεν είχε κανένα
στον κόσμο. Οι γονείς της
και τ' αδελφία της είχαν
σκοτωθί από βουδαισμόν,
κι' αυτή είχε έρθει στην πό-
λι κι' είχε βρή δουλειά στο
καμπαρέ.

— Χορεύω και πίνω με
τους πελάτες, πρόσθεσε.
Με ρέθονταί όλοι. 'Οτόσο
είμαι τόσο κορματωμένη
πό μών έδώ! Κοστικό σε υιά
καμπαρούλα του επάνω πα-
τώματος την τρίτη άπ' τη
γωνία του κτιρίου. Τό πο-

Κάτι που ένδιαφε-
τάς Κυρίας

'Ο πόλεμος έπέφερε
γάλας καταστροφές στενε-
χώριες, θλίψεις άποτέλε-
σμα αυτών σιγα-σιγα να ό-
ρισούν πρόωρα τα μαλ-
λιά, Τό Renaissance όμως τό
δυναμώει και σιγα-σιγα
τά επαναφέρει εις τό άρχι-
κόν χρώμα, μαύρο καστα-
νό ή ξανθό ήταν

'Αντιπροσωπεία: 'Οδός
Βερανζέρου 13 (Στοά Φέ-
ζη) 'Α όσος, άριθ. 6. Δω-
ματίου 108.

Λιανική πώλησις: Φαρμα-
καποθήκη Βάκη Κάνινγος
11 και φαρμακαποθήκη Φαρ-
μέτ, Κάνινγος 15.

'Αντιπροσωπεία έν Ζακύν-
θος: Φαρμακείον Εύαγγ, Μα-
κρί.

Τά μάτια της είχαν βουρ-
κώσει. 'Ο Βαντσούκι την έ-
κτύπησε με τρυφερότητα
και συμπόνοια. 'Ηταν από
μικρό παιδί αισθηματικός
κι' όνειροπόλος τύπος. 'Α-
γαπούσε τ' αστέρια την έ-
ξοχή, τά λουλούδια, τις πε-
ταλούδες...

— Θάινεθε ξένος του εί-
πε ή Χού. Τί δουλειά κά-
νετε;
— Είμαι βαμβακέμπορος.
'Εχω έρθει για υποθέσεις
μου σ' αυτή την πόλι, μα
θα ξαναφύγω γρήγορα.
— Εύτυχισμένος, έσείς που
μπορείτε να φύγετε!... 'Ε-
δώ θά εξακολουθήση ό πό-
λεμος.

'Ο Βαντσούκι είχε πιή
πολύ. Και καθώς ήταν ά-
συνήθιστος τό μυαλό του
είχε θολώσει λίγο.

— Ναι, θά γίνη έδώ κον-
τά μία άποφασιστική μάχη,
είπε. 'Ερχονται κι' άλλα
πολεμικά πλοία καθώς και
στρατός άπ' τό νότο...

Είχε περάσει κι ή ώρα.
Τό κατάστημα έπρόκειτο να
κλείση.

— Χού, μικρή μου Χού...
μυρμούρισε ό Βαντσούκι,
βλάντας της τό χέρι. Πρέ-
πει να φύγω πιά.

Εκείνη τόν κύτταξε μ' έ-
να χαμόγελο και τό μάτι
της ξαναδούρλωσαν.

— Καληνύχτα τού είπε.
Σας ευχαριστώ που φανήκα-
τε τόσο καλός μαζί μου.
Δεν θά σας ξεχάσω. Μάκά-
ρις μου ξεχάσετε την άτυχη
Χού!

— 'Οχι, ποτέ!... Κάνετε
κουράγιο όμως! Θαρρουν
και για σας οι καλές ημέ-
ρες. Είθε τόσο ύμωρον,
τόσο γέλο!... Θάθελα να
σας κάνω εύτυχισμένη, αν
υπορούσα... 'Ισως ξανά-
θω να σας βρω. Είμαι ευ-
τυχής κοντά σας!

— Ναι να ξαναθώτε!...
αύριο! Θά γίνουμε φίλοι.
Δεν μου φαίνεται και σας
εύτυχισμένος...

— Θά ξαναβρω Χού.
— Όταν ό Βαντσούκι βγήκε
στο δρόμο, ή νυκτερινή
δροσιά ξεκαθάρισε τό νο-
ύ του. Είχε παρασυρθί για
λίγο από ένα όνειρο. Με-
τά έπρεπε να δράση! 'Ε-
πρεπε να κληθί καθηκον
του. Οι διαταγές των άνω-
τέρων του ήσαν ρητές: Με-
τά τό κλείσιμο του καμπα-
ρέ έπρεπε να επιβλέψη τό
παράθυρο της πίσω πλευ-
ρας του κτιρίου. Κάποιος
κατάσκοπος έκανε από και
πάλιν φωτεινά σημάτα σε
κάποιο συνένοχο του.

'Ο Βαντσούκι προχώρησε
σε μία μικρή παρόδο, άπ'
όπου έβλεπε καλά τό πα-
ράθυρο εκείνα.

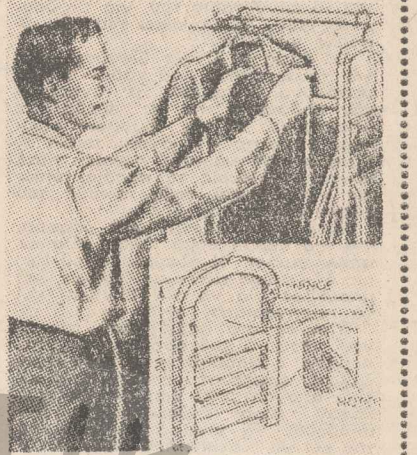
Καθώς περίμενε μέσα
στο σκοτάδι ξαναγύρισε
στο νού του ή μορφή της
Χού... Κοιμένη Χού, τόσο
μόνη και δυστυχισμένη!...

Σαφνικά έλαμψε σ' ένα
παράθυρο τό φώς ενός φα-
ναριού. Χάθηκε ξαναφάνη-
κε ξαναχάθηκε... 'Ο Βαν-
τσούκι ένοιωσε τό μέτωπό
του υγρό από ιδρώτα. 'Η-
ταν τό τρίτο παράθυρο...
τό παράθυρο της Χού! Διε-
κρινε τώρα άόριστα και τό
σινουέττα της στο άνοιγμα
του παραθύρου. 'Η Χού. ή

βελή και μικροκαμωμένη
Χού!...
'Ο άξιωματικός θυμήθηκε
τώρα άόριστα ότι είχε φλυ-
αρήσει. Ζαλισμένος άπ' τό
πιότο για μετακινήσεις
πλοίων και στρατού. Δεν ή-
ξερε αν ήταν δυνατότερος
ό πόνο του ή ό θυμός του
για την κωμωδία που του
είχε παίξει ή ύποκριτική έ-
κείνη μικρούλα...
Τό φανάρι αναδόσθηκε
άλλη μία φορά. 'Ο Βαντσού-
κι δεν έδίστασε περισσότε-
ρο. Είχε διαταγή να τιμη-
σθή άμέσως τόν κατάσκο-
πο επί τόπου, χωρίς συλ-
λήψεις άνακρίσεις και δι-
κες. Με την καρδιά φου-
σκωμένη από άπογοήτεισι,
πικρία άπελπίσις και πόνο
έδναλε άπ' την τσέπη τό
περίστροφο του σημάδεψε
λίγο χαμηλότερα άπ' τό
φανάρι και πυροβόλησε
μιά, δυό τρεις φορές, ως
που άκούσε ένα σπαρακτι-
κό ούρλιασμα μέσα στη νύ-
χτα...

Ενας μηχανικός της Ρώμης
'Αλιπερτο Γκοργκόνι έφτιάξε αυτό
τό παράξενο αυτοκίνητο που μπορεί
να κινή επί τόπου μια στροφή 180
μοιρών. Για την κατασκευή του χρη-
σιμοποίησε άλουμίνιο πλαστική ύλη
και γυαλί. Είναι εθνήν και λίγη
βενζίνη και αναπτύσσει μεγάλη τα-
χύτητα.

Με τη σμημερινή κρίσις στο ζήτημα
της κατοικίας πρέπει να γίνεται
μεγάλη οικονομία χώρου στα δωμα-
τια. Μία ντουλάπα, π. χ. πρέπει να
χωρά πολλά ρούχα. Οι 'Αμερικανοί
χρησιμοποιούν ένα νέο είδος πρα-
κτικής κρεμαστρας για τό κοστού-
μα που έχει τέσσερα δακτύλια ζύ-
λα, στα όποια υπορούν να τοποθε-
τηθούν ισάριθμα πανταλόνια.

Σ' ένα μεγάλο κτήμα στη
Νεμπράσκα ό 'Αμερικανός
γλύπτης Η. Πριούτσα έχει
φτιάξει ένα μοναδικό στον
κόσμο ζωολογικό κήπο ά-
π'... δέντρα! 'Η ένα εί-
δος κλάδεμα, ό γλύπτης
αυτός καταφέρνει να δίνη
στα δέντρα τό σχήμα δια-
φόρων ζώων. Στην εικόνα
μας βλέπετε ένα τέτοιο
δέντρο που έχει μεταμορ-
φωθί σε καμπαρόδαλι!

41

Γιατί γκρινιάζουν οι γυναίκες

Τί υποστηρίζουν οι «διαζυγιολόγοι»

Είνα μια παλιά ιστορία, που επαναλαμβάνεται συνεχώς. Πρίν παντρευτεί, η κοπέλλα είναι γλυκιά σαν μέλι με τον άσσο-βωνιαστικό της. Λίγες μέρες όμως ή λίγους μήνες μετά το γάμο αλλάζει φύλλο, αρχίζει να κατακοινη τις συνήθειες του συζύγου της, τον τρόπο του χτενισμού του, την οικιλία του, τη δουλειά του, τους φίλους του... τελοσπάντων, με τον γκρινιάζη για το κάθε τί!

Όταν παντρεύονται ο άντρας κι' η γυναίκα, όσο ταιριασμένοι κι' αν είναι, δεν μπορεί ποτέ να μη συγκρουσθούν διάφορες επιθυμίες και κλίσεις τους. Αν βρούν τη λύση, θα ζήσουν ευτυχισμένοι. Άλλωθως, αν ή συγκρούσεις συνεχίζονται, ο άντρας θα προσπαθήσει να λύση το πρόβλημα αναζητώντας άλλη συντροφιά, ή δέ γυναίκα... γκρινιάζοντας!

Οι ειδικοί... «διαζυγιολόγοι» βεβαιώνουν ότι ή γυναίκα γκρινιά παρουσιάζει μια ανησυχαστική αύθηση κι' ότι συναντάται ακόμη και στα καλύτερα πρίτια. «Έχει βέβαια προσαρμοσθή με την εποχή μας: Η γκρινιάσα δεν υαλιάζει πιά σαν μέσικρα. Μιλάει σιγά ραφινισμένα, τό-σο που πολλές φορές μόνον ο άντρας της μπορεί να την άκούση. Όστόσο τό λόγια της είνε γεμάτα σαματά κι' έχουν την ίδια διαδαιτυτική επίδραση στο γάμο όπως κι' άλλοτε.

Άλλωστε ή γκρινιά δεν προϋποθέτει πολλά λόγια. Πολλές γκρινιάρες κάνουν τη δουλειά τους με λίγες λέξεις, ή ακόμη και δίχως να μιλήσουν, μόνο με μιά ματιά...

Ποιός είν' ο κύριος σκοπός της γκρινιά-ρας (τόν όποιο όμως δεν αντίλαμπάνεται συχνά ούτε ή ίδια); Να ταπεινώση το σύζυγό της να τον κάμει να νιώση τόν έ-αυτό του μικρό.

Σύμφωνα με τους ειδικούς κοινωνιολό-γους και ψυχολόγους, υπάρχουν έξη βα-σικοί λόγοι που δημιουργούν μιά γκρινιά-ρα σύζυγο:

1) Η σεξουαλική δυσαρ-μ ο ν ί α. Ο σεξουαλικός παράγων παί-ζει τεράστιο ρόλο στη συζυγική ένότητα. Κι' αντίθετως, είναι ή λανθάνουσα και πραγματική αίτια πολλών διαζυγίων. Μιά γυναίκα που δεν βούκει άοκετή αγάπη απ' τόν άντρα της, σχεδόν πάντοτε γίνεται γκρινιάρη. Δεν παραδέχεται ώστόσο την αληθινή αίτια της γκρινιάς της κι' αναζη-τεί άφορμές έξω απ' αυτήν, π. χ. στον τρό-πο με τόν όποιο τρώει ο σύζυγός της στο τραπέζι.

Είνα χαρακτηριστική ή περίπτωση μιάς νέας, που είχε αγαπήσει ένα βιολιστή, άλ-λά δεν πόρεσε να τόν παντρευτεί κι' έγι-νε γυναίκα ενός μεσόκοπου βιουχανών. Έπειδή λοιπόν ο σύζυγός της δεν ήταν ρα-φινισμένος σαν τό βιολιστή, έπειδή φε-ρόνταν ώμα στίς σεξουαλικές έκδηλώσεις του, ή γυναίκα άρχισε να γκρινιάζει παθο-λογικά για τήν καθαρσιότητα του σπιτιού της... ως ότου ο άντρας της βαρέθηκε κι' έφυγε, για να μη ξαναγυρίση πιά!

2) Ο ρωμαντισμός. Ο κινημα-τογράφος, τα μυθιστορήματα και τα τρα-γούδια γεννούν στην κοροϊστική ψυχή μιά ρωμαντική ιδέα του έρωτος, που συνεχί-ζεται και στο γάμο κι' άποτέλει συχνά τόν πυρήνα τών συζυγικών διαφωνιών. Όπως γράφει ένας γνωστός σύγχρονος κοινωνιο-λόγος, ή αγάπη και τίποτ' άλλος κατα-τούν γρήγορα να γίνουν «τίποτ' άλλος». Η έρωτική συγκίνηση διαρκεί μόνον όταν οι έρωτευμένοι άγατούν πολλά πράγματα μα-ζί, κι' όχι μόνον ο ένας τόν άλλον. Γιατί δεν είνε δυνατόν ν' άπομονωθή ο ένας απ' τήν καθημερινή ζωή.

Τό γκρινιάσμα λοιπόν τών πρώτων νεα-νικών όνειρων της γυναίκας τήν κάνει γκο-ινιάρα. Συγχρόνως ή γυναίκα που έπιμέ-νει στη ρωμαντική αντίληψη του γάμου, συγκρίνει συνεχώς τόν άντρα της με τόν «ί-δεώδη έραστή», που βλέπει στην όθον ή διαβάει στα μυθιστορήματα. Φρόνηι τότε

ότι... άνόησε σκάτο έμπόρευμα, και ξεθυμαίνει καταφεύγοντας διαρκώς στο... τιμία παραπόνων!

3) Τά οικονομικά. Μιά στατι-στική πάνω σε 466 διαζύγια απέδειξε ότι τά 40% απ' αυτά έξεδούθησαν για οικονο-μικές προστριβές. Ένας όμως ψυχολόγος δίνει μιάν άλλη. Βαθύτερη κι' ενδιαφέρου-σα έξηγησι: ότι οι γκρινιές για νοηματικά ζητήματα είνε συνήθως συμπτώμα άλλης αίτίας. Η γυναίκα δηλαδή που είνε δυστυ-χισμένη στο γάμο της, ψάχνει να βοή κάτι για να στήσει τή γκρινιά της. Μη μπο-ρώνας δέ να παραδεχθή ότι είνε δυνατόν να φταίη αυτή αναζητεί σφάλματα στο σύ-ζυγό της. Και προκειμέτοό απ' όλα είνε τό νοηματικό ζήτημα.

Μιά γυναίκα που έχει συναίσθημα κα-τωτερότητας, σχεδόν πάντοτε γκρινιάζει το σύζυγό της για τά νοηματικά, γιατί «δεν κερδίζει άοκετά». Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μιά ένδειξη δικής της άπο-τυχίας στη ζωή κι' άνικανότητας προσαρ-μ ο ν ής.

4) Έλλειψις άλλης άσχα-λίας. Άλλοτε ή σύζυγος είνε να κάμει χίλιες-δυό δουλειές: να ζυμώση το ψωμί να κλώση και να ύφάνη, να φτιάση άπά-λά φάρμακα από βότανα κλπ. Ήταν άπα-σχολημένη απ' τό ποιά ός τό βράδυ. Η κανονική λειτουργία του σπιτιού της κοε-μόταν απ' αυτήν. Τό ήξερε λοιπόν και τήν ίκανοποιούσε ή συναισθησι της παραγωγι-κότητάς της. Σήμερα όμως, χάρις στις σύγχρονες έφευρέσεις του νοικοκυριού, ή γυναίκα έχει πάσει πιά νάνε δημιουργική. Αν δεν βοή λοιπόν κάποιο ενδιαφέρον έξω απ' τό σπίτι της, θα γίνει μιά τυρανική γκρινιάρα, ζητώντας να έπιβάλη τή θέλη-σί της για να σκεπάση τήν άνικανότητά της.

5) Σύμπλεγμα κατωτερό-τητας. Γυναίκες που πέρασαν π. χ. τά παιδικά τους χρόνια κάτω απ' τή δεσποτι-κή κυριαρχία του άδελφού τους κι' απέ-κτησαν τό ψυχικό «σύμπλεγμα κατωτερό-τητας», όταν παντρεύονται θέλουν να έπι-δληθούν στο σύζυγό τους από έκδίκησι.

6) Κακή ύγεια. Ο παράγων αύ-τός άφορά τόσο μιά πραγματική άσώ-στεια, όσο και τις φανταστικές, ή και τις άπλες μυηαίες άδιανοσίες τών γυναικών. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο φρόνιμος σύζυ-γος πρέπει να υποχωρή και να περιμένη να περάση ή κρίσιμη.

Θά τελειώσουμε με μιά σύντομη συμ-βουλή, που δίνει ένας Άμερικανός κοινα-νιολόγος για τή συζυγική ευτυχία: «Δεί-χνετε στοργή, κατανόηση κι' έκτίμησι». Η γυναίκα που θα συμμορφωθή με τήν απλή αυτή σύσταση, δεν μπορεί ποτέ να γίνει γκρινιάρα. Θά μόνη νάνε άνεκτική προς τους άλλους, τις ίδες τους, τις έπιθυμίες τους, τόν τρόπο της ζωής τους.

ΕΝΤΓΑΡ ΝΤΑΡΒΙΕ

Οι ξένες έφημερίδες στην Άμερική

Υπάρχουν σήμερα στη Βόρειο Άμερική 22 εκατομμύρια κάτοικοι, που δεν έχουν μητρική γλώσσα τους τήν αγγλική. Οι πε-ρισσότεροι απ' αυτούς - σχεδόν 5 εκα-τομμύρια - μιλούν γερμανικά. Άλλα 3½ εκατομμύρια μιλούν Ιταλικά, 2 εκατομμύ-ρια Ισπανικά, 1.700.000 έβραϊκά, 1.500.000 γαλλικά. Για τους ξενονόμους αυτούς, εκδίδονται στις Ηνωμ. Πολιτείες 1.010 έ-φημερίδες και περιοδικά σε 39 διάφορες γλώσσες: 130 στην Ισπανική, 115 στην γερμανική, 102 στην Ιταλική, 79 στην πο-λωνική, 56 στην έβραϊκή, 54 στην ουγγρι-κή, 52 στην τσεχική, 43 στη γαλλική, 42 στη σουηδική, 14 στην κινεζική, 12 στην άρσβική και τά υπόλοιπα σε άλλες γλώ-σσες. Οι περισσότερες ξενονόμωρες έφημε-ρίδες (290) εκδίδονται στη Νέα Υόρκη.

Οι σπουδάζτριες - νταντάδες

Οι νέες σπουδάζτριες του τεχνικού κολ-λεγίου του Έαλφοντ της Άγγλίας ανα-λαμβάνουν να φυλάνη τά μικρά παιδιά, τά βράδυ που λείπουν οι γονείς τους. Βρίσκουν έτσι ότι έχουν όλο τόν καιρό για να μελετούν, κι' μάλιστα ησυχώτερα παρά τό σπίτι τους, έμπλεον δέ κερδι-ζουν ένα σέλιον τήν ώρα, απ' τις 7 ως τις 11½ τό βράδυ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΡΑΤΑ - ΝΗΠΙΑ, 2) ΑΠΑΣ - ΕΑΡ, 3) ΑΦΩΝΟΣ - ΟΝΟΙ, 4) ΜΗΝ - ΣΥΝ, 5) ΙΟΥΣΤΕΡΗ, 6) ΟΛΑ, 7) ΠΕΔΙΝΟΝ, 8) ΑΝΩ - ΚΕΑ, 9) ΧΑΝΙ - ΒΑΡΕΛΙΑ, 10) ΣΙΚ - ΛΙΝΑ, 11) ΙΑΣΑΣ - ΑΣΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΖΑΜΙ - ΠΑΧΝΙ, 2) ΑΦΗ - ΕΝΑΣ, 3) ΑΠΩΝ - ΑΔΩΝΙΣ, 4) ΤΑΝ - ΙΚΑ, 5) ΑΣΟΝΙΟΝ, 6) ΟΛΟ, 7) ΣΑΝΔΑΛΑ, 8) ΗΕΟ - ΡΙΣ, 9) ΠΑΝΣΕΣ - ΚΕΝΤ, 10) ΡΟΥΦ - ΕΛΑ, 11) ΑΣΙΝΗ - ΛΑΤΟΣ.

Οι άριθμοί

Όλοι οι άριθμοί πρέπει να διαβα-στούν έκ δεξιών προς τά άριστερά. Έ-χουμε τότε για τόν μέν πρώτο: 7, 14, 28, 56, 112 δηλαδή τό καθένα τό δι-πλάσιο του προηγούμενου. Τό ίδιο συμ-βαίνει και με τους άλλους με τήν δια-φορά ότι ο πρώτος άριθμός του δευτέ-ρου είνε διπλήσιος, δηλαδή 17, 34, 68 κλπ.

Τά αντίθετα

1) Αγάπη, 2) Νότος, 3) Άρχων, 4) Ρόδιος, 5) Ιθαγενής, 6) Άνάπρος, 7) Άρρην, 8) Νόστιμος, 9) Άγνος, 10) Ρυπαρός, 11) Ισχυρός, 12) Α-σκήμια, 13) Τέλος, 14) Οπισθεν, 15) Φαρδός, 16) Ισθμός, 17) Λαός, 18) Ιδίοις, 19) Γέννησις, 20) Άλως, 21) Άφίσις, 22) Νωπός, 23) Άλμυρός, 24) Χαρούμενος, 25) Ηλικιωμένος, 26) Νόσος, 27) Όρθιος, 28) Στενοχώρια, 29) Τέρμα, 30) Ισχνός, 31) Μικρός, 32) Άρρενωπός, 33) Δάκρυ, 34) Αρ-ρωστός.

Με τά δέ αρχικά τών νέων λέξεων σχηματίζεται ή παροιμία:
ΑΝΑΡΙΑ, ΑΝΑΡΙΑ ΤΟ ΦΙΛΙ ΓΙΑ ΝΑΧΗ ΝΟΣΤΙΜΑΔΑ.

Δημώδη αινίγματα

1) Τό μάτι, 2) Τό αυγό, 3) Η καμ-πάνα της εκκλησίας.

Οι κατάσκοποι

Νά με ποιά τρό-πο έόχηματίσαν τό σύμπλεγμα, άπώ-νοντας άκάλυπτα τά μιά γραμμάτια και σκεπάζοντας τά υπόλοιπα. Έτσι διά-βασαν τήν είδησι: «Άρης πήρε δέκα όπλα».

Λεξιγράφος

ΔΙΑ - ΚΩΣ - ΔΙΑΚΟΣ.

Ίνδικα αινίγματα

1) Συμβουλές, 2) Η σκούπα, 3) Η κελώνα, 4) Ο μετασκόκληρας.

Γρίφος

Ο σὺ μισείς μή ποίησον (Ος ήμιος Μι Πι Ιούν).

Η λύσις του 119 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΑΥΜΑ - ΒΟΤΚΑ - ΑΡΙΩΝ, 2) ΣΑ - ΣΤΑΣΙΣ, 3) ΣΑΛΑΜΙΣ - ΤΙΣ - ΙΑΠΩΝ, 4) ΑΜΑΝ - ΝΟΡΑ, 5) ΣΑΣΙ - ΟΣΤΑ - ΕΝΑΣ, 6) ΟΛΑ - ΑΕΤΟΣ, 7) ΤΑΣΙΣ - ΚΗΝΗΜ - ΛΟΣ, 8) ΟΝΟΣ - ΟΡΑ - ΑΜΜΟΣ - ΣΩ, 9) ΤΗΣ - ΔΙΑ - ΕΙΣ - ΤΗΝ, 10) ΟΣ - ΣΩΣΜΑ - ΦΡΑ - ΤΑΜΑ, 11) ΣΑΜ - ΑΝΟΜΑ - ΠΑΣΑΣ, 12) ΧΩΡΑΙ - ΑΣΕ, 13) ΡΑΖΑ - ΑΓΡΟ-ΑΛΑΣ, 14) ΛΕΩΝ - ΑΕΡΑ, 15) ΚΥΒΟΙ - ΝΕΑ - ΑΤΡΥΤΟΣ, 16) ΜΠΟΡΑΣ - ΑΜ, 17) ΣΠΑΤΑ - ΣΟΡΟΣ - ΑΝΑΩΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΑΣΟΣ - ΤΟΤΟΣ - ΡΑΚΟΣ, 2) ΑΘΑΝΗΣ - ΧΑ, 3) ΥΑΛΟΣ - ΣΟΣ - ΣΩ, ΣΙΒΙΑ, 4) ΙΡΙΣ - ΣΑΡΑ, 5) ΑΣΜΑ - ΔΩΜΑ - ΛΙΜΑ, 6) ΑΜΟΣ - ΟΙΣ, 7) ΣΑΣ - ΚΡΑΜΑ - ΚΩΝΟΣ, 8) ΟΣ - ΝΤΟ-ΝΑ - ΑΝΑ - ΝΕΡΟ, 9) ΤΤ - ΑΛΗ - ΟΣΑ - ΑΑΡ, 10) ΚΑ'ΙΝ - ΑΜΑ - ΩΜΕ-ΓΑ - ΣΟ, 11) ΑΣΣΟΣ - ΗΜΕΡΑ - ΡΕΑ, 12) ΜΙΑ - ΠΟΡΤΑ, 13) ΑΣΙΑ - ΕΛΟΣ, ΑΡΜΑ, 14) ΕΤΟΣ - ΤΑΡΑ, 15) ΙΣΠΑ-ΝΟΣ - ΤΑΣ - ΛΙΤΡΑ, 16) ΑΣ - ΣΗΜΑ-ΤΑ, 17) ΝΑΝΟΣ - ΙΩΝΑΣ - ΣΩΣΤΗ.

Το άσπρο κοστούμι

ΠΡΟΣΩΠΙΑ:

Ο κ. Μενέλαος Στραπάτσος, ή κ. Άγγλαία Στραπάτσου.

(Στήν τραπεζαρία του σπιτιού, τήν ώρα του πρωινού προγεύματος. Μπαίνει ο κ. Στραπάτσος φρέσκος - φρέσκος φορών-τας τά καλοκαιρινά του, ένα κάτασπρο λι-νό κοστούμι. Μόλις τόν βλέπει ή γυναίκα του άγριεύει, γουρλώνει τά μάτια της και ξεφωνίζει:)

Η ΚΥΡΙΑ: Μωρέ μπράβο! Ποιός σου είπα να βάλεις τά λινά σου;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άγάπη μου, κάνει ζέστη. Τό καλοκαίρι έφέτος ήθε πολύ πρώιμα στην Άθήνα.

Η ΚΥΡΙΑ: Αυτά δεν τά χάρτω έγώ. Φόρεσε τά λευκά σου για να με συγχί-σης. Νά πιά άμέσως να τά βγάλεις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θες να σκάσω από τή ζέ-στη;

Η ΚΥΡΙΑ: Προκειμένου να σκάση ένας από τους δυό μας... προτιμώ να σκάσης εσύ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μη μιλάς έτσι χυρόο μου. Η ΚΥΡΙΑ: Δεν άκούω τίποτα. Κανένας άλλος Άθηναίος δεν φόρεσε τά λινά του από τώρα. Τό έκανες για να μου μπησ τοι μύτη. Σε ξέρω έγώ τί τύραννος, τί σαδιστής είσαι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άγγλαία, παραλογίζεσαι!

Η ΚΥΡΙΑ: Μενέλαε, σου είπα και σου ξαναλέω τά πάς ν' αλλάξεις ρούχα και ε-πειτα θα πής τό γάλο σου. Είμαι βέβαιη, ότι μου πάς κόντρα, θες να με βασανί-σεις. Φόρεσε τά λινά σου για να τά λερώσης και να κάθωμαι να πλένω και να σιδερώω. Σε ξέρω έγώ, σου είπα, τί άχαίρευτος εί-σαι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άγγλαία, τά παραλές.

Η ΚΥΡΙΑ: Λέω τήν καθαρή αλήθεια. Φόρεσε τά λευκά σου για να τά λεκιάσης και να κάνης μιά βασανισμένη ψυχή να ύ-ποβόη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποιά είνε αυτή ή ψυχή; Η ΚΥΡΙΑ: Κάνης δεν καταλαβαί-νεις; Έγώ είμαι, τύραννε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άγάπη μου, αυτόν τόν προορισμό έχουν τά λευκά ρούχα. Νά φο-ριούνται και να λερώνουν.

Η ΚΥΡΙΑ: Τό ξέρω, τό ξέρω. Η πρώ-τη σου δουλειά θα είνε να τά γεμίσης λε-κέδες.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θα τά γεμίσω λεκέδες ά-φού τά φορέσω άρκετόν καιρό.

Η ΚΥΡΙΑ: Λες ψέματα; Θα τά λεκιά-σεις σήμερα. Σε ξέρω έγώ τί μουντάρος είσαι. Κι' έπειτα θάχης και κάποιο άλλο λόγο που τά φόρεσε. Θα πάς να συναντή-σης καμιά σουσουράδα. Σε έχω καταλά-βει πώς με άπατάς. Σαδανάπαλε!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άσφαλώς δεν είσαι καθό-λου καλά σήμερα.

Η ΚΥΡΙΑ: Φυσικά, μ' έφαγες! Έχω χά-σει δέκα κιλά μέσα σ' ένα μήνα εξ αίτίας σου. Θα φύγω. Θα πάω στη μαμά μου. Δεν μπορώ να ζήσω μαζί σου. Φόρεσε τ' ά-σπρο σου κοστούμι για να τό λερώσης και να ξεπατωθή στη σκάφη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Λογικέψου, αγάπη μου.

Η ΚΥΡΙΑ: Ά, να λογικεύω. Με θεω-ρείς λοιπόν τρελή, για τά σίδερα. Νομί-ζεις πως τρελλάθηκα γιατί σου λέω να βγά-λεις τό άσπρο σου κοστούμι για να μη τό λεκιάσης.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σοδ όρκίζομαι πως δεν θα τό λεκιάσω.

Η ΚΥΡΙΑ: Τους ξέρω έγώ τους όρκους σου. Σε ξέρω τί βρωμιάρες είσαι. Θα τό λεκιάσεις και θα φάω τά χέρια μου να στο πλένω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έχεις τό λόγο μου ότι...

Η ΚΥΡΙΑ: Άφες τις υποσχέσεις και πήγαινε να βγάλεις τά άσπρα ρούχα άμέ-σως.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αυτό δεν γίνεται. Όχι.

ΟΙ Ιδιοτροπίες σου δεν έχουν όρια. Η ΚΥΡΙΑ: Φυσικά, θέλεις να με παρου-σιάσης για τρελή για να με κλείσης στο Δαφνί και να όρνιάσης με τί μιά και με τήν άλλη. Άμ' σε ξέρω, είπα, τί παληό-μouτρο είσαι. Και να που σου τό λέω για τελευταία φορά: Πήγαινε βγάλε τό κοστού-μι σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άγγλαία, σου δίνω τό λό-γο της τιμής μου πως δεν θα δής έπάνω του ούτε ένα λεκέ, όσες μέρες κι' αν τό φορέσω. Φτάνουν λοιπόν οι κλάψες. Πάμε να γκρινιάζουμε. Δεν σου πάει ή μουρούρα. Όταν ξυνίχης τά μούτρα σου είσαι σαν φώκια!

Η ΚΥΡΙΑ: Έγώ είμαι σαν φώκια; Πα-ληάνθρωπε, μουντάρος άκαρδής!...

(Άρπάζει τό βάζο με τί μαρμελάδα και τό έκσφενδονίζει άπάνω του. Η μαρμελά-δα χύνεται στα ρούχα του και τόν κάνει σε κακό χάλι.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τέρας!

Η ΚΥΡΙΑ, (θριαμβευτικά): Γιατί θυμώ-νεις αγάπη μου; Έγώ σου τό είπα σαν προ-φήτης, ή καμμένη: Πήγαινε να βγάλεις τά άσπρα ρούχα σου γιατί τά τά λεκιάσης σήμερα κι' όλας. Άχ! Μενέλαε, Μενέλαε, τί ξεροκέφαλος που είσαι! Είδες που βγή-κα αληθινή τό είδες, ξεροκέφαλε!...

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

Με άεροπλάνο στη Σελήνη

Πώς θα γίνει τό πρώτο ταξείδι

Όσο πλησιάζει ή ημέρα που θα προα-ματοποιηθή τό πρώτο ταξείδι στη Σελήνη, διάφοροι έπιστήμονες καταστρώνουν τά σχέδια του άεροσκάφους που θα χρησιμο-ποιηθή γι' αυτό. Ένα ακόμη τέτοιο σχέ-διο δημοσιεύθηκε τελευταίως στην «Άμε-ρικανική Έφημερίδα Φυσικής» απ' τόν κα-θηγητή του Πανεπιστημίου Χένου, Έρικοσον. Αυτός προτείνει τήν κατασκευή ενός πυ-ραυλοκίνητου μονοπλάνου με μεγάλη εύ-στάθεια κι' εύκολοδύενηση. Η ταχύτης του πρέπει νάνε 5 χιλιόμετρα στο δευτερο-λεπτο (άκατόρωτη με τά σημερινά μέσα). Μπορεί δέ να έπιτευχθή με τή χρησιμοποί-ησι της ατομικής ένεργείας, που θα έξα-τμίζει νερό, ύδραργύρο ή μεθυλθό, για να χρησιμοποιούνται οι ατμοί στο σύστημα της ροκέτας.

Όλόκληρο τό σκάφος θαήν βάρος 135 τόνων κι' ή «καύσιμος» ύλη του 5,6 τόν-νων. Τό περίβλημα του θ' άποτελείται από μίγμα αλουμινίου, άρκετά στερεό ώστε ν' άντέχει στην έσωτερική πίεσι μέσα στο κε-νό του Άπειρου. Δυό επιβάτες θα βρίσκον-ται μέσα σε μιά καμπίνα, με παράθυρα από πλαστική ουσία. Θα έχουν μαζί τους συμπιεσμένο όξυγόνο, συσκευές καθαρι-σμού του άέρος, άνεμισήρες χρονομέτρα, βαρόμετρα και φωτογραφικές μηχανές.

Στήν αρχή, ένα άλλο άεροπλάνο θ' άνε-βάση τό μονοπλάνο σε ύψος 20 χιλιόμε-τρων. Κατόπιν θ' άνοίγη ν' ανηλώνεται μό-νο του, με τό σύστημα της ροκέτας, ως ότου βγή απ' τή ζώνη της γήινης έλξης. Κι' ο πιλότος του θα καλονίση πλέον τήν τροχιά του, έχοντας ύπ' όψει τή συνδυ-ασμένη επίδρασι της έλξης της Γης και της Σελήνης.

Όταν θ' απέχη περίπου 43.000 χιλιό-μετρα απ' τή Σελήνη, ή Γη κι' ο δρομώ-ρος της θα φαίνονται ίσου μεγέθους.

Έπειτα τό μονοπλάνο θα σταθή σε από-στασι 15 χιλιομέτρων απ' τήν επιφάνεια της Σελήνης και θα κάνη τό ύψος της, για να ίδούν οι επιβάτες του για πρώτη φορά τήν πλευρά του δρομώρος μας που δεν φαίνεται ποτέ απ' τή Γη. Θ' αόίσουν να πέ-ση κατόπιν ένας χαρογμένος μπροντίνιος κύβος άνομηστικός της πρώτης έπισκέ-ψης του ανθρώπου, και θα ξαναγυρίσουν τέλος στη Γη.

Η «ραδιοισθητική» ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Μερικά καταπληκτικά γεγονότα

Άπό καιρό τώρα ή «ραδιοισθητι-κή» έχει έγκαταλείψει τις έμπειρικές δο-κιμές κι' έχει γίνει μία πραγματική έ-πιστήμη, με τους νόμους της και τά πειράματά της. Ποιός θα πίστευε όμως ποτέ ότι έχει άρχισει να χρησιμοποι-ηται ακόμη και για πολεμικούς σκο-πούς;

Πράγματι, τό 1940, ύπολογίζονταν σε 1.400 ο άριθμός τών «αδαιωματικών ρα-διοισθητικών» που γερμανικού στρα-τού. Οι αδαιωματικοί αυτοί είχαν ως κα-θήκον τους ν' ανακαλύπτουν, με τις κι-νήσεις του έκκρεμους των, τις άνωμα-λίες του έδάφους, τά ύπόγεια, τις πη-γές, κλπ, σε ξένο έδαφος. Κάθε αδαιω-ματικός είχε υπό τίς διαταγές του 8 - 10 στρατιώτες από κάθε σύνταγμα, που ή-σαν όλοι είδικά έξασκημένοι στις ρα-διοισθητικές έρευνες.

Καταπληκτικό ήταν επίσης ένα πεί-ραμα που έγινε στη Γαλλία. Λίγο πριν έκραγή ο τελευταίος πύλεος, οι στρα-τιωτικές άοχές άποφάσισαν να δοκιμα-σουν τήν «ηλεκτροισθητική» ίκανότη-τα μιάς κοπέλλας. Η νέα λοιπόν αυτή, από πολλά χιλιόμετρα μακριά, υπο-δείκνυε δάκνυοντας πάνω σ' ένα χάρτη τους δρόμους όπου ύπήνε πολύ σί-δερος. Μ' άλλα λόγια ανακάλυπτε τό χάρτη από ποιους δρόμους περνούσαν τήν ώρα εκείνη μονάδες πυροβολικού!...

Είνα αλήθεια ότι οι ραδιοισθητικοί έχουν άποτύνει σε διάφορες περιπτώ-σεις άνιχνεύσεις σκοτεινών έγκλημάτων. Δεν κατάφεραν επίσης να καθορίσουν με ακρίβεια τό μέρος όπου είχαν πέσει μεγάλα έπιβατικά άεροπλάνα. Οι άπο-τυχίες όμως αυτές δεν άποδεικνύουν ότι δεν ύπάρχει ραδιοισθητική, αλλά άπλάς και μόνον ότι βοήσεται ακόμη στην άρ-χή της κι' ότι δεν έχουν μελετηθή άο-κετά οι νόμοι της.

Τις αντίσταθειμους άλλωστε έπιτυ-χίες άσφαιστες, όπως ή έξη:

Σε μιά μικρή γαλλική πόλη, είχε χα-θή έσφονικά ένας νέος, Καμιά ένδειξις δεν έπέτρεπε να πιστώση κανείς, ότι είχε αυτοκτονήσει ή ότι «χε φύγει κρυ-φά. Τό τελευταίο πρόσωπο που τόν εί-γε ίδη, τόν είχε συναντήσει κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλεως, ό-που ύπόγονοι τεράστια τεπόζιτα νερού από υπετόν. Είδικοι έργάτες υπό τήν εποπτεία αστυνομικών, έυαξαν με γάν-τζους και κοντάκια μέσα στα τεπόζιτα αυτά, άλλα δίχως άποτέλεσμα.

Η οικόνομεια του νέου κατέσχευε τό-τε σ' ένα φίλο της, διακεκομμένο ραδι-οισθητικό. Έκείνος περίεφερε τό έκκρε-μές του πάνω πάνω από μιά φωτογρα-φία του γαλιένου, κι' απ' τις κινήσεις του συνετέρανε ότι ήταν νεκρός. Πού βοισκόταν όμως τό πτώμα του;

Ο ραδιοισθητικός έξερευνησε με τό έκκρεμές ένα λεπτομερέστατο χάρτη του. Έπιτελείον. Και δήλωσε ότι ο νέος εί-γε έξασφισθή σ' ένα άρισμένο σημείο ενός γειτονικού μικρού ποταμού. Έκα-νε όμως λάθος. Πράγματι, ο νέος είνε πέσει στο νερό, στο μέρος εκείνο, αλλά ποδ 11 μιλών όποτε τόν είχαν διασά-σει κάποιοι περαστικοί που τόν άντε-λήφθηκαν. Είχε διατηρηθή ώστόσο τό ζωικό ρευστό του κι' αυτό έσέγγασε τό ραδιοισθητικό.

Πάντως, δεν άπογοητεύθηκε ο άνθρω-πος με τό έκκρεμές. Παρατήρησε ότι ο έπιτελικός χάρτης δεν προείπε τά νεο-ντισμένα τεπόζιτα του νερού. Ζήτησε λοιπόν να τό σταλείουν ένα λεπτομερές σχέδιο του σταθμού. Και, στη μέση τών τεπόζιτων τό έκκρεμές του άόκισε να γυρίζη!...

Τηλεφώνησε άμέσως στο σταθμό της μικρής πόλεως ότι ο νεκρός βοισκόταν μέσα στα τεπόζιτα. Και πράγματι τό πτώμα βρέθηκε μέσα σ' ένα από αυτά.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Δραματικό διήγημα

—Ο Λιούρις κι' εγώ βγήκαμε από το μπάρ λίγο μετά τα μεσάνυχτα, κύριε άνακρίτα. Είπε άλήθεια πώς είχαμε πιλ λιμάνι, άλλ' όχι περισοότερο από άλλες φορές... Βλέπετε για μάς τους ναυτικούς το κροσί είναι μια επανγεννητική συνθήκη... Όταν βγαίνουμε σε κανένα λιμάνι, ξεσπάμε άμέσως στο πιότι και στις γυναίκες. Τί άλλο θα μπορούσαμε να κάμουμε;... Κα- νείς δεν μάς περιμένει πο- τέ πούθενά κι' η ζωή μας είναι ημεμάτη από άπρόσ- πη... Λοιπόν, όπως σας έ- λεγα είχαμε πιλ λίγο άλλ' όχι βέβαια και για να μάς γυρίση το κεφάλι... Λίγο έπειτα από τα μεσάνυχτα, ο Λιούρις έσκυψε προς το μέρος μου:

—Πάμε, Μπίγκ, μου είπε. Μ'γνώριζα από πολλά χρό- νια το Λιούρις κι' η τύχη τώφερνε να ύπνετοίμε κά- θε τόσο μαζί, πότε στο έ- να κοράβι, πότε στ' άλλο. Ήταν άλλοτε πολύ εύθυ- μος. Μά, από κάποσο και- ρό τώρι μου φαίνεται, πολ- λυ άλλανμένος... Κάποια ζαφνική λυπή ίσως κάποια άπογοήτευσις... Ποιός ξε- ρει; Έμείς οι ναυτικοί, κύ- ριε άνακρίτα, δεν ρωτάμε ποτέ ό ένας τόν άλλον.

—Καθώς προχωρούσαμε στο δρόμο, ο Λιούρις άναψε ένα τσιγάρο και τόν άκουσα να λέη:

—Δέν ξερω πώς μά η ιστορία αυτή θα τελειώση μία μέρα!

—Γιά ποιά ιστορία μι- λάς, Λιούρις;

—Φυσικά δέν την ξερείς, μου άπάντησε. Άλλ' είναι καλύτερο να την μάθης... Άλήθεια, δέν σε ρώτησα ποτέ: Σούτυχε να συναντή- σης ή ν' άκούσης για κά- ποιον Πέτερ Νίλσεν ένα Νορθηγό...

—Όχι, είπα. Δέν θυμά- μαι τέτοιο όνομα. Είναι φι- λος σου;

—Όχι, άπάντησε ό Λι- ούρις. Δέν τόν είδα ποτε μου. Ξερω μόνο τ' όνομά του... Άλλά θα τόν βρω μία μέρα... Και τότε...

—Έχει καμμία σχέση αυτός ό Πέτερ Νίλσεν με την ιστορία σου;

—Άν έχη καμμία σχέ- σι; Μάε, λοιπόν, πώς από πέντε χρόνια δέν έχω πααά μόνο με τη σκέψη να βρω αυτό τόν άνθρωπο... Τόν έχω ζήσει σε ό' δλα τα λι- μάνια... Όσοι είμαι βέ- θαιοι πώς δέν έχει πεθά- νει... Χωρίς αυτόν ή Μαρ- τίν θα ήπιανε τώρα δική μου και θα ζούσαμε ευτυ- χισμένοι...

—Ποιά είναι αυτή ή Μαρ- τίν; ρώτησα. Πρώτη φορά σ' άκούω να μου μιλάς γι' αυτήν.

—Θα σάς πω με λίγα λό- γα την ιστορία της, κύριε άνακρίτα όπως μου την άφηγήθηκε ό Λιούρις. Ήταν τότε ναύτης στο «Άκρω- τήριο Χόρν». Μία μέ- ρα σ' ένα λιμάνι — νομίζω πώς ήτανε στο Χόγκ-Κόγκ-συ, νάνησε αυτή ή Μαρ- τίν φαίνεται πώς ή- τανε μία πολύ όμορ- φη νέα. Τούλάχιστον αυτό έλεγε ό Λιούρις. Και την άγάπησε από την πρώτη στιγμή. Κι' έπειτα από άγάπης, ήτο στην ανάγκη να γυρίσει στη Σανγκάι, τις είπε ό Λιούρις. Όταν θα είμαι έλεύθερος θα έρω να σε πάρω. Και θα φύγω μακριά από δω. Σε δυό, το πολύ σε τρεις μήνες θά'χω γυρίσει». Η Μαρτίν του άπάντησε: «Θα σε περιμένω κι' άν άκούη πρόκειται να γυρίσης έπει- τα από είώνες, άναγκασμέ- νου». Μά όταν ό Λιούρις έ- ναγύρισε έπειτα από κά- ποσον καιρό δέν βρήκε τη Μαρτίν. Κανείς δέν ήξερε να του πη τι είχαν άπογί- νει. (Μία γυναίκα σάν άλλες της άλλες), σκέφθηκε ό Λιούρις. Και την έζησε ό- πως θύκανε κάθε άλλος στη θέσι του. Μά, μία μέρα, σ' ένα μπάρ του λιμανιού της Μοσαλίας, βρήκε μία πα- λιά του γνωστή την Λού- σι. Απ' αυτήν έμαθε τη θλιβερή ιστορία της Μαρτίν. Μετά την άνακρήσι του ά- πό τόν Χόγκ-Κόγκ, ένας Νορθηγός ναύτης, πού τόν έλεσαν Πέτερ Νίλσεν, είχε πάει στο σπίτι της. Την έ- γνώριζε από προηγουμένα ταξίδια του. Ο άνθρωπος αυτός της είπε, λοιπόν, ότι την άγαπούσε και της ζή- τησε να φύγουν μαζί για την πατρίδα του. «Δέν μπορώ, Πέτερ, άπάντησε ή Μαρτίν. Άγαπή τόν Λιούρις Στόννερ. Μου έχει ύποσκε- θη πώς μάς λήξε το συμ- βάλιο του, θάρη να με πάρη». Ο Πέτερ ξεκορί- σθηκε τότε στα γέλια. «Πε- ριμένεις τόν Λιούρις Στόν- νερ; της είπε. Άλλά δέν είναι δυό βδομάδες πού πα- ντρεύτηκε στη Σανγκάι». Έ- φησε μαζί με τη γυναίκα του για το Σανγκάι. Η Μαρτίν τάχασε. Καί, μ' έλο πού ήταν ριγισμένη ή καρ- δια της δέχτηκε ν' άκο- λουθήσων τόν Πέτερ Νίλσεν. Σε λίγο, έφυναν μαζί για το Μπαγκόγκ. Άλλά, στο ταξίδι ή Μαρτίν ριχθηκε ά- πό το πλοίο στη θάλασσα και πνίγηκε. Η Λούσι δέν ήταν βέβαιη άν ή Μαρτίν είχαν αυτοκτονήσει ή άν δέν την είχε ρίξει στη θά- λασσα ό Πέτερ Νίλσεν, πού είχε κουρασθή να την ά- κούη να του μιλάει όλη την ώρα για τόν Λιούρις.

—Αυτή είναι ή ιστορία της Μαρτίν κύριε άνακρίτα. Λοι- πόν, όπως σας είπα, ό Λι- ούρις άναζητούσε πάντα ά- πό λιμάνι σε λιμάνι τόν Πέ- τερ Νίλσεν πού είχε κατα- στρέψει την εύτυχία του...

—Ο φίλος μου ήταν πολύ περιπλινος εκείνο το βράδυ. Μου μιλούσε διαρκώς για τη Μαρτίν και καταριόταν τη μοίρα του γιατί δέν μπορούσε ν' άνακαλύψη τόν Νίλσεν.

—Σκέφθηκε τότε πώς με- ρικά ποτηράκια «τζίν» θα τούκαναν καλό. Και με τη βία σκεδόν τόν έπρωξε μέσα σ' ένα μπάρ, πού βρέ- θηκε μπροστά μας. Νομίζω

μάλιστα πώς ό Λιούρις δυ- σασεστηθηκε γι' αυτό. Ή- θελε να έμιασε μόνοι μας, για να έμωρη να μου μι- λάει έλεύθερα για τόν Μαρ- τίν.

—Μέσα στο μπάρ ήταν πο- λός κόμος. Καθήσαμε μπροστά στο μπουφέ πώ- να σε δυό ψηλά καθίσματα κι' παραγγείλαμε ό υ ό «τζίν».

—Ξαφνικά, άνατρίχισα. Κάποιος είχε προσφέρει πώ- σω μας ένα όνομα. Και τόν όνομα αυτό ήταν τού Πέ- τερ Νίλσεν...

—Γιά μία στιγμή, νόμισα πώς ό Λιούρις δέν το είχε άκούσει.

—Φαίνεται, ολότελει ήρε- μος. Άδειασε το ποτήρι του με το «τζίν» κι' έπειτα έβλεπε το χέρι στόν κόρφο του... Νομίζω πώς ήθελε να πάρη τα τσιγάρα του.

—Άλλά, μία στιγμή άνοήτε- ρα, τόν είδα να πηδάει με όρμη από το ψηλό καθίσμα, κρατώντας ένα μαχαίρι στα χέρια του...

—Ο τ' έβινε από αυτή τη στιγμή το θυμάμαι σάν ό- νεϊρο.

—Ο Πέτερ Νίλσεν, καθό- ταν μερικά μέτρα πιο πέ- ρα σ' ένα τραπέζι. Μ' ένα πιότηρι, ό Λιούρις βρόθεκε κοντά του. Κάι, πρώτο προ- φάση κανείς να τόν έμπο- δια, τούχωσε το μαχαίρι τόν στο λαιμό... Ο Νορθη- γός σφύριζε άμέσως κά- τω πλημμυρισμένος στα αί- ματα.

—Και ό Λιούρις είχαν επί- σης μερικές κόκκινες κηλί- δες στο δεξί χέρι και το στήθος, γιατί φαίνεται πώς είχε κόψει την καρδιά του Νίλσεν και το αίμα του είχε τιναχθή με όρμη προς τα επάνω...

—Έπιασαν σε λίγο τόν Λιούρις. Κι' ως περνούσε ά- πό μπροστά μου, τόν άκου- σα να μου ψιθυρίζει:

—Σου είχα πη πώς αυ- τή ή ιστορία θα τέλειωνε μία μέρα...

—Αυτά είναι όλα όσα ξε- ρω, κύριε άνακρίτα».

ΤΖΩΝ ΜΟΝΜΟΥΡ

Οι χοντροί και οι λιγνοί

Ποιοί είναι οι καλύτεροι σύζυγοι; οι χοντροί ή οι λι- γνοί;

Οι Άμερικανοί ή καλλι- τερα οι Άμερικανίδες έ- χουν διαφέρει τελευταία σε δυό άντιμαχόμενα στρατό- πεδα. Έξ' άφορμής ενός άρ- θρου πού καθήγησε τού πα- νεπιστημιού του Χάρβαρντ Έρνεστ Α. Χιούττον, πού διακήρυσε ότι οι χοντροί είναι οι καλύτεροι σύζυγοι. Οι ρουτρενέιοι άνθρωποι ό- πως τους άποκαλεί, είναι κατά τη γνώμη του ήρεμοι και τρυφεροί. Άγαπούν την άναι άποκοιμούνται στην πολυθρόνα τους μετά το γεύμα άποστρέφονται τις σκηνές και ληπεύουν τις συζητήσεις των.

—Ο καθηγητής Χιούττον έ- λαβε έξι άπάντησαν αυτού τού άρθρου 58720 επιστολές. Άμερικανίδων, πού τόν όρι- ζουν και τού γράφουν ότι δέν ξερεί τί λέει.

—Αντιμέτωπος τού Άμερι- κανού καθηγητού τάχθηκε έπίσης ή κ. Γιάρντ Λόνγκ, καθηγήτρια κι' αυτή στο πα- νεπιστήμιον του Χάρβαρντ, πού έγραψε τελευταία: «Οι λιγνοί είναι οι καλύτεροι σύζυγοι γιατί σκέπτονται μόνο πώς να χορτάσουν το στή- πι του και όχι πώς να χορτάσουν οι ίδιοι, σάν νου- ρώνια».

Τό άξιοσημείωτο είναι ότι ό καθηγητής Χιούττον είναι ό ίδιος λιγνός και κοντός.

Σ. ΜΑΤΕΙΩΝ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ως φάρμακο!

Ένα πρωτότυπο νοσοκομείο

Σε κανένα μέρος του κόσμου δέν ύ- πάχει δεύτερο νοσοκομείο σάν αυτό πού λειτουργεί στο Χαϊντεραμπάντ των Ινδών. Οι άρρωστοί γινονται δεκτοί έντελώς δωρεάν, τόσο οι Μουσουλμάνοι όσο κι' οι Ινδοί κι' οι Χριστιανοί. Μόνο τόν φαγητό τους πληρώνεται χωριστά. Στην άρχή, το νοσοκομείο αυτό είχε 85 κρεβάτια, κατοπιν όμως μεγάλωσε. Έχει ήδη μία κλινική για τα παιδιά κι' άλλη για τους νέους προσεχώς δέ- θ' άποκτήση και μαιευτήριο. Απ' τα έξωτερικά ιατρεία περνούν 1.500 - 1.600 άρρωστοί την ήμέρα. Ο γιατρός τους εξέτάζει και κάνει τη διάγνωση, ενώ συγχρόνως οι βοηθοί του γράφουν τις συνταγές κι' οι φοιτητά κρατούν ση- μειώσεις.

—Αν χαρακτηρισάμε όμως το νοσο- κομείο αυτό ως μοναδικό στο είδος του, τόν κάναμε για τις θεραπευτικές μεθό- δους πού εφαρμόζονται σ' αυτό. Το συ- νηθές π. χ. τονωτικό και φάρμακο κατά της άνεπαρκείας των βαλβίδων της καρδιάς είναι... μαργαριτάρια κο- πανισμένα κι' άνακατεμένα με μέλι! Σημειώτεον ότι τα ίδια παρόξενα φάρ- μακα συνιστούσαν κι' οι άρχαίοι Έλλη- νες γιατροί της έποχής τού Σωκράτους, τού Πλάτωνα και τού Άριστοτέλους. Γιάτουν τους άρρωστους των με μίγ- ματα σπανίων χορτών και οιδών, με πολ- λύτιμες πέτρες κοπανισμένες με φύλλα χυμού και άργύρου...

Τέτοια λοιπόν φάρμακα χρησιμοποι- ούνται και στο νοσοκομείο του Χαϊντε- ραμπάντ. Προσχή όμως στις άπομειώ- σεις! Τα τεκνητά συσάνδια π. χ. δέν έχουν καθόλου τη θεραπευτική δύναμη των γυνθίων. Έτσι τουλάχιστον βεβαί- ώνουν οι γιατροί τού Ινδικού νοσοκο- μείου. Κι' έξηγούν ότι οι φυσικές πολύ- τιμες πέτρες έχουν κάποια ξεχωριστή ι- διότητα, κάτι το άπροσδιόριστο, πού δέν συναντάται στα χημικά προϊόντα...

Στο «φαρμακείο» τού νοσοκομείου, μέσα σε συστάσια γεμάτα μούλα, ύ- πάχουν σακκούλκια με χιλιάδες μικροσκοπικά μαργαριτάρια κομμάτια κοέυ. μισοί λίγες γεμάτες με καταπά- σινα συσάνδια και βαθυπόφουρα ρουμ- πίνια λείοι και μισοδισπασείς άγάτες, κομμάτια από ίασπι βάζα με φύλλα νουσου και άρνου... Στο πάτωμα βλέπει κανείς σωρούς από χότο και κοπανισμένες ρίζες. Μιά άπ' αυτές π. χ. είναι ή «γκουλιπιναγανάσκα» πού τη φέρουν από ακονά, άπ' το Κασμίρ, και τη μεταπεριφέρονται ως ένωτικό. Έ- να είδος νοσοδίου άπ' το Θιβέτ νοπ- σιμοποιείται ως τονωτικό της καρδιάς. Τα φύλλα τού δένδρου «νισατάν» κα- θαρίζουν το αίμα. Και οι ξεροί καρποί τού «γκάζγκας» τοιμούν σε σκόνη, γί- νονται νάπια κατά της έλονοσίας.

Γιατί όνι όμως; Μήπως τα πειροσέ- τερα φάρμακα, για νίλεις δυό άσώ- στειες δέν γίνονται από διάφορα βοτά- νια; Άν άνοίξετε τη Φαρμακολογία θα βεβαιώσάτε άπολύτως γι' αυτό.

—Ας έδωμε τώρα στα πεταδία. Τό κοπάνισμα των πολυτιμών πετα- διών δέν είναι καθόλου εύκολη δουλειά. Γίνεται από ειδικούς, προσπάντων δέ από τόν άνηγιστό τού νοσοκομείου Μανσέτ Άλυσίν Χόν, πού έναι 24 έτών πείρα.

—Όπως είπαμε πιο πάνω, τα πολυέ- ξοδα αυτά φάρμακα προσφέρονται στούς άρρωστους τελέως δωρεάν. Γιατί ό μα- γιστοπότης τού Χαϊντεραμπάντ πού είναι ό πλουσιότερος άνθρωπος τού κόσμου, πληρώνει όλα τα έξοδα τού νοσοκομείου κι' έτσι κι' οι φτωχοί άκούη ναρκω- μόνο πώς να χορτάσουν το στή- πι του και όχι πώς να χορτάσουν οι ίδιοι, σάν νου- ρώνια».

Τό άξιοσημείωτο είναι ότι ό καθηγητής Χιούττον είναι ό ίδιος λιγνός και κοντός.

Οι ληστές της Εφταλίας

Το τυφλοκούρδο

—Καλώς τά μάτια μου τά δυό!
—Καλό νόχεις. Ήρξα σήμερα, κουμ- πάρα μου, να ξεσκάσω λίγο γιατί ήμουν πολύ σκελετισμένη, ήλεγες ή Έφταλία εφ- τής πούφτασε στο μπασέ της κουμπάρα της στη Μαγκουφάνα, κι' άνεκουμπωμένη κι' εύχαριστημένη, κάθησε άνάμεσα στα πούλνδα και τσοι λαλέδες πού φιορίζανε και νταλόνανε έφτα μαχαλάδες!

—Καλέ Έφταλία μου, μήτε νάμουνε στην Κόνια! Έ- χεις νά'ρης στο σπίτι μου άπ' το 40! της είπε ή κουμπάρα της κι' έ- πειτα τρομαγμένη τη ρώτησε:
—Ήθελ, τί έχεις, καλέ, τόν πατρίτσο σου;

Στην άρχή σά- στισε ή Έφταλία, δέν κατ'έλαβε γιατί τη ρωτούσε. Έπει- τα όμως είδε το ση- μέδι στο μπράτσο της και θυμήθηκε το τυφλοκούρδο

πούχε βγάλει εκείνη και μονάχη της πρό- περσι. Καί τί δέν είχε τραβήξει από εκείνο το σπαρί!... Σπεταρίες, ρετότες, κον- σουλά... Κι' άν δέν βρισκότανε μία γιά- τρενα με κάτι ξόρκια και γητείες, ήθελε οι γιατροί να βάλουν νυστέρι και να τση κό- ψουν το χέρι της!

—Τί είναι, καλέ; την ξεαναρώτησε πάλι ή κουμπάρα, μπας καμμία κουρσομιά τό- τε με τσό Γερμανία; Πώς σε λαδώνανε;

—Η ζαφνική αυτή έρώτηση ήκουε στο στόμα τ' Έφταλίας τη σωστή άπάντησι πού θάδινε, και τ' ήρε ή έμμενε να πλάση μία ιστορία για τόν καιρό της Κα- τοχής, έτσι για να περάση κι' ή ώρα.

—Ναι, είναι κουρσομιά! είπε με μετριο- φροσύνη.

Και συνεχίζοντας την ψεύτικη ιστορία της πρόσθεσε:

—Τότε σάχ μπλόκα, πού λές, πατήσανε με σπονία μία βραδυά το σπίτι μου, κι' έ- πειδής είχα κρυμμένο μέσα ένα μπουλούκι παλληκάρια, μάς ήπρανε και μάς πήγανε στα Ές-Ές. Έμένα άπ' τη λύσσα τους μου βάλανε τα μούσους στα πλευρά! Τό τί μάς βασανίσανε ένας Θεός τό ξέρει. Από κεί πάλι με κελυφές, οδλοί ματζί, νο- γρού για το Χαϊδάρι. Έκεί σωστή κόλσις. Γερμανάδες, ντροχουμένοι, στρατοπε- δόηδες, κοιμάνζινηδες πού κάνανε άνά- κρισι, μά έγω είχα κουράγιο κι' άντοχή, ήμουν βράχος! Κι' έτσι γλύτωσα τό θά- νατο και ματζί με έμένα κι' οδλοί τσοι λε- θέντες τού μαχαλά.

—Πώς, καλέ Έφταλία μου; Ένα βράδυ τ' ήδωλκα κατομιά και φύγαμε γκου- σινδρί! Και τότε ό σκοπός, ένας μαντα- χαλάς ίδια τζαμούζα, πήρε χαμπάρι και μ' άρχισε βροχή τσοι κουρσομίες, ως πού μία με βρήκε στο μπράτσο!

Κι' όσο τάλεγε, τόσο ξανάσε ή Έφτα- λία, κι' άπορώσε κι' ή ίδια πού ήρίσκε τόσα ψέματα. Κι' ή κουμπάρα άγαθισμέ- νη την κύτταζε μ' άνοιχτό το στόμα.

—Αμέσως ή δόξα τ' Έφταλίας πέρασε πά όρια της Μαγκουφάνας, κι' ως τό βρά-δυ ήφτασε στη Νέα Έρυσθία. Και τρέ- χανε γνωστές κι' άγνωστες ν' άκούσουν τά κατορθώματά της.

Κι' ή Έφταλία άκούραστη έλεγε για την όδο Μέρλιν, για τό Σιμάν, για τό Ραντόμκο, για τά σαρμπατζία πούκανε. Σά μωλό το ή μέσα σχεδιάσε με καινού- για στολίσια τα όσα είχαν συμψη στην Κα- τοχή και τούς τα ξεφούρνε. Και πού και πού ήπιανε και το μπράτσο της, γάδισε με καμυρί το σημάδι, και μευριοβόριζε:

—Ήθελ! κάτι σουθλίες πού μου δίνει άρες- άρες!

Κι' όταν τη ρωτούσαν για τίποτες άλλο τού καιρού εκείνου ήλεγε περιφανή:

—Δέν ξερω, έγω νύτε ήμουνε στο Καϊ- δάρι!

Και βάσταζε μέρες αυτό το βιοά. Τη ριγιάλα πηγαίνονχούσαν. Πού να την άφήσουν να φύγη. Κι' εύχαριστημένη χα- μωγελούσε πονηρά κι' έλεγε:

—Ήθελ! καλέ, όπως πάει, έδώ θα ξεκα- λοκαίνομ άέροτσι! Θα κάνω τζάμπα έξοχη μ' αυτό το τυφλοκούρδο, καλή του ώρα πού μου βγήκε...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΟ ΓΙΑΒΡΙ

Ο Κιρκόρ ένθουσιασμένος έλεγε στο Στόκλη: —Αφερμι μπέ! κουμπάρος μου Σουτζουκιάν τόσο άγοπάει έμένα, πού τρίτη Πέμπτη και Σάβ- θ.πο ντίνει ήκλειντί γκισιονιέρως του κι' αυ- τός κρατάει Δεύτερα, Τετάρτη, Πέμπτη, Σάβ- β.πο άφερμι!

Να σκάση πήγαινε όσο τ' άκουε ό Στόκλης, και σκεδίαζε πώς να βρή καλώς να τόν εκδι- κηθ.

Κι' ό φουκαρβός ό μπουνταλός ό Κιρκόρ, πού πάντα τούλαγε τα σχέδια του και τα μυστικά του συνέχισε:

—Αύριο σειρά μου είναι, ήκλειντί εκω συμπά- λα - συμπάλα ίσταθμό ηλεκτρικό ίνραμμή - ίμ- μί - τα τραβήξω!

—Γιατί, βρέ Κιρκόρ;

—Εκεί κορίτσια τσεσίτι έχει, μπερικέτι έχει, νυφοπάζαρο είναι.

Και δέν είχε άδικο. Με την άφιξη τού τραινου άπ' το σταθμό αυτό βγαίνει πάντα ένα κύμα ά- πό κόσμο τουρλού τουρλού στην Ομόνοια. Δέν είχε παρά να ρίξη εκεί την άπόχη του ό Κιρκόρ, όπως νύμισε — και τα πουλιά θα πιανότανσαν στα τυφλά, θα φούντιζε πάλι καμμία καινούργια γκόμενα. Κι' έτσι την άλλη μέρα κατά το με- σσημεράκι, ντυμένος στην τρίκη πήγε στόν η- λεκτρικό και παραμόνευε στο καρσινό πεζοδό- ρο όπως ή άράχνη παραμονεύει την μύια πού θα πέση στο δίχτυ της.

Σε λίγο λεπτά το τρένο έφτασε και βνήκαν προμαστίδες, πιπιάδες ναυαγία, μανδάρια, κοριτσόπουλα σκαλιόπουλα, υκρομποροί ψι- λήκατζήδες κουλουριτζήδες. Τέλος βγήκε κι' ή... μύια! Μία μικρούλα με ντυσιώτικη φορε- σιά μ' ένα επουγκλακό στο ένα χέρι και δυό δα- νιές στ' άλλο. Τα ματάκια της άδω, βελούδε- νια νοπέφανε τόν έπιπέδιο άδιστή τόν Κιρκόρ και τόν, κάνανε να τρέχουν τα σάλια του. Τό κοριτσόπουλο σοσιαμένο άπ' το νταβατούρι και την κίνηση άνοίγει το στομάκι του σάν χαζό- πουλί.

Ο Κιρκόρ άφου βεβαιώθηκε πώς κινείες δέν πήνε να την παραλάβη, προχώρησε, ό κατεργά- ρης κοντά της.

—Μπόε, πού τέλειες να πας νιαβρούμ;

—Η νυσιώτοπούλ τόν κύτταξε φοβισμένη και σαστισμένη και τούπε δειλά δειλά:

—Μά κύριε δέν σάς γνωρίζω...

—Τά γνωριστούμε, νιαβρούμ κόρκια! Έλα μπουντορούμ, ένα ντοντουράμ να κεράσω ένκό.

—Όχι, κύριε προτιμώ έναι πιάτο λουκουμά-δες γιατί δέν έφανα τίποτα στο τσεζί.

Τού Κιρκόρ γελούσαν, και τα μυσταχία του. Καλά άοκίσε ή δουλειά Την πήνε σ' ένα ζαχα- ρολισαίο κι' ένώ τούδανε τούς λουκουμάδες άρχισε να την ρωτά με τρόπο:

—Γι'τί μπρε ήρτες Αθήνα;

—Νά δουλέψω, άποκρίθηκε ή άδω μικρούλα.

—Νά ντουλέψης; Μικρή είσαι!

—Τί μικρή; Μεσούριο κλείνει τό είκοσι.

«Βρέ άοκ όλοσύν! Άδωγατό είναι, ίσπικό εί- νε και άττώ νιαβρί είναι!» συλλογίζοντε ο Κιρκόρ. Και ένθουσιασμένος για την έπιτυχία τού άοικος «έφωτα» και «έσαν πρέστα». Τό έ'κανε στα κονιάκι. Έπινε με την ψυχή του. Κι' ή νυ- σιωτοπούλα λέε και τούκανε μά'ους τού γένιζε τα ποτήρια, τόν έβλεπε πύφω! Και με ψευτοδά- κρυα στα μάτια τούλένε:

—Άχ! κύριε, άν έμπορούσε να μου βρής καμ- μία ένογάκι και κανένα φτηνό δαμάτιο να μείνω επί το παρόν.

—Εγκώ μπρε, τά βολέψω έσένα μεράκ έπια!

Κι' εύθύς την πήρε και την πήνε στην γκισι- ονιέρα τού Σουτζουκιάν. Άλλά πιωμένος και ζαλισμένος όπως ήτανε έπεσε στο ντιβάνι ξε- ρός. Τότε ή μικρούλα σκεπτική προσεχτικά, χω- ρίς να κάνη τόν παρσιμικό θάουδο άν κι' ό Κιρ- κόρ κοιμότανε βεβαιά πής το σκακάκι του και το πανταλόνι του, κι' έφυγε.

Και τό βραδάκι όταν πήνε στο ραντεβού πού- σε με το φίλο της το Στόκλη, τούλαγε χαρού- μενη:

—Όλη έν τόξει. Καλά τά καταφέραμε. Τό κόλ- πο πέτυχε θαυμάσια.

Και τούξείζε το σκακάκι, και το πανταλόνι τού φουκαρά τού Κιρκόρ.

—Άχ! βρέ άκισκίςας φώνεζε τότε ό Στόκλης, έπρεπε να τού πάρης και τα παπούτσια!

Την ίδια ώρα ό Κιρκόρ έκλεινε κι' έλεγε μέσα στη γκισιονιέρα:

—Άμάν! Άμάν! Πώς να πάω, μπέ, και τί να πω τώρα Τεκουίτσα μου; Αυτό άττώ νιαβρί από τώ να βρής!... Όπου άλλως υπελονέσων!

Τζε'ράκωτο, άπέναντο; άπέναντο ίνυμνό τοι- τοίδη με ήκανε!... Άμάν χα'νκα!... Σόλο της χρονιάς μου τά φάω!...

Σ. Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το δάχτυλο

Τί φωνάζεις, μαρή, κι' άναστατώνεις τό τράμ; Πώς; Σου πάτησε με το τακούνι του το μεγάλο δαχτυλάκι τού δεξιού σου πο- δίου, πού έζέχει από το παπούτσι, πού είναι άνοιχτό μπροστά και σ' έκανε να τολιρήσεις και να φωνάξης στα όπλα; Καλά σου έκα- νε! Μπράβο, κύριε! Τόβελος δέν γ'όβελος, έκανε μια άγία πράξη, διά την όποιαν να μου έπιτρώξης να σε συγχάρω. Έχει και σιδερένιο πέταλο τό τακούνι σου; Άμ τότε ξεαναμπρόδο. Διπλα- σιάζω τα συγχωρη- τήρια μου και σου δηλώνω έκτίμησι και φιλία.

Τί κάνεις εκεί, χριστιανέ μου; Ζη- νύς συγγνώμη από τό άναίδετατο αυτό δεσποινίδιο; Ά! μά όχι, όχι. Μη με άναγκάζεις ν' άπο- σύρω τα συχαρη- τήρια μου. Καμμία συγγνώμη, παρακα- λώ. Καί όχι μόνο καμμία συγγνώμη, αλλά σου συνιστώ, όπου βριάκης δάχτυλο γυναικείου ποδιού να προεξέχει από το παπούτσι, πάτημα γεν- νιστό, μέχρι λιποδυμίας.

—Όσο για όσες, κοπέλλα μου, φωνάζεις και διαμαρτύρεσαι; Μας παρουσιάζεις εκεί ένα δάχτυλο έξω από το παπούτσι, να προ- βάλλη θρασύτητα σάν φούντα τσαρουχίου, μπαινεις στο τράμ κι' έχεις την άξίωσι να προσέξωμε να μη στο πατήσουμε. Έλα δά!... Και δέν τά λέω μονάχα σε σένα. Άπευθύνουμαι σε όλα τα δεσποινίδια και κυριδία και άπαιτώ να μου έξηγηθούν ά- θωρε! Τί σημαίνει αυτό τό άναίδες δά- χτυλο πού βγαίνει από την πειθαρχία του παπούτσιού, ένώ τα άλλα είναι προφυλαγμέ- να; Και πρώτα-πρώτα τί σημαίνει αυτό το παραθυράκι πού ξενοίγεται μπροστά στο μπασίον, άνευ λόγου και άφορμής; Έ- γώ έξέρω ότι το πρώτον καθήκον τού πα- πουτσιού είναι να είναι κλειστό και μπροστά και πίσω και στα πλάγια. Έγώ τούλάχι- στον, όταν τό παπούτσι μου άποκτά μία όποιάδήποτε τρύπα, ή το μπάλωνα ή το χαρίζω στούς φτωχούς και παίρνω άλλο.

Άλλά αυτή την παλαιοσύνη, να παρα- γένετε παπούτσια έπίτηδες τρύπια, δέν την

Αδυνάτομο ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Άρσεν Λουπέν εν δράσει

Ο βαθύπλουτος Βραζιλιανός συνταγματάρχης Σπαρμιέντο μπήκε στην αθήνα την περασμένη από έκλεκτο κόσμο κρατώντας στο χέρι του ένα γραμμάτιο.

Το μελαφρύ πρόσωπό του ήταν χαμένο και τα χείλη μισήσαν μάτια του σπινθηροβόλου. Πρώτη έτρεξε κοντά του η σύζυγός του, η ώραία Έ. δὴ.

— Άγαπητέ μου, του είπε, φαίνεται ταραγμένος. Τι σου συμβαίνει;

— Αυτό λέγεται θροισμός! φώναξε ο Σπαρμιέντο. Νά το, λολιά, ένας λυποδύτης να με απειλή!

Συγχρόνως άρχισε να διαβάει το γραμμάτιο που είχε λάβει στους καλεσμένους του: «Κύριε Σπαρμιέντο, Σας πληροφορώ ότι είμαι καταγοιτευμένος με τον δώδεκα περίφημοις τάμππας του τοίχου, οι οποίοι έχουν μεγάλην αρχαιολογική και καλλιτεχνική αξία. Θ' αναγκασθώ λοιπόν να σας τους κλέψω. Λάβετε τα μέτρα σας γιατί δὴν υπάρχουν συνοπτικές και να το πραγματοποιήσω ο ταπεινός φίλος σας... ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

Όλοι είχαν μείνει κατάπληκτοι.

Ο συνταγματάρχης έτρεξε με λύσσα τα δόντια του κι άφησε να του ξερύνει μία βλαστημία στη γλώσσα της πατρίδος του.

— Θα το ιδούμε αυτό, φώναξε. Θα ιδούμε αν αυτός ο κύριος Λουπέν είναι ικανός να τα βάλει μ' έναν Βραζιλιανό ευπατριόδη όπως είμαι εγώ.

Ο συνταγματάρχης είχε εγκαταστήσει με τη γυναίκα του σε μία μικρή βίλλα της οδού Φαιστωμένης. Η συλλογή των ταπηνών του τοίχου, τους οποίους είχε αγοράσει σε μία δημοπρασία είχε πράγματι μεγάλη αξία και γι' αυτό την είχε ασφαλίσει για ένα μεγάλο ποσό.

Συγχρόνως ιδιωτικοί αστυνομικοί φρουρούσαν το σπίτι του, στο οποίο είχαν εγκαταστήσει και μία ηλεκτρική συσκευή που έκανε όλα τα κουδούνια του σπιτιού να χτυπούν και τα φώτα ν' ανάβουν, αν προσπαθούσε να τρυπήσει κανείς.

— Έτσι ο Σπαρμιέντο ήταν βέβαιος πως οι απειλές του Άρσεν Λουπέν δεν θα κατέληγαν σε τίποτε. Για να επιδείξει μάλιστα τα καλλιτεχνικά του κειμήλια ο έκείνους που ήταν σε θέση να τα εκτιμήσουν, με τα έβδομάδα, κάλεσε ένα βράδυ οπότε του άκοτεούς καλλιτέχνες, σοφούς αρχαιολόγους, συγγραφείς δημοσιογράφων και πολλές κυρίες της αριστοκρατίας. Όλοι αυτοί έ-

πάρχονταν όταν αντίκρισαν σε μία γαλαρία τους υπέροχους έκείνους τάμππες. Ένας από αυτούς ηλικίας τεσσάρων αιώνων παρίστανε τη βασίλισσα Έβι με τα γκρίζα μάτια της ώρα που έψαχνε ανάμεσα στους σκοτεινούς της μάχης του Άστιγνίνα ναυού το πτώμα του αγαπημένου της Αρόλδου του τελευταίου Σάβινος βασιλέως.

Όλοι το κίτταζαν με θαυμασμό, όταν ξαφνικά συνέβη κάτι απρόοπτο. Τα φώτα της βίλλας έσβησαν και τα μουσικά κουδούνια άρχισαν να χτυπούν διαδοχικά.

Οι καλεσμένοι τράμαξαν. Πολλές κυρίες λιποθύμησαν. Ο Λουπέν! Ο Λουπέν! άνηχησαν μερικές κραυγές.

Ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο προσπάθησε να τους καθησυχάσει:

— Μη φοβάσαστε, δεν είναι τίποτε, φώναξε έντονα. Κάποια ένωση θα έλθει. Πραγματικά σε λίγα λεπτά, έπειτα από αρκετές προσπάθειες τα φώτα ξανάναψαν. Όλοι τα μάτια έπεσαν στους τάμππες. Ήταν σὴν θέσι τους.

Ο Σπαρμιέντο χαμογέλασε ειρωνικά και είπε:

— Έχετε τρομοκρατηθεί όλοι σας με τον Λουπέν. Δεν αξίζει τον κόπο. Πρόκειται για έναν φλύαρο, ένα φιμφορόνο!

Όταν οι καλεσμένοι του έφυγαν ο Σπαρμιέντο έρευνήσει το σπίτι ακολουθούμενος από τους ντέτεκτιβ κι άφου βεβαιώθηκε ότι όλα ήταν εντάξει άποσύρθηκε με τη σύζυγό του στον κοιτώνα τους για να κοιμηθούν.

Οι ντέτεκτιβ άρχισαν τη βάρδια τους. Κοντά το πρωί έκαμιν έναν τελευταίο γύρο στο σπίτι και στον κήπο. Όλα ήταν ήσυχα. Φαντασθήτε συνεπώς την κατάπληξή τους, όταν γυρίζοντας στη γαλαρία είδαν ότι οι δώδεκα τάμππες είχαν κάμει φτερά!

Η έπαυλις έγινε άνω κάτω. Ο συνταγματάρχης κλάμισε όταν του άνεκοίνωσαν τη συνέβη κι' έξαλλος άφησε ένα γραμμάτιο για τη γυναίκα του κι' έφυγε για να ειδοποιήσει τις άρχές, όπως είπε. Δεν γύρισε όμως καθόλου στην έπαυλη και την έπομένη έξοφνα ένα τηλεγράφημα του σταθμάρχου της Βίλ ν' Άβροι ανήγγειλε ότι το τριών διαμέλιος κάποιον κύριον που είχε τα χαρακτηριστικά του Σπαρμιέντο. Ο άτυχος Βραζιλιανός είχε αυτοκτονήσει φάινει απ' την απελπισία του.

Η λύπη της συζύγου του συνταγματάρχου ήταν άπείριγραπτη. Έπειτα από τὴν κλοπή η αυτοκτονία. Το κοινόν έβριχνε την εύθυνη για όλα τα κακά στο Λουπέν.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν, ένω πρωί, ο τρομερός άντίπαλος του Λουπέν ο άδυνάτομο Γκανιμάρ παρουσιάσθηκε στον προϊστάμενό του Ντυπουί και του ζήτησε ν' αναλάβει την υπόθεσι αυτή.

— Θέλω δεκαπέντε άμέρες του είπε για να εξιχνιάσω το μυστήριο.

Ο Ντυπουί δεν του έφερε αντίρρηση.

Ο Γκανιμάρ έφτασε στην έπαυλη κι' άρχισε άμέσως ανακρίσεις κι' έρευνες.

Η χήρα του Σπαρμιέντο τον έδοποίησε ότι μπορεί να κινείται ελεύθερα στη βίλλα, άρκευ να μην την ένοχλήσει. Η κλοπή της ήταν μεγάλη κι' έμενε κατάκλειστη στο επάνω

πάτωμα της έπαυλεις.

Ο Γκανιμάρ δεν έκανε τὸν καιρό του.

Και μετά δεκαπέντε άμέρες τηλεφώνησε στον Ντυπουί: «Πάρτε δέκα άστυφύλακες κι' έλάτε γρήγορα».

Μόλις έφτασε στην έπαυλη ο Ντυπουί, ο Γκανιμάρ τὸν πῆρε ιδιαιτέρως και του είπε ένώ τα μάτια του άστράφταν από χαρά:

— Αυτή τη φορά τὸν κρατώ!

— Ποιόν;

— Τὸν Λουπέν. Αυτός έκλεψε τους τάμππες.

— Άστειύσαστε Γκανιμάρ; Είπε νύμφο ότι κανείς δεν μπόρεσε στην έπαυλη έκείνη τη νύχτα μετά τὴν άναχώρησι τὸν καλεσμένων.

— Κι' αν ο Λουπέν είχε συνένεχο;

— Κανέναν ύπνρέπτι;

— Όχι.

— Κανέναν από τους ιδιωτικούς ντέτεκτιβ;

— Όύτε.

— Τότε ποιόν; Μήπως τὸν ίδιον τὸν μακαρίτη συνταγματάρχη;

— Άκριδώς! φώναξε ο Γκανιμάρ.

— Τρελλάθηκες, Γκανιμάρ; Ξεχνάς ότι ο Σπαρμιέντο αυτοκτόνησε από τη λύπη του για τὴν κλοπή τὸν τάμππων;

— Και ποιός σας είπε ότι αυτοκτόνησε; Όταν έπεισθήκατε περί της συνενοχής του συνταγματάρχου, έζητῶσα έρευνῶσα, κι' άναγκάσαστε σε μία έφημερίδα της Λίλλης, της ημερας της κλοπής, ότι από τὸ νεκροταφείο της πόλεως είχε κλοπῆ ένα πτώμα. Έτρεξα στη Λίλλη, έρευνῶσα κι' έπεισθήκατε πως αυτό ήταν τὸ πτώμα που είχε παραμορφωθῆ σκοπίμως και είχε παρουσιασθῆ ως τὸ πτώμα του συνταγματάρχου... — Όποτε ο συνταγματάρχης ζῇ;

— Όπως σας κι' εγώ! Κι' η γυναίκα του, φυσικά, είναι συνένεχος κι' αυτή...

— Μά τότε γιατί να κάνῃ τόσο θόρυβο; Γιατί να γίνῃ η κλοπή;

— Έδω σας θέλω, άρχηνέ. Κι' φτάνουμε στο συμπέρασμα: Η κλοπή διεπράχθη από τὸν Λουπέν. Άν' έτέρου τὴν ένήργησε ο Σπαρμιέντο. Ο Σπαρμιέντο όμως δεν είναι συνένεχος του Λουπέν. Άρα ο Σπαρμιέντο είναι αυτός... ο ίδιος ο Λουπέν.

— Άδύνατον... Άδύνατον... — Κι' όμως άρχηνέ, έτσι έξηγούνται όλα. Ο Σπαρμιέντο άσφαλίζει τους τάμππες αντί πολλών έκπονηριών. Τους κλέβει μετά και προσποιείται ότι αυτοκτονεί. Έτσι η γυναίκα του εισπράττει δυ άσφάλειες: για τους τάμππες και για τὸ θάνατό του. Και τώρα έμπρός. Ειδοποιήστε τους άνδρες σας πρώτα... Ο Λουπέν βρίσκεται έδω! Είναι επάνω με τη φίλη του, τὴν δὴθεν κ. Σπαρμιέντο.

Ο διεθυντής της Άσφαλείας ο Γκανιμάρ και οι δέκα άστυφύλακες ώρμησαν στο επάνω πάτωμα. Όλα ήταν έρημα!...

— Διάβολε! φώναξε ο Γκανιμάρ. Μας έξφυγε πάλι!... Τι είναι τούτο δῶ;...

Επάνω στο γραφείο της κυρίας Σπαρμιέντο βρισκόταν ένα χαρτί. Ο άδυνάτομος τὸ πήρε και κάτωχρος από λύσσα και θυμό διάβασε:

«Ο κάτῳι ύπογεγραμμένος Άρσεν Λουπέν, πρώην συνταγματάρχης και πρώην νεκρός, πιστοποιῶ ότι ο έπιθεωρητής Γκανιμάρ έπεδείχθη άριστὴν διαγνώγη κι' έξαιρετικὴν διορατικότητα στην υπόθεσι τὸν τάμππων, εφ' ὃ και τὸν συγκρατῶ, θεθέντος μάλιστα ότι δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζῃ ότι τὸ τηλεφώνη της βίλλας συγκοινωνῶσε με τὸ τηλεφώνη του ιδιωτικού μου σπιτιού και ότι τηλεφωνῶντας στον κ. Διεθυντή της Άσφαλείας μου τηλεφωνῶσε συγκοινωνῶς με τὸ σκάσω τὸ ταχυτέρων. Τὸν εύχαριστῶ θερμῶς και... καλὴν ἀντάμωσι κάπου αλλού σε κάποια άλλη περίσπαισι. ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Ι. ΧΑΙΚΙΑΣ

Δουμάστε την ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

REAL

Ποιός Προπολεμική

REAL

Πονεμένες Ιστορίες

Το χρυσό δαχτυλίδι

Ο ήλιος έγερνε στη δύσι του, κάτω από τὰ πορφυρόχρυσά σύννεφα, πίσω από τὸ βουνάκι της Καστέλλας. Η θάλασσα ήταν γαλήνια.

Πάνω στ' απόκομμα βραχάκια της ακρογιαλίας η Ναντίνα Μάντακα, ένα λεπτοκαμμένο, ξανθό κορίτσι, ως είκοσι χρονών, με τὸν πόνο ζωγραφισμένο στ' άκρὸ προσώπια της, φιλεί άναστενάζοντας ένα χρυσό δαχτυλίδι, με μονόγραμμα, και κλαίει μ' άναφυλλήτα.

Τὰ μικρά κυματάκια που χτυποῦν τὸ βραχάκι που κάθεται, τὴς θυμίζουν τὰ λόγια του αγαπημένου της, τὰ λόγια που της ψιθύριζε, λίγον καιρό πὸν, στο πρώτο τους ραντεβού, όταν κάθισαν τότε στο ίδιο έκείνο βραχάκι:

«— Σ' αγαπῶ, Ναντίνα μου, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Νοιώθω πως η ζωή μου δεν ἔχει καμιά χαρά χωρίς εσένα. Έσύ μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς ὅσο σ' αγαπῶ εγώ;»

Η Ναντίνα — πῶς τὸ θυμάται! — είχε γείρει τὸ κοκκίστικο κεφάλια της στὸν ὅμο του και του είχε ψιθυρίσει:

«— Νομίζω πως γεννήθηκα για να σ' αγαπῶ Νάσο μου. Η σκέψι μου, η ψυχὴ μου, τὸ δνειρά μου είναι όλα για σένα. Τί άλλο να σου πῶ για να καταλάβεις τὴν άπέραντη άγάπη μου;»

«— Γλυκεριά μου άγάπη! Λατρεύω σε!...», τὴς έλεγε έκείνος φιλώντας τὴν παρὰφορα.

Κι' ὅλως, πολλές φορές βρεθήκαμε η Ναντίνα με τὸ Νάσο στο άπόμειρο έκείνο βραχάκι κι' ανταλλάξαν έδρους αιώνας άγάπης.

Η φτωχή Ναντίνα αγαπούσε για πρώτη φορά και πίστευε στην άγάπη του κι' έκλεινε τὰ μάτια από ευτυχία...

Μά ὅπως όλες οι μεγάλες ευτυχίες δεν κρατῶν πολύ και γκρεμίζονται στην πῶτῃ καταιγίδα που τὴς χτυπά, έτσι κι' η δική της γκρεμίστηκε ένα δειλινό, άναπάντεχα.

★

— Ναντίνα, τὴς είπε τὸ βράδυ έκείνο ο Νάσος, Ναντίνα, έχω να σου πῶ κάτι μὰ θέλω να μὸς ὑποσχεθῆς πρώτα πως θα είσαι λογική...

— Η Ναντίνα μάντεψε τὸν κεραυνό.

— Λέγε, άγάπη μου, του άπάντησε. Είμαι έτοιμη ν' ακούσω τὴν καταδική μου, ὅσο σκληρή κι' αν είναι. Άλλοτε από ποτέ δὲ σου ζήτησα ένα χρόνο, τώρα, που άναπιάμαστε, Τόδερα πῶς θαρχόταν η μέρα του χωρισμού.

— Μά, τί είναι αυτά που λές, χουσι μου;

— Τὴν ἀλήθεια! Είμαστε τόσο άταίριαστοι οι δύο μας. Έγώ ένα ά-

σπικάντο κορίτσι που δουλεύω στο κατάστημα τὸν πατέρα σου, τὸν πλούσιου Κώστα Καρόλη στην οδὸν Έριμου, για να ζῶσα μία άδελφούλα και τὸν άνάπρου πατέρα μου. Κι' έσύ ένα πλουσιόπαιδο που έχεις όλα σου τὰ καλά...

Ο Νάσος κάνει να διαμαστωρηθῇ, μὰ η Ναντίνα τὸν διακόπτει και συνεχίζει:

— Βλέπεις Νάσο, δεν είμαι τόσο κουτή, ὥστε να μὴ καταλαβαίνω τί μὸς γίνεται. Έτσι είναι... Έγώ θὰ μείνω εκεί που βρίσκομαι, στην άώνια βιοπάλη, ενώ συ θα πρέπει ν' ακολουθήσεις άνώτερες σπουδές για να προετοιμάσεις ένα μέλλον άνάλογο με τὴν κοινωνική σου θέση...

— Άψω με να μιλήσω, Ναντίνα! Μὴν τὰ παίρνεις έτσι τραγικά τὰ πράγματα. Δεν πρόκειται να χωρίσουμε, άγάπη μου, δεν πρόκειται να μὴ παντρευτούμε... Άπλούστατα θα λείψω έξη μῆνες μόνον. Θα πάω στη Άγγλία για δουλειές του πατέρα μου, Δὲν θ' ακολουθῶς άνώτερες σπουδές. Κι' όταν θα γυρίσω θα είμαστε πάλι μαζί, άγαπῶλα μου, ένωμένοι για πάντα...

Σαίχταγκαλῶμενοι ὅπως ἦσαν, μέσα σε φιλιὰ και σε δάκρυα χωρισμού ο Νάσος τὴς πέρασε στο δαχτυλὸ το χρυσό του δαχτυλίδι με τὸ μονόγραμμά του.

— Είναι ὁ άραβόνας μας, άγάπη μου! τὴς είπε.

★

Ο Νάσος Καρόλης έφυγε τὴν ἄλλη μέρα για τὴν Άγγλία. Κι' από τὴν ημεέρα έκείνη άρχισε τὸ μαρτύριο της Ναντίνας.

Ο πατέρας του Νάσου που βοήκε αὐτὴ τὴν άφορητὴ του ταξιδιού για να χωρίσει τους δυό έρωτευμένους, έδωσε μία άπολυμῶσι στη Ναντίνα και τὴν έδιώξε από τὸ μαγαζι του.

Δὲν ήταν και τόσο εύκολο να βοη δουλειὰ ὃ φτωγῇ, ἡ άμοιρη νέα κι' όταν έδοῦντε ἡ μικρὴ άπολυμῶσι που τὴς έδωσε ο Κώστας Καρόλης, γυρίζει σὴν τελλή, από μαγαζι σε μαγαζι ζητώντας έργασια.

Κάθε βράδυ, όταν γυρίζει στο σπίτι με τὴν ψυχὴ πικραμένη, γεμάτη άπογοήτευσι κι' αντίκουζε τὰ γεμάτα από άγωνία μάτια της άδελφούλας και του άνάπρου πατέρα της, καμῶνσε τὸ κεφάλι κι' έσφιγγε τὰ δόντια της για να μὴ τὴν πάρουν τὰ κλάματα.

Κάθε Κυριακή, ὅμως η Ναντίνα, δεν παύει να πηγαίνει στα βραχάκια της Καστέλλας και ν' αντικουζῃ μακριὰ τὴ θάλασσα, τὴν άπέραντη θάλασσα, που κάπου έκεί μακριὰ, σ' ένα έξοιο λιμάνι, τὴς κρατῶσε τὸν άναγνέμενο της. Και τὰ χείλη της τότε φιλοῦσαν παρὰφορα τὸ χρυσό δαχτυλίδι με τὸ μονόγραμμά του Νάσου.

Σὰν να μὴ έφτανε η άναδουλειὰ κι' ὃ φτώχεια του σπιτιού της, η κακή μοίρα τὴν έορίζε μία μέρα στο κρεβάτι. Η άρρώστεια της ήταν σοβαρή. Η άτυχη νέα ήταν καταδικασμένη να πεθάνῃ.

Άλλοίμονο!... Η μικρὴ Ναντίνα ἐπὶ ένα χρόνο βασανίστηκε με τὴν απελπισμένη άγάπη στη πονεμένη της καρδιά με τὴν άρρώστεια που έτρωγε τὰ σπλάχνα της. Έλῶσε από τὸν καῦμό της και τὸν πυρετό, κι' ένα δειλινό έκλεισε τὰ γαλάνα της μάτια για πάντα!

Έσβυσε ἡ μικρὴ καρόλα της από μιάν άνειρευμένη άγάπη που δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθῇ. Πέθανε παίροντας μαζί της τὸ χρυσό δαχτυλίδι του αγαπημένου της.

Κι' όταν ο Νάσος γύρισε δεν βῆκε παρὰ τὸν τάφο της. Γονάτισε ἐκεῖ κι' έκλαψε άπαρηγόρητα.

Η σκληρότης του πατέρα του είχε θανατώσει μιάν άθάνα καρδιά κι' είχε ραγίσει για πάντα τὴ δική του, τὴν είχε βυθίσει στο αἰώνιο πένθος...

Η βαθύπλουτη Ἀμερικανίδα που έγινε δημοσιογράφος

Η ζωή και η δράσις της Ντόρις Ντιούκ

Η γνωστή βαθύπλουτη Ἀμερικανίδα Ντόρις Ντιούκ, πρόκειται να φτάσει προεχώς στο Παρίσι, ὅχι για να γλεντήσῃ τὰ πλούτη της, αλλά... για να κερδίσει τὸ ψυμὴ της! Έχει διαλέξει δὲ ένα απ' τὰ επικερδέστερα επαγγέλματα: τὴ δημοσιογραφία.

Η μυθώδης περιουσία τὴν Ντιούκ — που περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν άλλων κι' ένα ὀλόκληρο νησί τῶν Χαβάι — δημιουργήθηκε με τὸν καπνὸ. Ο πατέρας της Ντόρις ήταν ὁ μεγαλύτερος καπνοκαλιεργὴς της Βορείου Καρολίνας. Σε μερικά χρόνια, είχε γίνει ὁ βασιλεὺς της βιομηχανίας του καπνοῦ χάρις στη θριαμβευτικὴ επιτυχία ενός «καρμανιού» δικῆς του επινοήσεως, που φέρει ὀνόματι τ' ὄνομά του.

Στὴ δύσι τοῦ βίου του, πρόσφερε ένα τεράστιο χρηματικὸ ποσὸν στο «Τρίντυ Κόλλετζ», ὑπὸ τὸν ὅρο να πάρῃ αὐτὸ τὸ πανεπιστήμιον τὸ ἐπιθετὸ του. Οἱ κακές γλώσσες ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ έκανε αὐτὸ με ὑπερβολή: Για να φωνάζουν έτσι τὸ δνομά του οἱ φίλαθλοι στὰ μάτια του φοῦτ μῶλῃ λαμβάνει μέρος ἡ ὁμάδι του τῶς «Τρίντυ Κόλλετζ», και να τὸ κάνουν αὐτομάτως τεραστία ρεκλάμα!

Η κόρη και κληρονόμος του Ντόρις εμφανίζεται σπανιῶτα στην Καρολίνα. Περνοῦσε πάντα τὸν περισσότερον καιρό της στὴ Ν. Υόρκη τὴν ὀρεινῶν, τὸ Λονδίνο, τὸ Παρίσι τὴ Ρώμη ἢ τὸ Χανουλουῦ. Ὡστόσο, παρ' όλα της τὰ πλούτη, έχει μείνει ἀπλὴ σὸν μαθήτρια.

Φρονεῖ ἐξ άλλου ὅτι ὁ πλοῦτος δεν είναι διόλου συνώνυμος με τὴν τεμπελιά. Ακολουθώντας τὴ δημοκρατικὴ παράδοσι τὸν Ἴνγκνι. Πολιτεῖν, έννοιε να κερδίῃ τὸ ψυμὴ της σὴν δλους τὸς κοινὸς θνητούς. Επέτυχε λοιπὸν να τὴν στελεχῶν στο Παρίσι ὡς περιεδύουσα άρχισυντάκτρια του τμήματος μόδας τοῦ μεγάλου αμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Χάρπερ».

Πρὶν γίνῃ δημοσιογράφος η Ντόρις είχε ἀναζητήσει τὴν ευτυχία στο γάμο. Είχε παντρευθῇ με μία προσωπικότητα γνωστότατη στην αμερικανικὴ κοσμικὴ και κοινωνικὴ ζωὴ τὸν Τζέιμς Κρόιγουελ. Ο Κρόιγουελ είχε χρηματίσει πρέσβης τῶν Ἰνγκνι. Πολιτεῖν στὸν Καναδά κι' είχε ὑποστηρίξει θερμὰ τὴν ἐξοδὸ της Ἀμερικῆς στὸν πόλεμο.

Ο γάμος ὅμως της Ντόρις Ντιούκ κατέληξε στο διαζύγιο. Κι' ἡ βαθύπλουτη ζωντοχήρα έχει ὑποχρεωθῇ να πληρῶνι στὸν πρώην σύζυγό της ὡς «διατροφή» ένα ποσὸν ἀρκετὸ για τὴ συντήρησι 5 ἢ 6 οικογενειῶν!

Έπειτα ἡ Ντόρις ξανάρχισε τὴ ζωὴ της, ἀναλαμβάνοντας έργασια στο πρακτορεῖο «Υπηρεσία Διεθνῶν Νέων», ὅπου έδωσε τὰ γυαλιὰ σε πολλούς άρρενας συνδελφους της δημοσιογράφους... Γύρισε τὴν Ἰταλία τὴ Γαλλία τὴ Γερμανία, μὸς τὴς συμμαχικές δυνάμεις. Βρισκόταν μέσα στο αὐτοκίνητο ἐνός φίλου της, Ἀμερικανικοῦ στρατηγού, τὴν ιστορικὴ στιγμὴ της συνενώσεως τῶν αμερικανικῶν και τῶν σοβιετικῶν στρατευμάτων. Ο Ρῶσος στρατηγὸς κάρῶσε τότε ένα άστραφτερό παρὰσημο στο στήθος του Ἀμερικανικοῦ συνάδελφου του και, για λόγους... συμμετρίας παρασημοφόρησε και τὴ Ντόρις ὡς «ἀντιπρόσωπο τῶν γυναικῶν της Ἀμερικῆς».

Ένα έπεισόδιο της ζωῆς της Ντόρις Ντιούκ ἀποδεικνύει πόσο σωστὸ είναι τὸ ρητὸ που λέει: «Τὸ χρῆμα τρεβαῖ τὸ χρῆμα». Μετὰ τὸ θάνατο του πατέρα της, ἡ Ντόρις κληρονόμησε τὰ κάρβουνα στο καλοριφέρ τοῦ πατρικοῦ σπιτιού της και τὰ ἀντικείμενα με πετρέλαιο. Χρησιμοποίησε δὲ τὴν ὑπόγεια πρῶην ἀποθήκη της καυσίμου ὕλης για να φυλάξῃ μίαν ἐπιπλοὴ που δεν ήταν πῶς γούστου της. Όταν πῆρε ὅμως ὁ πόλεμος τὸ πετρέλαιο έγινε σπάνιο. Η Ντόρις ἀναγκάσθηκε να ξαναγορίσῃ στὰ κάρβουνα και, μὴ έχοντας πῶς θέσι για τὰ περιφρονήμενα παλιά έπιπλα, τὰ πούλησε σε πλειστηριασμό. Τὰ ἀποτέλεσμα ήταν να εισπράξῃ ένα τεράστιο ποσόν, γιατί έκατοντάδες συλλέκτες, ἀπ' όλα τὰ μέρη της Ἀμερικῆς, πλειοδοτήσαν για ν' ἀποκτήσουν ἑνὸς έπιπλο τοῦ «βασιλέως του καπνοῦ».

Η Ντόρις Ντιούκ είναι χαρακτηριστικὸς τύπος Ἀμερικανίδας, ψηλὴ, εὐλύνηστη και κανονικές ἀναλογίες γεμῆτι χάρη και ἀπλότητα. Τὸ περίεργον είναι ὅτι ἡ διάδοχος αὐτὴ τοῦ «βασιλέως τοῦ καπνοῦ» δεν καταναλίσκει τὰ προϊόντα της: Δεν καπνίζει ὀπλοαὴ ποτέ!

♦♦

Πλωτὰ σπῖτια

Ένα μεγάλο κατάστημα της Ν. Υόρκης πουλάει μικρά μεταλλίνα σκάφη, είδος βενζινοκάρτων, μήκος 11 μέτρων και ταχύτητα 11 χιλιομέτρων τὴν ώρα. Πάνω σ' αὐτὰ είναι σημειμένο ένα σπῖτια, ὅπου ὑπορῶν να κοπικίσουν, 4-6 πρόσωπα. Τὸ πλωτὸ αὐτὸ σπῖτι μ' ὅλη τὴν ἐπιπλωσι του, κοστίζει περί τὴς 10.000 δολάρια.

MIPANTA

Η αγάπη του σαμουράι

Η Νάκα Σουμάνι είχαν ά-
γαπήσει τον Μίκο Λεσά, α-
πό την πρώτη στιγμή που
τον είδε στη μεγάλη γιορ-
τή των χρυσών έμμεν. Αλλά
δεν του φάνερωνε την α-
γάπη της. Πώς λοιπόν, θά
μπορούσε να το κάνει; Ή-
ταν κόρη ενός ταπεινού
εμπόρου τοσιού κι ο α-
γαπημένος της ήταν ένας
σαμουράι που καταγόταν α-
πό τον ήμισο Νιτάν Νεζί-
ρο, τον «κυνήγο των λεόν-
των της Κορέας».

Κι' ωστόσο δεν ήταν α-
λήθεια πως το βλέμμα του
Μίκο Λεσά είχε στριχθεί
πάνω της για μερικές στιγ-
μές; Η Νάκα θυμόταν αυ-
τό το βλέμμα που ήταν
βαθύ και τρυφερό. Κι' ένας
λυγμός έκανε το στήθος
της να φουσκώνει. Γιατί της
φαινόταν πως το βλέμμα
του σαμουράι κυνόταν μέ-
σα στην παρθενική κορδιά
της και την έκανε να πο-
νάν.

Ποτέ άλλοτε η μικρή Νά-
κα δεν είχε αισθανθεί αυ-
τή τη συγκίνηση. Κι' οι μέ-
ρες της κυλούσαν τώρα
βλιβερές και μονότομες,
γιατί τίποτε πια δεν της έ-
κανε εντύπωση στη ζωή. Μό-
νο η νύχτα της έφερνε κά-
ποια χαρά. Γιατί, μόλις έ-
κλεινε τα μάτια της έβλε-
πε τον αγαπημένο της πλάι
της. Ο Μίκο την έσφιγγε
στην αγκαλιά του και της
φιθύριζε λόγια αγάπης και
λατρείας...

«Αλλοίμονο! Όταν ξυ-
πνούσε το πρωί, έβλεπε και
πάλι πως ήταν μόνη και
δυοτυχιμένη. Και τα δά-
κρυα ξανάρχιζαν να κυλά-
νε από τα μάτια της.
Εκείνο το πρωί, ο πατέ-
ρας της φώνησε τη μικρή
Νάκα. Το ύφος του δεν ή-

«Όταν τελείωσε η γαμή-
λια τελετή, ο πρίγκιπας
πήρε τη Νάκα από το χέρι
και την ώδηγεσε στο θάλα-
μο όπου βρισκόταν τα ό-
μοιόμορπα και οι εικόνες
των προγόνων του. Σύμφω-
να με το καθιερωμένο έ-
θιμο, οι δύο σύζυγοι έπρε-
πε να προσευχηθούν εκεί
και να πιούν από το ίδιο
κύπελλο το ιερό ποτό «ζέ-
τα» που θα έδινε έμμεν
μπροστά στους θεούς και
τους ανθρώπους.

Η Νάκα κοντοστάθηκε

ΣΟΦΑ ΛΟΙΙΑ

★ Οι γυναίκες δεν έχουν άλλους μεγαλείτερους
έχθρους απ' αυτές τις ιδίες τις γυναίκες.
★ Γυναίκα που λαμβάνει όωρα πουλιέται, γυναίκα
που δίνει παρ. ιδιέται.
★ Αν η γυναίκα ήταν τόσο μικρή όσο είναι πονηρή,
θα έφτανε ένα φύλλο μαιντανού για να την ντύση
κανείς απ' το κεφάλι ως τα πόδια.
★ Η ανδρωπότης θέλει ήρωας για να φωτίζουν τη
λάσπη της.

★ Η άξια ενός ανθρώπου μετρίεται τόσο με τις φι-
λίες όσο και με τα μισή τα όποι' επιπνέει.
★ Δεν βλέπω γύρω μου παρά ανθρώπους εύχαρι-
στιμένους απ' τον εαυτό τους. Μα τόσοι λοιπόν
ήλιοι υπάρχουν;
★ Οι γυναίκες αγαπούν τους γενναίους στη μάχη,
τρελλοίνοιται όμως για τους τολμηρούς στον έρωτα.
★ Η γυναίκα κλαίει απ' το ένα μάτι και γελάει απ' το
άλλο.
★ Οι περισσότεροι από τους άνδρες είναι άπιστοι.
Δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να εμπνεύσει
στις γυναίκες έμπιστοσύνη. Δεν υπάρχει ούτε ένας
που να μην τις άποα ή να μην είναι έτοιμος να τις
άποστη.

★ Γάμος από έρωτα είναι είσοδος στον Παράδεισο
με κλειστό το ένα μάτι, γάμος όμως χωρίς έρωτα
είναι είσοδος στην Κόλαση με άνοιχτά τα μάτια.
★ Όταν κανείς αγαπά και ανταναγκάται - το παρόν
είναι τόσο άρσιο, που δεν μπορεί να σκεφθεί για το
μέλλον.

στην είσοδο. Της φαινόταν
πως όλοι αυτοί οι περήφα-
νοι και εύστοχοι ασκιογρά-
φοι οι εικόνες τους ήταν
κρεμωμένες στους τοίχους
αποδοκίμαζαν το γάμο της
και πως την κύτταζαν με
περιφρόνηση και όργη.

— Κύριε της ζωής μου,
είπε στον πρίγκιπα, άφησέ
με να ουρλώ στα πόδια
σου για να γίνω σκλάβος
σου. Θα είμαι και πάλι ευ-
τυχισμένη. Αλλά νομίζω
πως δεν είμαι άξια για να
μπω μέσα στο ν'ό των προ-
γόνων σου. Μία άδυσος
μάς χωρίζει...

— Στριχ'σου πάνω μου α-
πάντησε ο σαμουράι. Η α-
γάπη μου εξαφανίσε αυτή
την άδυσος.

Και την τράθηξε μέσα
στο θάλαμο.

Πάνω σ' ένα τραπέζι βρι-
σκόταν ένα κύπελλο με το
ιερό ποτό «ζέτα».

Ο σαμουράι, το σήκωσε
στα χέρια του και το πρόσ-
φερε στη Νάκα.

— Το ποτό αυτό θα μάς
ένωση για πάντα έμπρός
στη ζωή και στο θάνατο της
είπε.

Η νέα ήταν σαν ύπνω-
μένη από το βλέμμα και
τη φωνή του. Κι' έφερε το
κύπελλο στα χείλη της.

Ο σαμουράι πήρε κι' αυ-
τός κατόπιν το κύπελλο και
το άδωσε.

Αλλά ξαφνικά, η Νάκα
ένοιωσε τα μάτια της να
θαμπώνουν και τα νύχτα
της να λυγίζουν.

Ένα λεπτό άργότερα, εί-
χε σωριστή από πάτωμα.

Κι' ο Μίκο Λεσά, είχαν
άρχισει να κλονίζεται επί-
σης. Είχε γονατίσει τώρα
και με φωνή που μόλις ά-
κούγονται έλεγε:

— Ο ιερός πρόγονός μου
το ζέρω πως ήταν έγκλημα
να παντρευτώ τη μικρή Νά-
κα. Μα την αγαπούσα τόσο,
που ή ζωή μου χωρίς αυτή
δεν θα είχε κανένα νόη-
μα...

Η αγάπη μου μ' έ-
κανε να ξεχάσω το σεβα-
σμό που σ' άφειλα... Γι'
αυτό αποφάσισα να τιμή-
σω μόνος μου τον έαυτό
μου, ρίχνοντας δηλητήριο
μέσα στο ποτό που θα έ-
πιφωράνιζε το νύμφη μου...

Ετσι, δεν θα μολύνω το ιε-
ρό αίμα που τρέχει μέσα
στις φλέβες μου, παίρνον-
τας μία γυναίκα που δεν ή-
ταν άξια σας... Ο θάνα-
τος εξαγνίσε τώρα το ά-
μαρτήριό μου... Συχωρέστε
με να δώσω στα πόδια
σας την αγαπημένη μου,
που είναι άγνη όπως ή σέ-
φισ μου, που πετάει τώρα
σε σας... Θα μάς ένωση ο
θάνατος!

Τα τελευταία λόγια βγί-
καν σαν ψιθύρος από τα
χείλη του. Κι' ο Μίκο Λε-
σά σωριάστηκε πάνω στο
παρθενικό σώμα της νεκρής
σύζυγού του.

ZOZA'I TOKIOYMI

ΑΠΟΤΡΙΧΟΙΣ Ρ.ΖΙΚΗ

Ταχεία ανώδυνη και
χωρίς σημάδια θεραπεία
ρυτίδων, κρεατοελιγών,
άκνις, λιπαρού και ζή-
ρο, δερματίτις, πτώσεως
κάμης κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ
Βαλσώριτου 12. Τ. 33-039
Η πρώτη επίσκεψις δω-
ρεάν.

Δώστε στα παιδιά σας
ΜΟΡΦΩΣΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑ
ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
«ΣΙΝΕΑΚ»
Κυκλοφορεί κάθε Σάββατο

Ανατολίτικο ΧΙΟΙΜΟΑ

Ο Χότζας πνευματικός

Κάποτε έέπεσε στο νωριό του Χό-
τζα ένας θαλασινός από τα μέρη του
Πόντου, ένας τύπος πολυταξιδευμένος
και τετραπέρατος.

Τόν έλεγαν Σουλεϊμάν.
Μιά μέρα λοιπόν ο Σουλεϊμάν πήγε
βοήκε τον Χότζα στο τζαμί όπου προ-
σευχόταν και του είπε:

— Έφέντη μ' Χότζα, άγιος άνθρω-
πος είσαι... Ο Άλλαν άνοίγει τ' αυ-
τιά του, όταν προσεύχεται και σούχει
φυλαγμένη μία καλή θέσι στον Παρά-
δεισο. Έθλω λοιπόν να μού κάνει μία
χάρι.

— Να σ' άκούσω. Πές μου σαν τί
χάρι θέλεις; τόν ρώτησε ο Χότζας.

— Έθλω να με έομολογήσης του εί-
πε ο Σουλεϊμάν, και να ζητήσεις από
τον Άλλαν να μού συγχωρήσει τις ά-
μαρτίες μου.

Εύκολο πράγμα, απάντησε ο Χό-
τζας. Κι' έξ' άλλου, ποιός λίγο ποιός
πολύ, όλοι είμαστε άμαρτωλοί.

— Σοδά μιλάς, Χότζα έφέντη, μα οι
άμαρτίες οι δικές μου είναι πολλές και
μεγάλες.

Ο Χότζας τόν κύτταξε με άπορία.
— Σωστά μιλάς, τζάνουμ; τόν ρώ-
τησε.

— Συρ' λέω την καθαρή αλήθεια,
Χότζα έφέντη.

— Είναι τόσες πολλές οι άμαρτίες
σου;

— Πολλές, πάρα πολλές.
— Μα πόσες πάνω-κάτω;
— Μάντεψε, Χότζα έφέντη άν μπο-
ρής...

— Είναι δέκα;
— Βάλε κι' άλλες, Χότζα.
— Είκοσι;
— Βάλε, βάλε, σου λέω, κι' άλλες.
— Τριάντα;
— Άκούνη περισσότερες.

— Σαράντα;
— Παραπάνω!

— Ούφ... μ' έσκασες! φώναξε ο
Χότζας. Είναι πενήντα;

— Παραπάνω!

— Έξήντα;

— Φούντο! Ρίξε άγκυρα! φώναξε ο
Σουλεϊμάν, σαν ναυτικός που ήταν.

— Πολλές είναι οι άμαρτίες σου, φί-
λε μου, του είπε ο Χότζας. Για να σε
συχωρήσει ο Άλλαν πρέπει να πιάς να
μείνης δυό-τρία χρόνια κλεισμένος σ'
έναν μακρύ τέκε, σ' ένα μοναστήρι.

— Σε ποίο μοναστήρι; ρώτησε ο
Σουλεϊμάν.

— Μάντεψέ το μόνος σου, είπε ο
Χότζας.

— Στην Προύσα;
— Μακρότερα...
— Στο Άφιν Καραχισάρ;
— Ακόμα πιο μακριά...
— Στην Άλμυρη Έσομα;
— Μακρότερα... μακρότερα...

— Μα που λοιπόν πρέπει να πάω;
φώναξε ο Σουλεϊμάν. Πού στο διάβολο;
— Φούντο! Ρίξε άγκυρα... του ά-
πάντησε ο Χότζας.

ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησία ... 63.000
" Εξάμηνος ... 32.000
" Τρίμηνος ... 16.000

Εμβάσματα έσωτερικού διά ταχυ-
δρομικής επίταξης και έξωτερικού διά
τραπεζιτικής τιαυτής προς τόν κ. Γ.
Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ προαίσθημα

Παράξενο διήγημα

(Από το ήμερολόγιο του Άλφον-
σου Γκρανιέ).

28 Ιουνίου: Είνε παράδο-
ξο... Είναι κάτι που δεν μπορώ να
το εξηγήσω, αλλά το νοιώθω τόσο
καλά... Είμαι βέβαιος ότι θα πε-
θάνω μαζί της! Η μάλλον είμαι βέ-
βαιος ότι θα πεθάνω την ίδια ώρα
που θα πεθάνει κι' ένεινη...

«Εκείνη... Τι παράξενο!...
Χτες άκούη δεν την γνώριζα. Ός
γτες άκόμα δεν ήξερα ότι υπάρχει
μία γυναίκα στον κόσμο το δ' όνο-
μα Μαρία Ίσιντο. Μ' έκανε τόσο
μαλλιά και με τόσο λευκό δέρμα.

«Τη γνώρισα σήμερα... Και μό-
λις την πλησίασα έννοιωσα κάτι το
άνεξήγητο, μία μυστική προειδοποι-
ση... Ναι... Δεν είν' έρωτας αυ-
τό που έννοιωσα γι' αυτήν... Είναι
κάτι άλλο...

Μόλις την άντίκρισα
αυτή τη γυναίκα κάτι μου είπε μέσα
μου: «Άλφόνσε, θα πεθάνης την ί-
δια ώρα που θα πεθάνη κι' αυτή η
γυναίκα!...» Κι' ένα ρίγος θανά-
του πάγωσε το σώμα μου.

«Ποιή τη γνώρισα άπολάμβανα τη
ζωή χωρίς να σκέπτομαι τόν θάνα-
το. Τώρα... Τώρα δεν συλλογίζο-
μαι τίποτε άλλο, παρά ότι θα πεθί-
νω μαζί της!... Πρέπει συνεπώς να
την άποφύγω αυτή τη γυναίκα όσο
μπορώ...

«Θέέ μου!... Βρίσκουμαι σε μία
άπερίγραπτη άγωνία. Και διερω-
τώμαι κάποτε: «Μήπως είμαι τρελλός;»

5 Ιουλίου: Την είδα πάλι.
Τη συνάντησα σε μία συναστρο-
φή έντελως άνέλπιστα. Χαμογέλα-
σε γλυκά όταν με είδε. Φαίνεται πως
αυτή δεν μαντεύει τίποτε και παρ-
αξενείται που την άποφύγω...

«Ετσι μου ήρθε να της τ' ά-
πώ... Μα θα καταλάβαινε άραγε
τι της έλεγα;...

«Γιατί... γιατί να βρεθί αυτή
η γυναίκα στο δρόμο μου; Γιατί να
τη γνωρίσω;...

«Πρέπει να την άποφύγω. Πρέπει
... Θα φύγω άποφύγω. Θα πάω
να περάσω κάμποσες βδομάδες σε
μία λουτροπόλη. Θα φύγω χωρίς να
είδομαι ποτέ κανένα...

20 Ιουλίου (Στη λουτροπό-
λη Μπ...): Είμαι ήσυχος επί τέ-
λους! Είμαι μόνος κι' έλεύθερος έ-
δώ μακριά απ' τόν τρομερό έφιάλ-
τη μου.

«Μα μήπως ήμουν τρελλός; Μή-
πως ό,τι μου συνέβαινε ήταν μία
παραισθησις κι' όχι ένα προαίσθη-
μα;... Ίσως...

28 Ιουλίου: Έκείνη είν' έ-
δώ!... Δεν θα ήσυχάσω λοιπόν;...
Φάνηκε τόσο χαρούμενη μόλις με εί-
δε. Μα ένένα μου ήρθε να της πώ:
— Μή χαμογελάτε!... Μην έρ-
χεστε κοντά μου!... Θα πεθάνουμε
μαζί!...

«Μα πως λοιπόν; Δεν άκούει κι'
αυτή τη μυστική προειδοποίησι που
άκούω εγώ;

«Η δυστυχισμένη!... Δεν ξέρει
ότι μία κακή Μοίρα τη στέλνει κον-
τά μου, για να πεθάνω μαζί μου...
Τί να κάνω. Θεέ μου; Πρέπει να φύ-
γω κι' από δώ... Πρέπει...

5 Αυγούστου: Βρίσκουμαι
στη μικρή πόλη Ν... Δεν ήθα έ-
δώ παρά μόνο και μόνο για ν' άπο-
μακρυνθώ απ' τη Μαρία Ίσιντο.
Για να τη σώσω και για να σωθώ
κι' εγώ...

15 Αυγούστου: Α, μα
είνε κάτι άπίστευτο!... Είδα σή-
μερα έξάνα μπροστά μου την Μα-

ρία Ίσιντο. Κι' αυτή θόνηκε έκ-
πληκτη και χαρούμενη άια με είδε.
Εγώ όμως έννοιωσα όχι πια φόβο,
αλλά χαρμό.

«Μου είπε ότι ήθε έδώ για να
περάσει μερικές μέρες στην έθιας
της, που μένει στην πόλη αυτή. Μου
μιλούσε κι' έτρεια. Κι' έξαφνα την
άφησα άπόποια κι' έφυγα. Χωρίς
άλλο ή φτωχή γυναίκα θα με πήρε
για τρελλό...

«Μα δεν μπορώ πιά... Μου φαί-
νεται πως θα τρελλαθώ σ' αλήθεια.
... Έχω πυρετό... Το κεφάλι
μου πονεί φοικτά. Θα φύγω κι' από
δώ, θα φύγω μακριά... Μόλις πε-
ράσει αυτός ο καταραμένος πυρετός
θα ταξιδέψω χωρίς άλλο. Κι' όμως
κάτι μου λέει: «Πήγαινε όπου θέλεις.
Άπόφύγε την όσο θέλεις. Είναι γρα-
στό σου να πεθάνεις μαζί της... Εί-
νε γραστό σου...»

«Μα γιατί. Θεέ μου, είνε γραστό
μου;... Τι με συνδέει μ' αυτή τη
γυναίκα; Οι ζωές μας είναι τόσο χα-
ρισμένες... Γιατί ο θάνατός μας
να είναι κοινός; Γιατί λέω; Υπάρχουν
φαίνεται μυστηριώδη πεπρωμένα,
μυστικοί δεσμοί που τους άγνοούμε.
Η Μοίρα μάς προορίζει ένα ταίρι
για το θάνατο, όπως μάς προορίζει
ένα ταίρι και για τη ζωή.

«Γιατί όμως αυτά να τ' άμαντεύη,
να τ' άποβλέπη μόνο η δική μου ψυ-
χή κι' όχι κι' η δική της;

«Μήπως είναι τρέλλα όλα αυτά;...
Πρέπει να πάω σ' ένα νευρολόγο να
μ' εξετάση... Προς το παρόν θα
φύγω κι' από δώ, θα φύγω άέσως...
Μα... άφού είνε γραστό μου;...
«Ούφ! Πάλι τα ίδια;... Θεέ μου,
βοήθησέ με... σώσε με...

(Απόσπασμα από μία έφημερί-
δα της πόλεως Ν... λίγες μέρες
άργότερα):

«Τραγικόν δυστύχημα συνέχη χτες
είς την πόλιν μας. Ένα αυτοκίνη-
τον συγκοινωνίας συνεκρούθη μ' έ-
να ταξι έργόμενον έξ' άντιθέτου διευ-
θύνσεως. Υπάρχοντες άκοιτοί τραυμα-
τίαι και δύο νεκροί. Ο Άλφόνσος
Γκρανιέ και η Μαρία Ίσιντο. Ο
άτυχής Γκρανιέ ήταν ο μόνος επιβί-
ων του ταξι και κατηύληντο στο
σιδηροδρομικό σταθμό. Η κ. Ίσι-
ντο βρισκόταν επί του αυτοκινήτου
συγκοινωνίας. Ο θάνατός των υπή-
ξεν άκαριαίως.

A. NTABINT

Οι σημερινές γυναίκες κάνουν τους άνδρες... φαλακρούς

Στην Αμερική, η μίς (Miss) Λά
Βέρ, καθηγήτρια της ψυχολογίας,
θεωρείται από αυθεντία στα ζητή-
ματα των σχέσεων μεταξύ άνδρων
και γυναικών. Σ' ένα τελευταίο της
άρθρο βεβαιώνει, λοιπόν, ότι οι πε-
ρισσότεροι από τους σημερινούς άν-
δρες γίνονται φαλακροί γιατί οι γυ-
ναίκες τους έχουν παραλογεί α-
παιτήσεις και τους απωθούν α-
διάκοπα να κερδίζουν άδύνακα και
περισσότερο χρήματα. Με τόν τρό-
πο αυτό, λέει η μίς Λά Βέρ, προ-
καλείται μία υπερβολική συσσώρευ-
σι σίματος στο κεφάλι των άνδρων,
που άρχίζουν τότε να χάνουν σιγά
σιγά τα μαλλιά τους.

Κατά τη γνώμη της, έξ' άλλου, οι
καλύτερες γυναίκες ως σύζυγοι εί-
νε οι μελαγχολικές γιατί είναι σπ-
αίρες, πρακτικές και έχουν ίσορρο-
πημένα νευρά. Οι κοκκινομάλλες
είνε εγωίστριες και ζούν σ' ένα δικό
τους κόσμο. Γι' αυτό είναι τις
περισσότερες φορές δυστυχισμένες
και κάνουν και τους άλλους δυστυ-
χιμένους επίσης. Τέλος, οι έσ-
θες είναι νευρικές, ιδιότροπες και
πολύ άκοιτιτικές.

Οι γάμοι στην Αγγλία

Σύμφωνα με μία πρόσφατη στα-
τιστική, επί 1000 γάμων στην Αγγ-
λία, οι 21 συνάπτονται μεταξύ
πρώτων εξαδέλφων. Στις παλαιές
οικογένειες των λόρδων, η άναλη-
για των γάμων μεταξύ πρώτων ε-
ξαδέλφων φτάνει τα 55%.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Το έκζεμα

Στο προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε λεπτομε-
ρώς για την ύφισταμένη διαφορά μεταξύ ενός προ-
ματικού έκζεματος και των διαφόρων δερματίτιδων
που συχνά ξεγελούν και εκλαμβάνονται ως έκζε-
ματα.

Εμάθαμε ότι οι διαπαράξεις και παθήσεις που
συντελούν στην εμφάνιση ενός έκζεματος είναι: οι
διάφορες παθήσεις του σκελετού και των νεφρών,
ο σακχαρώδης διαβήτης, οι διαταραχές των έμμη-
νων, τα διάφορα έντερικά παράσιτα ως και οι έρεθιστι-
κές τροφές.

Ιδιαίτερως η άρθριτική προδιάθεση που πολλοί
καταντά και κληρονομική, δημιουργεί έδαφος πρό-
πορο για έκζεμα. Οι διαίτητικές τέλως καταχρήσεις
ερεθιστικών τροφών ή οινόπνευματων ποτών διευ-
κολύνουν άσούτως την ανάπτυξη του έκζεματος και
ιδίως σε άτομα που έχουν την προς τούτο προ-
διάθεση.

Σας επόνησα ιδιαίτερως την διαφορά που υπάρχει
μεταξύ του έκζεματος και των διαφόρων εύκολα
έρεσθεύτων δερματίτιδων, διότι εκ της όρθης δια-
νώσεως εξαρτάται και η άνάλογος ακολουθητέα
θεραπεία. Διότι αν π.χ. ένα πραγματικό έκζεμα
διαγνωσθί ως δερματίτις και τάνταλιν, τούτο θα
άποβί προς μεγάλη ζημίαν του πάσχοντος. Διότι
έκτος των άλλων υπάρχουν και μερικά έκζεματα -
καθώς θα δούμε παρακάτω - που δεν πρέπει να
κλείνονται άπότομω γιατί μπορεί ύστερα από την
άποτομο εξαλειφί τους να παρουσιασθούν σοβαρά
τάτα και όχι σπάνιας λίαν επικίνδυνες και για την
ζωή του πάσχοντος επιπλοκές.

Το πραγματικό έκζεμα δεν είναι τίποτε άλλο πα-
ρά μία έντονη άμυντική αντίδρασι του δερματος
έναντιον διαφόρων έσωτερικών διαταραχών του ορ-
γανισμού που εκδηλώνονται με ειδική φλεγμονώδη
επίδραση και εκ της όρθης γενετικής ή άποκτη-
τικής προδιάθεσης. Το ότι το έκζεμα είναι
δερματική αντίδρασι μιας έσωτερικής διαταραχής
άποδεικνύεται και εκ του έξης γεγονότος: Άπαγο-
ρεύοντας δηλ. σ' ένα έκζεματικό με τρώγη διάφο-
ρες έρεθιστικές τροφές ως άλμυρα κονσέρβες,
χοιρινά, θαλασσινά και εν γένει καρυκεύματα και
τα οινόπνευματά, ποτά, δίχως άλλη τοπική θερα-
πεία, βλέπουμε το έκζεμα του να καλυτερεύη ση-
μαντικά πολλές δε φορές και να θεραπεύεται. Τού-
των των ύστερα από κατάχρησι διαφόρων παρονοή-
σιμων έρεθιστικών τροφών, παρατηρούμεν επίδει-
νσι ή και γενίκευσι του έκζεματος.

Για τους λόγους αυτούς και επειδή το έκζεμα είναι
μία διαταραχή έσωτερική εύσπαση σε έρεθι-
στικές επιδράσεις πρέπει να μεγάλη προσοχή να
εφαρμόζεται η κατάλληλη και άνάλογη με την έσω-
τερική αιτία που το προκαλεί θεραπεία. Και αυτό
γιατί εκτός των άλλων υπάρχει περίπτωση - αν
και σπάνιας - κατά τις όποιες επί παιδιών η γέρων-
των άρθρισις κληρονομική ή άποκτητική εκ του ήπα-
τος ή νεφρών, κατόπιν ακατάλληλου διατροφής έκ-
ζεματος παρουσιάζονται όξεις πνευματικές συμ-
φορήσεις, όξεις έντερικές πλεονεξίες φαίνό-
μενα νευρικά ή άμυντικά.

Υπάρχουν λοιπόν και έκζεματα τα όποια πρέπει
να νινώνται σεβάστα και για την θεραπεία των ό-
ποιων πρέπει να στραφώμεν κυρίως έναντιον του
έσωτερικού αίτιου που το προκαλεί για να τ' άπο-
με ταχέως άποθεραπεύσεται.

Στο άηγμα της διαίτης πρέπει ν' άποδίδη την
μεγαλύτερη προσοχή ο έκζεματικός γιατί ή διαί-
τη παίζει τόν άποφύγοτα ρόλο άποτελώντας τα τρία
τέταρτα σχεδόν της δικής της θεραπείας που επιθυμεί.

Πενικώς πλην της διαίτης πρέπει οι έκζεματικοί
ν' άποφύγουν άπαύτως την χρήση σάπωνος κα-
λώνος ή οινόπνευματος προς καθαρίαν των πα-
σχόντων μερών. Ο καθαρισμός πάσης έκζεματικής
έπιφανείας ή και άλλης δερματίτιδος άκόμα πρέπει
να γίνεται δια κρύων ύδάτων ως έξής: Μέσα σε
μία λεκανή άνακρούμεν καλά δύο κουτάλι σύ-
ζυγν μετά δύο ποτηρία ύδατος χλιαρού. Με το ά-
φώδες αυτό ύμμη και με ένα κουτάλι βερμύκη κα-
θαρίζε τις καλώς το έκζεμα και κατόπιν άποφύ-
γει δια χλιαρού ύδατος. Ο καθαρισμός αυτός έλατ-
τώνει τόν έρεθισμό και άπαλλάσσει τόν πάσχοντα
άπο των δυσάρεστων έκκρίσεων και των λεηρών του
έκζεματος, επιφέρει συγχρόνως και σημαντική κα-
ταρράνσι του κνησμού.

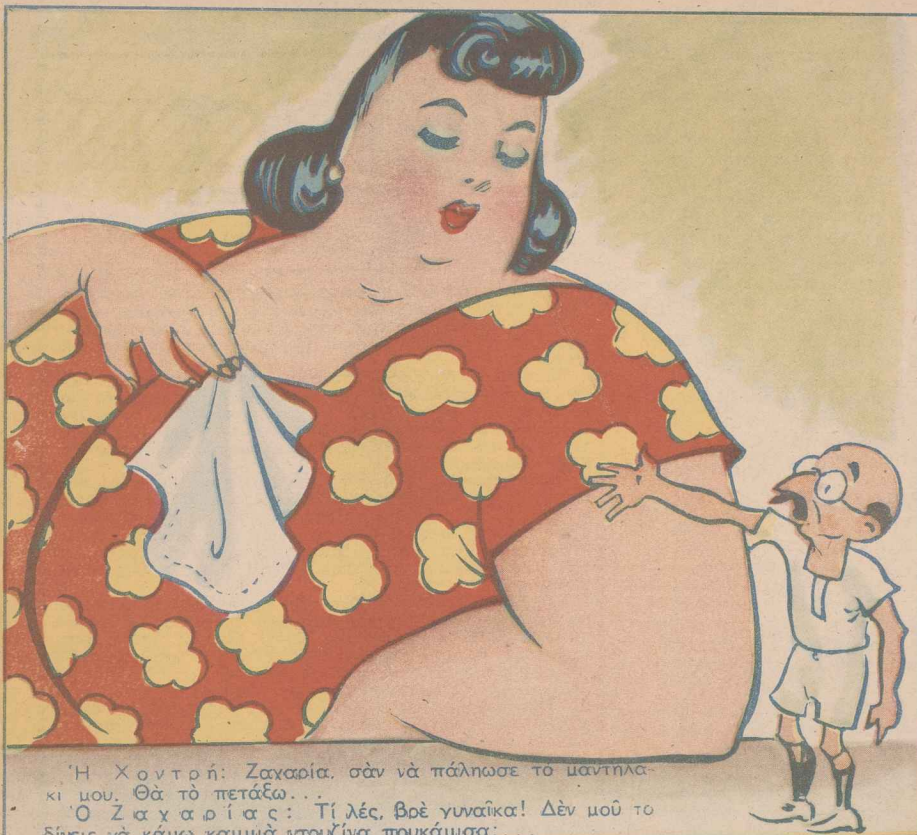
Στο επόμενον! Διαίτητικός πίνας και θεραπεία
έκζεμάτων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΛΕΣ

Αποφεύγετε όσο μπορείτε το πιπέρι. Είναι βλα-
βερό και περισσότερο το καλοκαίρι.
★ Τα πασχόντα από κνήμεν μικρά κορίτσια προσ-
πάθετε να τα κάνετε να μη κοιμάζον. Σπλώνετε
στο κρεβάτι όσο το δυνατόν περισσότερο.
★ Συνηθίστε τα παιδιά σας να παίρνουν ρετινό.
Ασσο. Είναι το πιο σωστό φάρμακο για τα παιδιά.

Ἡ Χοντρή: Ζαχαρία, σὰν νὰ πάλῃωσῃ τὸ μαντήλα-
κι μου, θὰ τὸ πετάξω...
Ὁ Ζαχαρίας: Τί λές, βρὲ γυναῖκα! Δὲν μοῦ τὸ
δίνεις νὰ κάμω καμμιὰ ντουζίνα πουκάμισα;...

Χωρὶς λόγια!

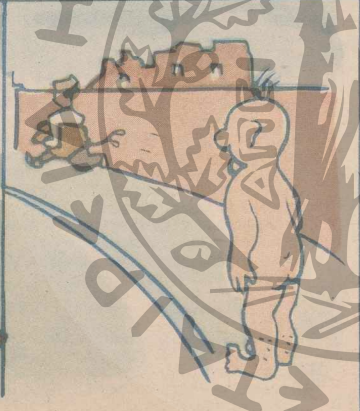
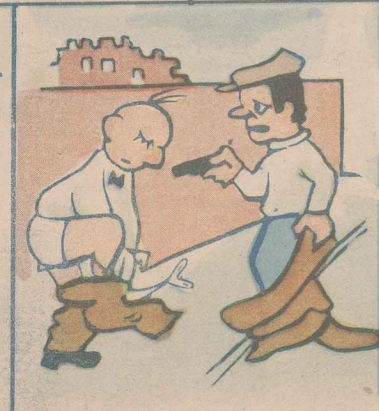
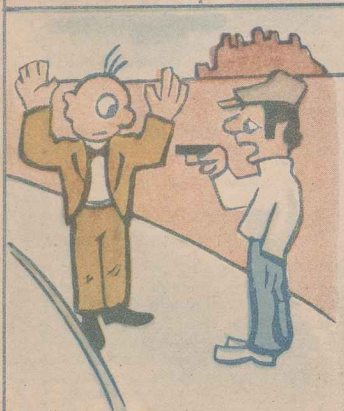

Ὁ σπῆκερ τοῦ ραδιο-
φώνου: «Μὲ τίς μοντέρνες ἡλεκτρο-
νικὲς κουζίνας, ἡ ζωὴ τῆς νοικοκυράς ἔ-
γινε πᾶρα πολὺ εὐχάριστη!...».

Ἡ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

— Βρὲ γυναῖκα, ὥρα εἶνε πιά νὰ κατεβῇς!...
— Ὁχι, ὄχι, ἀντράκι μου, δὲν κουράστηκα καθόλου!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ